

CALLIE J. SWORDS

Nem keresem a bajt. De ha már rám talál, nem fogok
elbújni előle.

KIM

ART
OF
THE
OCEAN

„Ha eddig csak kívülről figyelted Kim történetét, most itt az idő, hogy belépj a Cola House ajtaján. Ez nem csak egy ház Manchester szívében – ez egy világ, ahol a művészet, a vágy és a kimondatlan titkok összefonódnak. Ha szereted azokat a történeteket, amik nem adják könnyen magukat, de cserébe maradandó nyomot hagynak benned, akkor itt a helyed.

Keresd *Az óceán művészete* című történetet – és tudd: ha egyszer bejutsz, nem akarsz majd kilépni.”

#AzÓceánMűvészete #ColaHouseStory #MagyarÍró #OlvasdMagyarul #Könyvmolyok
#RomantikusTörténet #SzenvedélyÉsMűvészet #TitkosVágyak #BookLovers #BookAddict
#BookishLove #BookPhotography #AestheticVibes #WritersLife #AmWritingRomance
#RomanceBooks #BookCommunity #ReadersOfInstagram #BookwormLife #FictionLovers

1.

Áram nélkül

A napfényben félrehúzó a hajamat az arcomból. Üzenetem jött.

Liv:

„Csak gyere. Szükségem van rád. Azt akarom, hogy újra érezzem, milyen nevetni. Te mindig meg tudtál nevetetni.”

Felsőhajtók. A szemem sarkából látom, hogy a mellettem parkoló pasas már harmadszor néz rám. A napszemüvegén át is érzem a pillantását. Tudom, mit lát. A tűzpiros Fiat cabriót. A vörös hajamat. Azt, amit én is látni akarok magamban néha: szabadságot.

Rámkacsint. És én visszanézek.

Nem kellene.

De ahogy kigurulok Étretatból az erdő irányába, látom a visszapillantóban, hogy követ. Jeep Defender. Kvantumszürke.

A következő pillanatban már az út szélén állunk.

– Helló! – mondom. - Ne csak kacsintgass. Mutasd, mit tudsz.

– Oké – A hajamba tűr, közelebb hajol, de én elhúzódok.

– Az én szabályaim. Nincs csók – a farmeromat már húzom is lejjebb, és térdelek a jeep ülésére. Fél órás kitérő, mielőtt hazamegyek... sárgabarackos pitét sütni.

A kastélyunk. A Hársfa-kastély.

Egyszerre csodálatos, izgalmas, kimerítő, bizarr és félelmetes. Most inkább az utóbbi. Az eső ütemesen veri az ablakokat, a szél süvít a fák között. A sötét kamrában gyertyát keresek, mintha egy másik korba csöppentem volna vissza. Az öklömmel megütögetem a falat. Ez Alex módszere, hogy megjavítson dolgokat – de most még ez sem segít.

A vihar bent is tombol. A gondolataimban.

Ace üzenete ekkor érkezik:

„Ha Liv ennyire akarja, jöjj. De ne érezd úgy, hogy miattam nem teheted meg. A Cola House nem az én váram. Ajtaja nyitva van.”

Majd még egy:

„Csá. Felhívhatlak?”

Ace. Liv férje.

Nem tudom, mit akar. Vagyis... sejtem.

– Kim? – veszi fel. Megborzongok a hangját hallva. Nem értem, hogy miért.

– A legkisebb gondom is nagyobb most nálatok.

– Liv nagyon rossz passzban van. Már kijelentette, hogy át akar titeket hívni. Szóval, ha az tartott vissza, hogy én... khm... ellenzem, akkor most mondom: nem. Gyertek.

– Nem tartom jó ötletnek.

– Én sem. De... talán házasságmentő feladat lenne. - Legalább annyi a kényszer a hangjában, mint az enyémben. Feszültek vagyunk. Ettől a beszélgetéstől. Ahogy emlékszem éppen ennyire vagyunk feszültek egymás közelében is.

Hosszú csönd. A gyertya lángjába meredek.

– A héten fent leszünk.

– Kösz. Csá.

Már harmadik napja nincs áram. Fával melegítem a vizet, gyertyafény mellett főzök. Romantikus lenne, ha nem lennék ennyire fáradt. A kastélyban már minden nyikkanás ismerős, mégis most idegen.

Aztán elindulok Étretatba. Még a vihar előtt. Az úton előttem egy motoros billeg, a zebránál megcsúszik, elesik. Kis híján áthajtok rajta. Üresbe teszem a Fiatot, kiszállok.

– Minden oké? – kérdezem, miközben megpróbálom felállítani a motort.

– Igen... csak a bokám... – törve beszéli az angolt. Franciául válaszolok.

Aztán kávézóba viszem. Croissant, kávé, beszélgetés, majd valahogy... minden a szokásos irányba csúszik. Ő is átutazó. Mint mindenki más... az életemben.

Kivéve: Alex.

Este Alex is ír: menjek érte. Útközben hív. Kidőlt egy fa, a jaguárt nem tudja kimenteni. Axel ott van vele, traktort kellett hívni.

– A kastélyban nincs áram.

– Hívtad a szolgáltatót?

– Még nem...

– Még egy hétig nem oldják meg?! – ideges.

Otthon gyertyafény, forró leves, fatüzelés. Axel már alszik.

És mindez csak egy „átlagos” napunk Franciaországban. Egyszóval összegezve az életünk Franciaországban jelenleg... katasztrófa.

Fekszünk. Ketten a régi ágyban. Csak a mennyezetet nézem, és kimondom azt, amit már napok óta forgatok magamban:

– Menjünk át Angliába. A Cola House-ba.

Alex nem kérdez vissza.

– Oké.

Az utazás

A bőrönd cipzárját lassan húzom össze. A kastély hűvös levegője a vállamra ül, a kőpadlón visszhangzanak a lépteim, ahogy még egyszer végigjárom a szobákat. Bezárjuk a zsalukat. A régi tükör előtt megállok egy pillanatra. A hajam szabadon omlik le, most kissé kócos. Nem állok neki igazítani. Így vagyok én most: kicsit zilált, kicsit rendezetlen... de indulásra kész.

Kint a kastélyudvaron a levegő sós és hideg, a távolban zúg a tenger.

– Beraktad Axel kedvenc plüssét? – kérdezi Alex.

– A zöld nyulat? Igen – felelem, miközben a hajam a fülem mögé túrom.

– És a fürdetőkrémet?

– Igen, azt is – mondom türelmesen, de már máshol járok fejben. Ott, a túlparton. A tekintetben, amit még mindig magamon érzek. Ace... a jakuzziban a Cola Houseban. Felejthetetlen pillantás volt.

Alex hangja tompán szűrődik ki a folyosóról:

– Csak azért kérdezem, mert utálok, ha út közben kell babacuccokat venni... - hozza a börröndöket.

Bólintok, de nem válaszolok. Leviszem az utolsó táskát, és Axel sapkáját is felakasztom a börrönd oldalára. A kocsiba pakolunk.

Az út hosszú. Axel elalszik a hátsó ülésen, én pedig kifelé nézek az ablakon, miközben Alex rádiót hallgat. A gondolataim messze járnak – nem Franciaországban, nem a kastélyban, hanem abban a pillantásban, ami már akkor is égetett, bár nem történt semmi. És mégis... ott elkezdődött valami.

A Cola House-hoz kora reggel érkezünk. Az udvaron a hajnali fények derengenek, mint valami régi film jelenetében. A ház modern és mégis otthonos. Alex kiveszi Axelt a gyerekülésből, én pedig egy pillanatra csak állok a díszkövezet szélén. A szél belekap a kabátomba.

A bejárati ajtó kinyílik. Ace áll ott. Egy sötét pólóban, a hajába tűr.

– Sziasztok – szólal meg végül.

– Szia – feleli Alex, és előrelép Axellel. Kezet fognak. Ace letérdel, hogy üdvözlje a kisfiút, mosolyog, kedves. De én csak a szemét látom, ahogy felnéz rám. Egyetlen pillanat. És minden, amit eddig el akartam rejtetni, ott vibrál a levegőben. A közelsége, a hallgatása, a visszafojtott dolgok.

– Jó, hogy megérkeztetek – szólal meg újra, ezúttal hozzám fordulva. A hangja különös, nem túl meleg. De a hangsúly... abban ott rejtőzik valami.

– Jó újra itt lenni – felelem, és a szavaim egyszerre igazak és hamisak.

A levegőben ott van valami. Az a tekintet. Egy múltba szorult pillanat.

Ace mögött lépek a Cola House-ba, és ahogy elmegy mellettem, a karja súrolja az enyémet.

Mintha véletlen lenne. Mintha nem is számítana. De érzem, hogy megborzongok tőle.

– A vendégszobát már előkészítettem. Liv nem tudja, hogy jöttök, úgyhogy nagy meglepetés lesz neki – mondja Ace, de nem néz rám. Inkább Axelre mosolyog.

– Kösz – mondom.

És aztán Ace rám néz. Egy szívverésnyit túl sokáig. Nem mond semmit, és én sem. De abban a csendben ott van minden, amit nem lehet kiejteni.

Aztán elfordul, én pedig követem Alexet a vendégszobába. Nem nézek vissza. Nem kell. Mert tudom, hogy ő még mindig ott áll az ajtóban. És tudom, hogy engem néz.

2.

Nem adom fel!

Livvel egymás után bolondozzuk végig a klubestéket. Nálam ez főként ivás és tánc – féktelen, könnyű, szinte súlytalan órák. Liv csak nevetve követ, mintha az én lendületemből próbálna magának is lopni egy darabot.

A koktélok azért szeretem, mert alattomos kis jószágok. Édesen, ártatlanul simulnak a nyelvre, kortyonként elfogynak, és mire észbe kap az ember, már végigszaladnak az ereken, hogy aztán hirtelen, könyörtelenül beüssenek. A whisky más tészta – az nem csap be. Tisztességes ital: tudod, mit várhatsz tőle.

Ace klubjában viszont korlátlan a koktélfogyasztásom. Véték lenne nem élni ezzel a szabadsággal. Livet pedig láthatóan szórakoztatja, ahogy én szórakozom – figyel, mosolyog, néha csóválja a fejét, de mindig hagyja, hogy bevonjam. Azt akarom, hogy felvegye a ritmust, hogy megérezze, milyen újra a zenével együtt lüktetni. Nehéz őt kimozdítani ebből a furcsa érzelmi kómából, amibe csúszott. Túl mélyre merült önmagában.

Az éjszakák harsány fényei és a koktélok édes mámora után a reggel szinte tapinthatóan csendesnek tűnt – olyan csendesnek, hogy még a nap is óvatosan lépett be a Cola House-ba.

Reggel a Cola House konyhájában meglepően meleg van. A kastély hidegéhez képest meglepően meleg. A padlófűtés kellemesen ontja a meleget.

A konyhapultra könyökölve szeletelem a narancsokat. A hajam lazán feltűztem, de néhány vörös tincs már kiszabadult, ahogy mindig. A pulton egy félig kész smoothie, egy kupac gyümölcs és egy vágódeszka – a káosz rendezett, mégis otthonos.

Liv mezítláb jön be, kócosan, bő pólóban, és úgy ül le a bárszékre.

– Gyere, igyál velem egy smoothie-t! – invitálom.

– Ez nem Franciaország, de adok neki egy esélyt – morogja, miközben bekap egy epret a tálból.

– Vagyis... nem akarsz még lefűjni az egész „lemegyek az életről kísérletedet”? – kérdezem játékosan.

Liv válaszként felveszi a sótartót, hogy hozzám dobja. Kiveszem a kezéből és mintha az egy mikrofon lenne, a szám elé tartom és áloperás hangon kiáltom:

– "NEM ADOM FEL!"

Liv elneveti magát.

- NEM értem én a férfiakat! De nem adom fel! – éneklek teli torokból.

– Komolyan, te vagy az egyetlen ember, aki képes vagy egy idegösszeomlást is musicalként előadni – mondja Liv nevetve. Elgondolkodik. A kezét leteszi az asztalra, ujjai önkéntelenül játszanak a narancshéjjal.

– Tudod... azt hittem, megfulladok. Itthon. Ace mellett. Magam mellett. A csendben. – Egy pillanatig megáll, aztán rám pillant. – De most... itt veled, most csak az jut eszembe, milyen jó újra nevetni.

Leteszem a narancsot, és odalépek Liv mellé. Félig átkarolom, és a fejünket összeérintjük.

– Emlékszel, amikor azt mondtad, én vagyok a mentőöved? – suddogom.

– Most is az vagy – mondja Liv halkan. – Csak most nem úgy tűnik, mintha kétségbeesetten kapaszkodnék beléd. Most inkább úgy érzem... mintha együtt úsznánk. Ugyanabba az irányba.

Ugyanazon a tengeren.

– Hát, amíg nem húzol le – kacsintok rá –, addig hajlandó vagyok veled úszni.

– Hú, ezt hímeztessük párnahuzatra! – vágja rá Liv.

- Micsoda ronda, vidékies ötlet tőled Liv, nem illik egy manchesteri nagyvilági nőhöz – jegyzem meg és újra nevetünk. Igazi, mély, felszabadult kacagás, amit csak azok értenek, akiknek már voltak olyan reggeleik, amikor azt hitték, sosem fognak többé nevetni.

Ace ekkor sétál be mezítláb, kávéscsészével a kezében, és megáll az ajtóban. Minket néz.

Liv rápillant, aztán egy fáradt, de őszinte mosollyal csak annyit mond:

– Még nem adtam fel. Látod?

Ace bólint. Rám néz.

- Te énekeltél?

- Felvételről ment! – vágom rá gyorsan. – Szia! – hessegetem el egy narancsot a tenyeremben dobálva.
-

A Cola House éjjel más, mint nappal.

Az első tényleges alvással töltött éjszaka ebben a hatalmas házban. Különös itt alváshoz készülni.

A nappaliban már nem szól a zene, csak Axel nyugodt, egyenletes szuszogása a vendégszobából. Alex a gyerekekkel már alszik, én elvállaltam az utolsó zuhanyt. Mintha ezzel itt lemoshatnám magamról Franciaországot. A viharos napokat, a fáradtságot... és azt a tekintetet, amit Ace-től kaptam érkezéskor az ajtóban.

A fürdő meleg gőzében megállok a tükör előtt. A hajam nedves, a vállamon apró vízcseppek csillognak. A pizsamámra felkapok egy kardigánt, aztán nesztelenül kilépek a folyosóra. A ház többi része is sötét, csak a konyhából szűrődik ki egy meleg fény.

A konyhaszigetnél Ace ül. Egyedül. Egy pohár kóla van előtte. A pólóján sötét foltok – lehet, hogy épp most edzett vagy zuhanyozott. Amint belépek, felnéz.

– Nem tudsz aludni? – kérdezi.

– Új helyeken mindig ez van. Még ismerkedem a házzal. Gondoltam egy kis alkohol majd kiüt – felelem, és leülök az asztal túlsó felére. Pontosan szemben vele, de mégis elérhetetlen távolságban.

– A Cola House ilyenkor... buli nélkül... más. Tudom – A hangja rekedtes, szinte csendes. Az italhűtőből egy üveg whiskyt tesz az asztalra és átcsúsztatja elé.

– Minden más ilyenkor – mondom végül, és a tenyerembe hajtom az arcomat. – Más a ház, más a ritmus. Más... az élet.

Ace bólint. Nem siet, nem válaszol azonnal. Csak nézi, ahogy töltök magamnak. Nem tolakodóan figyel. Inkább úgy, mintha régi emlékekből próbálna új olvasatot találni.

– Liv boldog, hogy itt vagytok – mondja végül.

– Remélem, tényleg így van – bólintok, de a tekintetemmel őt kutatom.

– Jó, hogy eljöttél – mondja halkan. – ... nekem is jó, hogy itt vagytok. Jó éjt, Kim!

– Jó éjt, Ace – felelem. Nem mozdulok.

Amikor elmegy mellettem, a levegő megmozdul. Mint mikor valaki beletúr a vízbe, de nem merül el benne. Csak fodrokat hagy maga után.

Aztán egyedül maradok.

Az első éjszaka a Cola House-ban, esti buli nélkül.

Éjszakai társasjáték est

A következő estén a Cola House nappalijában Ace gyertyákat gyújtott, hangulatos és meleg lett tőle a ház. Már egy üveg vörösbor félig üres, és a dohányzóasztalon szétterítve hever a korábban játszott társasjáték. Liv egy túlméretezett meleg pulóverben törökülésbe visszaül közénk, új játékot hozott.

Alex érdeklődve várja a társast a kanapé karfájánál dől hátra, én és Ace pedig szemben helyezkedünk el egymással, a puha szőnyegen.

– Komolyan, nem tudtál valami normális játékot hozni? – nevet Alex, miközben a Livtől elvett kártyajátékot forgatja a kezében. – „Felnőtt kihívások pároknak”? Ez komoly?

– Húhú! – kiáltom és kortyolok a borospoharamból.

– Hé! Ez Liv választása volt – vágja rá Ace ártatlan arccal.

– Azt mondtátok, *valami könnyed, ami feldobja az estét* – emeli fel a kezét Liv. – Hát, tessék.

Legalább nem pókerezünk megint a zoknijainkra.

– Csak szólok – szólal meg Ace mély hangon –, ha ebben a játékban valaki azt húzza, hogy *csókold meg a melletted ülőt*, én kiszállok.

– Akkor rossz helyen ülsz – vágom rá kaján mosollyal, és az asztal felett egy pillanatra megvillan a tekintetünk. Csak egy másodperc – de elég hosszú ahhoz, hogy Liv figyelme is odatévedjen.

– Na jó – Liv összecsapja a tenyerét –, Alex, te kezdesz! Húzz egy kártyát!

Alex húz, felnevet.

– „Mondd el a legpikánsabb helyet, ahol valaha szexeltél.”

– Hoppá! – nevetek fel. – Na, ez érdekel!

Alex vigyorog, rámnéz, majd úgy dönt, mégis inkább Livnek súgja a fülébe.

– Hé! – tiltakozom. – Ez csalás!

– Nem, ez házasság – válaszolja Alex önelégülten. – Privilegizált információ.

– Jó, akkor most én jövök – mondom, és már húzom is a lapot. Felnevetek.

– „Mutasd meg pantomimmal, milyen az orgazmusod.” – Felnézek. Látom Livet, ahogy a bortól fuldokolva köhög, Alex vöröslök, Ace pedig csak elvigyorodik, sötéten és nagyon is kíváncsian.

– Nos, ha én most ezt előadnám... – játékosan megrázom a fejem –, abból minimum egy cenzúrázott TikTok lenne.

– Vagy egy egész album – morogja Ace, alig hallhatóan. Rákapom a tekintetem. A mondat a levegőben marad, de az üzenet eljut.

– Te jössz, Liv – tereli a szót Alex.

Liv felhúzza a szemöldökét, majd olvasni kezdi:

– „Képzeld el, hogy egy régi szeretőd újra felbukkan. Mit mondanál neki?”

Csend.

A pillanat súlyosabb, mint azt bárki várta.

– Azt mondanám... „Basszus, most ne!” – neveti el végül Liv, és vele nevetek, talán kissé túl hangosan is.

– Ace? – fordulok hirtelen felé. – Húzz egyet, ha mersz.

Ace bólint, felhúzza a kártyát.

– „Válassz egy embert, akivel egy éjszakára elcserélnéd az életed, és mondd meg miért.”

Ace lassan végigpillant a társaságon, aztán a borospohár szélén megfuttatja az ujját.

– Kim. Mert megnézném, mit tudsz kezdeni ennyi feszültséggel.

A csend újra megül. Alex arca nem rezdül, Liv elmosolyodik, de nem nevet. Én? Csak bólintok.

– Nem biztos, hogy vissza akarod majd cserélni – suttogom, és a lehetemtől az asztalon a gyertyák fénye táncol a borospoharak peremén.

A játék folytatódik, nevetünk, csipkelődünk.

Nagyon késő van, mire a játék véget ér, a poharak kiürültek, a nevetésünk is elhalt. Alex felajánlja Livnek, hogy nézzék meg együtt Axelt, ketten motyognak valamit egymás közt miközben az emeletre mennek. A bor utóíze még ott vibrál a levegőben.

Én maradok lent. Felállok, és elkezdem összeszedni a poharakat, és automatikusan a konyha felé indulok. Ketten rakunk rendet Ace-el. Ace háttal áll, nem fordul meg.

– Nem vagy elég ügyes pantomimban?– kérdezi ködösen.

Felnevetek.

– Az orgazmusos feladat? Kihagytam, mert a képzelőerő mindig többet mond, nem gondolod?

Ace megfordul.

– Te tudod – mondja Ace lassan, szinte ízlelgetve a szavakat, mintha mérlegelné, mennyire akar provokálni. – Bár te nem sokat hagysz a képzeletre.

– A tiédre pont eleget – vágok vissza nyugodtnak tűnő hangon –, ha ennyire nem hagy nyugodni, hogy kihagytad a látványt... Nem gondoltam volna, hogy beéred játszott orgazmusokkal, mint valami pantomimban. – Kis szünetet tartok, hagyom, hogy leüljön a mondat. – Talán kezdem érteni Liv-et.

Látom, ahogy megfeszül az állkapcsa, de nem szól közbe. Tudja, hogy most én vagyok fölényben – legalábbis a szavak szintjén.

– Jó éjt, Ace – mondom végül, és a hangom édesnek szánt éllel csapódik oda, mint egy kés pengéje az asztal lapjához. A gondolat azonban bennem marad: *dehogy aludj jól... fantáziáld csak rólam, ha már felhoztad a témát.*

– Mi ketten inkább kerüljük a közös éjszakai beszélgetéseket, Kim. Rendben? – szúrja oda, mintha a helyzet felett állna, de a szemében ott villan az a nyugtalanító kíváncsiság, amit próbál elrejteni.

– Rendben – fűjtatom, és egyszerűen ott hagyom. A lépteim csendesen koppannak, de minden egyes lépéssel mintha egyre feszültebbé válna köztünk a levegő.

3.

Nem eladó

Ahogy figyelem Liv és Ace életét itt, a Cola House-ban, nap mint nap egyre több apróság tűnik fel.

Liv például imád apámmal dolgozni – azt csinálja, amitől én mindig is menekültem. Számára a munka biztonságot jelent, kapaszkodót. Holott nem ebből élnek, nincs valódi tétje. Inkább illúzió: a fontosság érzése, a hit, hogy számít, amit csinál. Talán ettől gondolja, hogy értelmesen él.

Közben ő maga a kifinomultság megtestesítője. Elegáns mozdulatok, hibátlan szettek, parfüm, ékszerek, táskák – nem darabokban gondolkodik, hanem teljes kompozíciókban. A gardróbja inkább egy külön világ, mint egy szoba. Liv tudott házasodni.

És mégis... nem értem, mit lát benne Ace. Ezer másik nőt találhatna magának. Jó megjelenés, fegyelmeltség, tudja, mit akar, és el is érte. Az a fajta férfi, aki birtokolja a terét és önmagát. A ritmusuk furcsa. Liv napközben a DJ-leckék után estig dolgozik, hogy „bepótolja a kiesett időt”. Mi Alexszel pont ebből a taposómalomból akartunk kiszabadulni – hogy ne legyünk állandóan fáradtak, hogy legyen időnk alkotni, elvonulni.

Ace munkarendjét is félreértettem. A társasjátékos este után jöttem rá: mikor dühösen felmentem a vendégszobába, ő rendet rakott, elmosogatott, aztán... kocsiba ült. A vendégszobánk ablaka pont rálát a garázslejáróra. A fekete Ford halkán gördült ki, a Cola House éjjeli fényei megcsillantak a karosszérián, a kapu hangtalan kattanással nyílt. Szép autó – illik hozzá.

Hajnali fél három. Vajon csak a klubba ment? Vagy máshoz is? Néha fél órán belül visszaér, máskor órákra eltűnik. Olykor úgy tűnik, mintha egy üzenet érkezése után azonnal indulna. Aztán ugyanazzal a halk óvatossággal tér haza.

Ma azonban ébren vagyok, mikor visszajön. Axel még sokáig nem akart aludni, így festettünk. Ujjal, vörössel és feketével – az ő színei. A vászon túl nagy volt ahhoz, hogy a kukában végezze, ezért átdolgoztam. A vörösből lett a manchesteri téglá, a feketéből az ég, a fehérből a lámpák tükröződése a vízen. Nem tudom, létezik-e ez az utcakép, de így látom Manchester-t: sötét és éles fények kontrasztja.

Épp helyet keresek a száradó vászonnak, mikor kinyílik a bejárati ajtó. Ace lép be, arcán az a fajta fáradtság, amit én is érzek. Mindketten meglepődünk – egyikünk sem számított a másikra ebben az órában. Csak állunk egymással szemben a folyosón, én a vászonnal a kezemben.

Hogy is hívják azokat a művészeket, akik beleolvadnak a művészeti galériák festményeibe?

– Csá! Te még fent vagy? – Basszus, azt mondta, hogy kerüljük az éjszakai beszélgetéseket... francba.

– Itt sem vagyok! Ez egy élő installáció – színpadiasan körözkök a kezemmel. – Kérjük, haladjon tovább, a festmény részét képezi a performanszművész – intek felé, mintha tényleg csak egy múzeumi látogató lenne.

– Az optikai illúzióhoz testfestést szoktak használni. Rajtad meg ruha van – jegyzi meg komoran. Meglep, hogy ennyire képben van a festészettel. Azt hittem, csak a zenében otthonos. Mik ki nem derülnek.

– Jobb szeretném, ha nem lenne rajtam? – csúszik ki belőlem félig gúnyosan, félig kihívóan. Mit művelek én itt vele egy sötét folyosón, éjjel? Állj le, Kim...

– Mit csinálsz pontosan az éjszaka közepén ezzel a sötét akármivel a folyosón? – kérdezi. Szóval nem csak bennem vetődött fel a gondolat.

– Még nem száradt meg, addig nem rakhatom a többi közé. Axel már fél tucat képemet tette így tönkre, hogy hozzányúlt. Száradási helyet kerestem. Hová tehetném? – mondom, de közben látom, hogy nem engem néz, hanem a vásznat.

– Ez...? – int a kép felé.

– Minden művész a saját lelkébe mártja az ecsetet, és saját magát festi a képeibe – rántok vállat.

– A vörösetek főleg Axel húzta rá.

– A gyerek vörösei... te meg fekete-fehérben látod a világot. Egyenesek mentén. Nem is rossz párosítás. Ezek a fehér villanások – mutat a képre. – Tetszenek. Pont ott használod őket, ahol más csak foltot hagyta.

És ahogy mondja, és ahogy nézi... már nem a vásznat érzem figyelme középpontjában, hanem magamat.

Még senki sem csinált ilyesmit az ismeretségi körömben. Csak apró megjegyzést tett mégis olyan szintű figyelem, hogy nem csak nézi, de érti és látja is a képemet. Ace elárulta magát. Ezzel az apró megjegyzésével. Még hozzá azt, hogy többet is észrevesz ő annál, mint amit elsőre mutatni akar. Ace-től ez most meglepett. Most a bennem rejtőző művészhez beszél, ő a művész. Ez több, mint pusztán udvariasság. Érti, amit lát.

- Igen, tudom, nem túl sikeres, elpocsékoltam egy csomó festéket. Manchester próbálna lenni, absztrakt festmény. Axel nyomait próbáltam átalkotni, hogy ne vesszen kárba a vászon.

- Ez nem próba. Ez premier - feleli Ace. – Emlékeztet egy helyre itt Manchesterben. A Bridgewater Way a felhőkarcolókkal. Tudok neki egy helyet.
- Tessék?
- Gyere, tedd le a stúdiómban - Ace belöki az ajtót. Ámulva nézem. Komolyan azt hittem eddig, hogy ez itt egy fal. Erre kiderül, hogy egy rejtett ajtó. Ámulva nézem a fa leceket, amikre eddig azt hittem, hogy a faldizájn része. De nem, ez egy ajtó, ami egy belső világba visz. A stúdiószobában tompa, mély csend honol, nem hallatszanak a ház zajai. Olyan a tér, mintha ott lebegne benne egy ki nem mondott gondolat. A falakon fekete hangszigetelt burkolat, uralja az egész teret a hosszú keverőpult, a tekintetet végigvezeti a plafon mentén a rejtett ledcsík világítás. Ez Ace világa. A Cola House egy olyan pontja, ami az ő stílusa, Ace maga. Itt ő uralja a teret.

– Pöpec kecó – biccentek, miközben belépek a házi stúdióba. Szóval ide húzódik vissza, amikor eltűnik a házból, és innen bukkan elő váratlanul.

– Csak állítsd a fal mellé – int, majd a konzolasztalra dobálja a kulcsait, telefonját, pénztárcáját.

– Mennyi lesz?

– Mi? – kapom fel a fejem, ahogy a hajam hátra lendül. Egy pillanatra tényleg azt hiszem, olyasmire kérdez rá, amihez forró éjszakák kellenek.

Egy elég nagy és széles dizájnkanapé uralja a konzollal átelleni teret. Csak a szempillám rebben értetlenül. Mi van? Mégiscsak tudni akarja élesben azt az orgazmust?

Aztán észreveszem a tekintetét a vásznon.

– A festmény. Mibe kerül?

Én hülye... egy sóhaj kíséretében állítom a falhoz a képet. – Nem eladó.

– Komolyan tetszik – méregeti a vásznat.

– Tényleg? – keresztbe font karokkal nézek rá. Szerintem semmi különös. Csak Axel nyers ujjlenyomatait akartam elnyomni vastag festékréteggel. – Akkor neked adom. Ajándék.

A pillantásunk összeakad. A levegő sűrűbb lesz, mint kellene. Olyan sötét a szeme, hogy nem tudom, melyikünk engedjen előbb. *Kim, ne...* – figyelmeztetem magam. Most ne flörtölj. Pedig minden adott hozzá: az éjszaka, a zárt – ráadásul hangszigetelt – szoba, és a férfi, aki igazán sosem volt semleges, most viszont veszélyesen vonzó. Ez az egy férfi tabu. Liv az egyetlen nő, aki elvisel. Nem tehetem meg vele. Nem tehetem meg magammal. Mégis... hogyan legyek más, mint amilyen vagyok? Hogyan állítsam meg azt, ami a természetemből fakad?

– Kösz. Menj, Kim, aludj! – szól fojtott hangon.

– Jó éjt, Ace! – felelem, és a hangomban ott marad a lemondás. Nem tudom, mi fáj jobban: hogy ő már valaki máshoz tartozik... vagy hogy én már nem merem – vagy talán nem is akarom – átlépni a köztünk húzott határt.

És ahogy ott állunk a csendben, rájövök: nem az a veszélyes, hogy kívánom... hanem az, hogy ő is érzi.

4.

Célkeresztben

A következő estén Liv öltözőszobájában ülünk az unokanővéremmel, amikor Ace benyit ránk. Végigméri a kettősünket.

- Remélem nem aludni készültetek - mindketten fürdőköntösben ülünk és én festem Liv körmét.
- Mire készülsz már megint? - kérdezi fáradt sóhajjal Liv.
- Egy kis privát meglepetés! - kacsint Ace. - Öltözzetek csinosan! - s azzal be is húzta az ajtót.
- Tudod mit akar? - kérdezem óvatosan.
- Ace-nél sosem lehet tudni éppen mi jutott eszébe - legyint Liv. - Hétfő este van. A klubban a hétfő passzív nap, nem a hétfő este a nagy bulik napja. De mint mondtam, Ace folyton pörög, folyton van valami. Gondolom titeket akar szórakoztatni - Liv a fésülködőasztala felé fordul. - Válogass csak! - int nekem, hogy menjek a ruhatárába és nézelődjek. Tanakodva állok a rengeteg színű, fazonú és stílusú ruha előtt. Egy lágy esésű, világosszürke miniruhát választok, elegánsan egyszerű és mindenhez illik – akármilyen is Ace terve. Ezüstöskékre húztam a szemeimet. Hosszan elnyújtva a szemem vonalát. Livnek a ruhához illő ezüstszürke cipői is vannak. Bár húztam harisnyát érzem, hogy hűvös az éjszaka. Ace van annyira figyelmes, hogy fűtésre állítja a klímát a kocsiban. Egy dalt indít a hangrendszeren. Feszült leszek a zeneválasztásaitól. Megérzés, de úgy érzem, nekem szól. A Queen of my castle szövegéből egyetlen részleten forog a fejem: “Ne akarj beszélni, csak mond a szemeddel!” Ace mögött ülök az elegáns fekete Fordban. Látom izmos tetovált karját, ahogy lazán tartja a kezét a sebváltón, sebességet vált. Foszforeszkáló szemsminkem van, a visszapiillantótükörben a szemem a sötétben még különlegesebben világít. Ezüstös foszforeszkáló színhatás. Teljesen simára vasaltam a hajamat, annyira lágy esésű a hajam, mint a ruha rajtam. Arra számítok, hogy a saját klubjába visz, tehát meglep, hogy egy zsúfolt, zajos pub-ba vezet minket. Régi faborítású asztalok, a pub hátsó traktusában biliárdasztal és darts táblák a falon.
- Célba lősz vagy inkább a golyókkal játszol, Kim? - kérdez rá kétértelműen Ace.
- A golyókkal játszom - felelem rá magabiztosan. A pultnál egy pint sört kérek. Többen is ülnek a pultnál söröző férfiak.
- Sejtettem. Majd én odaviszem - int a fejével a biliárdasztal felé Ace, de én nem moccanok. A pultnál ülök érdeklődve figyelnek. Ace védelmezően vagy inkább birtoklóan a csípőmre teszi a tenyerét. Jelezve a pultnál ülőknek, hogy meg se próbálkozzanak ma este a közelemben kerülni. Nem csak nekem tűnt fel a mozdulata.
- A helyedben én is vigyáznék a csajra - jegyzi meg az egyik srác. A pubban a Rock my body szól, miközben Ace tenyere szinte átégeti rajtam a vékony selyemanyagot. Az érintéssel mintha nem csak védelmezne – hanem kisajátítana.

„A levegőben van, hogy közel akarlak téged...” - hallatszik a hangszórókból és a rock my body szövege is ugyanazt sugallja, amit az Ace által választott dal a kocsiban: átugorhatjuk a beszélgetéseket, mert csak egy dolog van...ma este a testem hívogat.

- Meleg van ebben a pubban - áttúrom a hajam.

Kimelegedtem a zeneszövegtől, Ace határozott tenyerétől, ami forró, erős és birtokló a derekamon.

Libabőrös leszek az érintésétől.

Az érzés felkúszik a gerincemen. Önkéntelenül lehunyom a szemem.

Érzem Ace fantasztikus parfümillatát. A forró lélegzetét a nyakamon.

Megremegek. A remegésemet Ace is megérezte, mert leveszi a tenyerét a csípőmről és elnéz a fejem felett a távolba.

- Mi ez az illat rajtad? - kérdezi fojtott hangon.
- Liv parfümje - lehelem.
- Ne használd ezt többet! Irritál rajtad - feszült utasítás a hangja.

Éppen értékelni akartam, hogy kivételesen nem a saját klubjába vitt.

Hogy végre nem folyton a saját vagyonát és birodalmát fitogtatja, amivel folyton azt éreztem, hogy uralkodik mindenki felett.

Ace klubjában és otthonában teljesen elszédít Ace férfias dominanciája.

Most semleges területen vagyunk.

Erre Ace... egy ilyen megjegyzést tesz.

- Irritál rajtam Liv illata? Vajon miért? Összetévesztenél vele egy óvatlan pillanatban? - kérdezem gúnyosan.
- Bajkeverő vagy Kim! - néz le rám feszülten.
- És ez titkon nagyon is bejön neked! - súgom a fülébe.

Azt hiszem, hogy Ace ledöbben erre a megjegyzésemre.

De Ace sötét tekintetében más ül.

Talán... félelem?

- Kim, kérlek!
- Oké! - Jézusom milyen basáskodó egy alak. Végre megkapjuk a rendelésünket. Liv biztos, hogy nem sört kért, mert Ace egy talpas poharat emel le jégkockák úsznak a fehérborban, míg mindenki másnak söröskorsót viszünk. Én átadom az egyiket Alexnek. Érzem magamon Liv kutató pillantását.
- Liv? Játszunk egyet? - intek a fejemmel a biliárdasztal felé. Most látom, hogy itt hátul a biliárdasztal túloldalán a lábaink előtt terül el az éjszakai Manchester, lenyűgöző a

kilátás. Liv kortyol a borból és felemelkedik. A két pasi leül a bőrfotelekbe és minket figyelnek.

- Tétre játszunk? - kérdezi Liv.
- Vigyázz Liv! - szólal meg Alex. - Kim akármilyen nyúl mindenben jó lesz! - figyelmezteti Livet.
- Ugyan, dehogy - felelem hűvösen. Hagyom, hogy Liv adja meg a kezdőlökést.

A bőröm alatti összes idegvégződésemben érzem Ace tekintetének súlyát.

A tarkómon lassan végigcsorog az izzadságom.

Annyira meleg ez a hosszú haj.

Hátradobom a hátamra, mielőtt lökök.

- Nem versenyzünk igaz? - mosolygok Livre.

Az egész játék alatt visszafogom magam.

Csak a hűvös sört kortyolgom, hagyom, hogy Liv nyerjen.

Nem hibázok, de igyekszem kivonni magam a játékból érzelmileg.

Sokkal keményebbek a lökéseim.

Ace és Alex is felnéznek, ahogy a golyók egymáshoz koccannak a lökésemtől.

Határozottak a lövéseim.

Lesz, ami lesz életfilozófiám része.

Nem érdekel ki győz.. vagy ki veszít.

Csak játszom.

Talán ez vagyok én.

Úgy érzem sorsszerűek lettek az események az életemben.

Az, ami jelenleg is történik... sorsszerű.

Nem én irányítom.

Képtelen vagyok befolyásolni itt bármit is. Csak sodródok az eseményekkel, a történésekkel. Talán mind a négyen ebben a sodródásban vagyunk.

Az utolsó golyót is belőttem a lyukba.

Ace segít összeszedni őket az asztalnál:

- A játék nem mindig ott dől el, ahol gondolnád - felnézek rá az asztal túloldaláról.

Nem értem.

S Ace nem fejt ki mire gondol.

Hol dől el a játék?
Fejben?
A szerencse kérdése?
Fogalmam sincs.

Ace és Alex dartsoznak. A sportokról beszélgetnek.

- ... nem szoktam nézni darts versenyeket... nincs időm ilyesmire - feleli Ace.
- Én a jó focimeccseket azért megnézem.
- A jó focimeccs csak azt bizonyítja, hogy kapus mellett is lehet gólt lőni - Ace a közepébe talál a dartsnak, és ahogy nyeri a kört kihúzza a nyilakat a táblából.
- Ez a szerelemben és a szexben is pontosan ugyanígy működik - Livre, Alexre, majd rám néz. Az arcomon nem rezdül meg semmi, de belül... égni kezd a bőröm. Tökéletesen értem a célozgatását és ettől zavarba jövök.
- Miket beszélsz Ace? - nevet fel Liv értetlenül.
- Hogy nem számít ha férjnél is vagy, attól még másnak is lehet szerencséje nálad - kortyolok a sörből, Alex lesüti a szemét.
- Játszunk ivós játékot. Ha Alex talál a tábla közepébe, akkor Livnek kell innia egy pohárral, ha Ace akkor nekem - és nem kérdés, aznap csak én ázok el. Fátyolos tekintetembe Ace éles pillantása olyan tűpontos célzás, mint a darts közepén a nyílhegye. Betalált. Nálam. Nagyon is. És most...mi lesz velünk?

5.

Ízpróba

Már több mint két hete a Cola House-ban vendégeskedünk.

Axel ismét velünk.

Az éjszaka közepén megéhezett, a foga is fájt, csupa nyűg volt. Mint általában. Órákig ébren tartott, miközben már majd összeestem a fáradtságtól. Egyszerre úgy érzem ebben a házban mindenkit nekem kell szórakoztatnom, Livet, a saját gyerekeimet, a saját férjemet... és ...

- Bakker, hogy mindig elfelejtem, hogy nem vagyunk egyedül a házban – hallom a hátam mögött az ingerült kifakadást.

Meglepetten fordulok meg.

Ace arca fáradt és ingerült, a mozdulatai élesek.

Mezítláb áll a konyhakövön egy szál passzos fekete alsóban.

Kiszárad a szám, ahogy nézem.

A teljes mellkasán és karján lévő tetoválásait látom. Ámulva nézem mennyire állatira jó teste van. A hajába tűr és engem néz.

- Állj már félre, kérlek! - morogja és mellém lép. - Csak megszomjaztam.
- Várj, veszek le neked egy poharat - Csak segíteni akartam. Végül is, a saját lakásában jár, hadd flangáljon úgy, ahogy akar. Zavarban vagyok. Pedig nekem igazán nem szokásom.
- Nem kell! - a konyhaszekrénybe nyúlva koccanunk össze.

Esküszöm szikrázott minden.

Ace felemeli a két tenyerét védekezőül.

- Basszus, csak ne érh hozzá! Oké? Meg tudod oldani? Mert hogy kurvára láb alatt vagy folyton az fix!

Némán meredek rá.

- És mondtam, hogy ne használd Liv parfümjét! - csattan rám.
- Ez a saját parfümöm és csak a hajamon érezheted, már órák óta lezuhanyoztam! - csattanok rá vissza.
- Egyébként normálisan te nem tudsz felöltözni? Miért kell neked egy ilyen semmiben lenned? - mutat rám.

Magamra nézek.

Egy sima fekete lenge hosszított top van rajtam, nem gondolnám kihívónak.

- Mi bajod ezzel?
- A fenekedet se takarja csak az - vakkantja.
- Nincs ki a fenekem.
- Az előbb láttam a fekete bugyidat!
- Csak mert visszaraktam a kistányért a helyére! - miért kell nekem magyarázkodnom itt mi baja van ennek?
- Vegyél fel valami sortot baszki! Nem otthon vagy!
- Neked most mi bajod van velem?
- Nonstop miniruhákban flangálsz előttem. Képzeld el, igen én is férfiból vagyok, kurvára megnézek mindent. Szándékosan kísértesz! Játsszol a határokkal Kim! Én meg robbanni fogok! Szóval állj le! Érted?
- Értem.
- Nem, nem érted! - sziszegi nekem és komolyan közelebb jön. Egyszerre félelmetes és lenyűgöző. - Ha tovább folytatod Kim meg fog történni és mindegy lesz, hogy hol és mikor, hogy ágyban, szőnyegen, fürdőben, itt a konyhában. Lehet csak tíz perc lesz, lehet

negyvenöt perc és lényegtelen lesz, elszállunk. Ezt akarod? - a lehelete az arcomba csap.
Csak tátott szájjal pihegek rá.

- Liv ötlete volt, hogy jöjjünk hozzátok, de én már az első percben sejtettem, hogy ebből nem lesz szentestei kórus - felelem rá keményen.
- Egyetértetek. Amúgy kikerülted a kérdést - feleli Ace.
- Szerintem több mindenben is egyetértünk Ace.
- Akkor...maradj...tőlem...távol! - tagolja a szavakat Ace.
- Oké. Te is tőlem.
- Megbeszéltük - Ace ellöki magát a pulttól és a kóláspohárral a kezében felmegy az emeletre. A pultra borulva a hajamba túrok. Basszus! Mi lesz velünk?

Félek... önmagamtól.

Nem Ace-től.

Önmagamtól.

Nem takargathatom ideges leszek Ace-től.

Feszültté tesz ez a helyzet, tehát azt teszem, amihez a legjobban értek. Terelek. Hazugságokkal.

Csak nem gondolni semmire.

Csak nem gondolni Ace-re.

Ez a feladat.

Egyik klubest követi a másikat.

Ace egyet kért: maradjak távol tőle.

S én is ezt kértem tőle. Menni fog. Nem téma. Mindketten szót fogadunk.

Igaz?

Vagy mégsem?

Ace Fordjában zene szól.

Joke's on you Charolette Lawrence-től.

„Egy óceán mélyén menekülsz...”

A kint elsuhanó utcaképet nézem.

Nem figyelek rá.

Nem akarok rá figyelni.

„Próbálok úszni, de beléd fulladtam...”

Nem hallok semmit. Nem akarok hallani semmit.

Nem nézek rá. Nem akarok már ránézni se.

Kerülni.

Őt, a fizikai kontaktust, a tekintetét, a konfliktust.

Őt magát. Ace-t. S minden rendben lesz.

Tehát Kim de Noir belép a klubba.

Fékevesztetten tombolok.

A sort a pultos sráccal kezdtem, aki az üzenetét egy szalvétára írta.

„Száras vagy édes?”

És alatta a száma.

A szalvéta üzenetet senki nem vette észre, kivéve Ace... aki a pult mögött állt és éppen kiszolgált valakit, ki akarta dobni a pulton maradt szalvétát, s ahogy elhúztam előle a tekintetén láttam, hogy már el is olvasta, mert csak meghökkent megemelt szemöldökkel nézett rám.

Biztos tilos a vendégekkel flörtölni.

A pultos srácnak csak azt mondtam ha gondja van belőle szóljon nekem.

Aztán jött a DJ-k sora.

Thunderzap bedobta azt a számot, a Welcome to the Clubot és az üdvözlést viszonzással fogadtam.

Join the club.

Tehát Thunderzap belépett az én klubomba.

Csak egy menetre.

Már Thunderzap után is éreztem, hogy valami nincs rendben odalent, de... nem igazán foglalkoztam vele.

Aztán tegnap este jött rá Ariel.

Magam sem tudom, hogy keveredtem bele a dologba.

Esküszöm csak úgy...

meg történt, bár éreztem, hogy ez a ráadás már nem kellene.

Nem is igazán élveztem a dolgot, erre ma reggel arra keltem, hogy már megőrülök annyira viszket odalent.

Remélem nem szedtem össze semmit.

Vagy mégis? Mi lehet ez? Gombás fertőzés?

Biztos Thunderzaptól kaptam el! A fenébe is! Szükségem van egy patikára vagy valamire.

A franciaágyból kimászva Alex után indulok, hogy vigyen el egy gyógyszertárba. Liv már gondolom elment. Se a gyerek, se Alex nincs itthon. A rejtett ajtó viszont nyitva van.

A stúdióból eltűnt a festményem. Csak Ace ül a számítógépénél. Ace futólag oldalt néz rám.

- Dolgozol?
- Ja.
- Többiek?
- Liv dolgozik. Alex elvitte Axelt az apjáiékhöz.
- Akkor nem zavarlak – akarom otthagyni.
- Maradhatsz -feleli szűkszavúan. Folyton rosszkedvűnek tűnik. Ő tutira nem visz most el egy patikába. Vállrántva lehuppanok mellé a forgószekbe és rákeresek a szóra: hüvelyviszketés. Majd meg örülök tőle. Csak van erre valami házipatikai ötlet. Az ujjammal simogatom a telefonképernyőt, ahogy lefelé görgetek.
- Viszket? - kérdezi meg gúnyosan Ace.
- Nagyon vicces vagy! - fintorgom rá.
- Mondjuk ahány sráccal csak láttam hogy összejöttél nem csodálom - vágja hozzám kíméletlenül.
- Mekkora egy faszt vagy! - felelem rá csípőből. - Egyébként meg, ha annyira izgat: használtunk óvszert!
- Akkor lehet, hogy éppen attól van, vagy nem szellőzik a bugyid, már ha szoktál egyáltalán olyasmit hordani... vagy a tampontól, azt használsz nem?
- Nem akarok ilyesmiről beszélgetni veled! - felelek rá.
- Te nézegetsz itt mellettem hüvelyviszketésről cikkek - jegyzi meg szárazon Ace. Figyelmem kívül hagyom és házi praktikákat keresgélek. Végre találtam egy oldalt, ami nem patikai reklámanyagokat ad ki.
- Mellesleg... az egész klubomon végig fogsz menni? - kérdezi Ace a száját húzva.
- Nem hinném... abban te is benne lennél - húzom fel az orrom.
- Hát... ja - feleli Ace ködösen.

A receptolvasásban megakadok.

Ismerősen csengenek ezek az adok-kapok szavak.

A felvételi előkészítő időszakában Alex pontosan ezt kérdezte: az egész előkészítőn végig fogsz menni?

És én pontosan ezt válaszoltam: nem, abban te is benne lennél.

És aztán... mi lett belőle!

Idegesen pattanok fel Ace mellől a stúdiószékből és kimenekülök.

Nem jutok túl messzire. Hallom a hátam mögött Ace lépteit. A hűtőből előkotortam a görög joghurtot. Már csak a méz hiányzik. Megkerülöm Ace-t, akit próbálok semmibe venni, de a jelenléte szinte kiszorít a térből. Egy mélyebb szekrényből végre előásom az üvegcsét, a fény megcsillan az arany színű mézen.

Egy kanállal belenyúlok, majd beleforgatom a joghurtba. Ace oldalról figyel.

– Mit csinálsz? – kérdezi gyanakodva.

– Házipatikai megoldás. Joghurttal és mézzel... segíthet.

Pillantásom a konyhapultra szegezem, a mozdulatomra koncentrálok, hogy ne lássa, mennyire zavarba ejt ez az egész. Érzem, hogy odalép mellém...

Aztán egyszerűen csak... belenyúl két ujjal a keverékbe. És a következő pillanatban, mintha természetes lenne, a szájához emeli. Lassan nyalja le az ujjait. Nem néz rám közben. Csak utána, amikor már tudja, hogy elkerülhetetlen, hogy lássam.

– Most már tudom, milyen ízű leszel ma este – mondja halkán, szinte túl csendesen.

Szó szerint kiszárad a szám. A kanál kiesik a kezemből, a fém csörren a pulton. A levegő megáll a tüdőmben. Nem tudok válaszolni. Nem lehet.

A pillantása rajtam marad. De nem kihívó. Inkább... mintha ő maga is megijedt volna attól, amit kimondott. Egy szemvillanásnyi őszinteség a tekintetében, egy törés.

Én viszont már menekülök. A vendégszobába vetem magam. A testem remeg, a gondolataim káoszban. És mégis, amikor lehunyom a szemem, nem tudom elűzni a képet. Az ujjait. A mozdulatot. A száját.

És igen... miközben ujjaim lassan vándorolni kezdenek a saját testemen, tudom, hogy nem a gyógyulásra gondolok.

Hanem rá.

6.

Mindezek után tényleg akaratomon kívül alakul úgy, hogy sem a fejfájós Liv, sem a SUP-ra szálló Alexet nem érdekli, hogy milyen virágok kerülnek a kastélyparkunkba, egyikük sem fog a

mi virágainkkal foglalkozni, ez az én feladatom lesz a kastélyban. Vagyis itt állok Ace-el a kertészetének legtávolabbi sátrában a rózsatövek közt.

- Kim, figyelsz egyáltalán rám? - áll meg Ace. Majdnem beleütközök. Csak maradj tőlem távol! - ismételve magamban miközben megtorpanok.
- Igen! - morgom.
- Olyan vagy, mint egy durcás tinédzser!
- Mert kábé annyi is vagyok - felelem rá.
- A vágókert lényege, hogy többféle növényt ültess, amik jól megférnek egymás mellett és minden évszakban hoznak virágot. A legjobb, ha ezekből az ellenállóbb fajokból viszel, ezekkel nem lesz sok gondod. Ahogy eléri a virágzást minden nap tegyél egy kört és vágd is őket. Úgyis elvirágoznak. A vágókert folyamatos gondozást igényel, ne hanyagold el!
- Jól van! - fújatom. Idegessé tesz, ahogy állandóan okoskodik itt. - Van itt a közelben bolt vagy valami? Meghalok egy szál cigiért! - teszem zsebre a kezem. Ace kérésének eleget téve semmi provokatívát nem hordok azóta. Egy sima fari van rajtam és egy fehér megkötős átlapolt felső, teljesen zárt.
- Ez most komoly?
- Aham, ja, nagyon kéne egy cigi - morgom.
- Jól van itt végeztünk, megállok egy közeli boltnál. Milyen kell?
- Valami mentolos. Tök mindegy. Kösz - újra esni kezd, még csak szemerkél. Ace bedobja az ablakon a cigisdobozt és az öngyújtót
- Kint szívod el! - szól rám Ace. Picsába! Kiszállok és az orkán erejű szélben próbálom meggyújtani a cigimet. Ace végül maga is kiszáll és becsapja az ajtót mindketten a kocsiorránál állunk és a csapkodó szélben próbáljuk védeni a lángot. - Ne feceregy már! Maradj így! - állít irányba Ace és a két tenyere közé fogja az arcom kitakarva a lángot a szélről. Végre meggyullad a szál vége és a motorháztetőnek döntve a fenekem komótosan szívom a cigarettámat. Még félig sem szívom, amikor szakadni kezd ránc az eső. - Üljetek be! - int Ace és sietve bevágódunk a kocsiba. Percek alatt annyi eső leszakad az égből amennyit még életemben nem láttam. Ace belső keverésre állítja a Ford klímáját és kigyorsít. Annyira esik, hogy nem látni szinte semmit, az ablaktörlő örült módon integet, haszontalan.
- Jó lenne minél hamarabb elérni a várost - jegyzi meg Ace, de visszább veszi a sebességet. Nem kockáztat. Az ablakba könyökölve nézem, hogy miért nem tudunk haladni. Előttünk világító féklámpa. Nem is egy. Végtelen autósor.
- Ez mi? - ülök feljebb az ülésben.
- Még nem tudom... - Ace rádióra kapcsol és váltogat az adók közt. - ... a Tame folyó kilépett a medréből... tizenhat ponton adtak ki árvízvédelmi riasztást... - Ace idegesen kikapcsolja a rádiót.
- Baj van? - kapom felé a fejem.

- Ha a Tame árad akkor itt körülöttünk minden vízben áll. Nem jutunk be Manchesterbe, de már visszafelé sem tudunk menni. Itt ragadtunk - vesz mély levegőt Ace. - Alig van üzemanyagom és lemerül a telefonom is. Nálad mennyi a töltöttség? - megtapogatom a farzsebem.
- Nem is hoztam a telefonomat - lepődök meg. Úgy volt, hogy csak kiugrunk virághagymákat nézni és hamar visszaérünk.
- Nem a te generációd az, amelyik folyton a telefonon lóg? - jegyzi meg Ace. De nem vár választ. - Felhívom Livet! - Amíg beszél hátrafelé nézelődök. Előttünk és mögöttünk is kocsisor. Beragadtunk a kiáradt Tame árterében az egyetlen magaslati ponton. - Amíg az ár le nem vonul nem tehetünk semmit - hallom Acet. Elköszön, majd rám néz.
- Tartalékolom inkább az energiánkat, ha este hideg lenne - Ace leállítja a motort. - Akarsz hallgatni valamit? - csak a fejemet rázom. - Furcsa vagy.
- Mert?
- Mert tőlem általában mindenki zenét vár - jegyzi meg Ace. Nem reagálok le. Némán bámulok magam elé, nézem, ahogy a Ford szélvédőjét csapja és mossa a végtelen zuhatag. Kopog a kocsin a szakadó eső hangja. Ritmusa van. Ace mellettem némán nyomogatja a telefonját. Nem tudom mit csinálhat.
- Helyrejöttél?
- Hah?
- Használt a mézes joghurt?
- Ja... igen.
- Megérte?
- Mi?
- Hát a sok pasi - erre nem válaszolok. Szemét kérdés. Vagy nem is tudom. Provokatív. - Élvezed is vagy csak csinálod? - fordul felém Ace.
- Hát... inkább csak csinálom. Talán tízből egy, amit tényleg... élvezek is, mármint, hogy én is elmegyek.
- Akkor miért?
- Eltaposom őket. Inkább én a pasikat, mint ők engem. Nem érnek többet. Nem alszom soha azzal, akivel lefekszem. És nincs csók. Az érzelmes. Ezek a szabályaim. Jobban elviselem, ha megcsálnak, mintha szó nélkül lelépnek. Azt gyűlölöm.
- Valaki egyszer nagyon csúnyán otthagyhatsz. Valaki, akibe nagyon szerelmes voltál - jegyzi meg Ace a tarkóját a fejtámlának döntve és maga elé néz a szélvédőre. - Igazam van?
- Bingó! Eltaláltad!
- S azóta sem gyógyultál?
- Erre nem használ a mézes joghurt - jegyzem meg futó mosollyal. Ace is elmosolyodik.
- Szóval nem vártad meg, hogy lelépjenek tőled, te léptél le. Kivéve... Alex-et.

- Igen, kivéve Alex... elég nehéz lett volna lelépni tőle, tekintve, hogy elsőre terhes maradtam tőle. Az Alex féle megoldás felülírta a képletemet. Ez már programozó matematika volt.
- Átprogramozott maga mellé.
- Valahogy úgy, igen - hátradöntöm én is a fejem a fejtámlához. A melleimről elemelem a hajtincsemet és azokkal játszom. Belátom. Beragadtunk órákra Ace kocsijába. Mit tehetnénk. Beszélgetünk. Csak mi... ketten. - Na és neked? Miért szereted annyira a zenét?
- Mert ez az egyetlen, ami megmarad, ha minden és mindenki elment - feleli rekedten Ace.
- Na hát ez eléggé ugyanúgy hangzik, mint az én érvelésem. Ki hagyott így ott?
- Az apám - feleli Ace tömören. Elkomorul a tekintete. S visszatartom a lélegzetem, egyszerre megértettem. Ace-t. S Livet. Ace... ezért nem akar gyereket.
- Attól félsz, hogy olyan apa leszel, mint amilyen az apád volt. Ezért nem akarsz valójában gyereket. Igazam van?
- Bingó! Eltaláltad! - suttogja vissza rekedten Ace. - Erre tudod, hogy nem sokan jöttek még rá? Alig ismersz és levágta. Egy ennyi beszélgetésből. Te egy okos csaj vagy Kim.
- Ki volt aki rájött? Tudod mit... kitalálom: Colleen - rázom a fejem. Ace csak biccent.
- Úgy van.
- Nagyon jól ismer téged.
- Már te is.
- Hogy váltatok el?
- Barátian. Azt mondtam neki: ha valaha is abbahagynánk a beszélgetést és nem tudod, hogyan térj vissza, küldj nekem egy dalt.
- És küldött?
- Küldött. Mindig - mosolyog Ace. - Ő a legbiztosabb pont az életemben.
- Biztosabb, mint Liv - biccentek.
- Igen. Mert Colleen is érti a zenét. Megéli a zenét. A zene él és életet ad. Összeköt. Amikor valakivel együtt zenét hallgatsz, akkor ott a zenében, amiben megértitek egymás gondolatait, érzéseit és ugyanazt élik át, ott abban a pillanatban a zene híddá válik és így a zene összeköt vele - Ace hangja rekedtes és elhalkul. Ahogy elcsendesedik keresem a hangomat. Megköszörülöm a torkom.
- Na jó, legyen. Milyen zenét hallgathatnánk mi ketten most közösen? - kérdezek rá. Ace elgondolkodik egy pillanatra, aztán a telefonján kezd keresgélni. és végül a Ford zárt belső meghitt terében felcsendül Keane Somewhere only we know dala.

Életem legteljesebb pillanatát élem át. A sötét Tame folyó melletti éjszakában a szakadó esőben, a Ford bőrülésén, Ace tekintetébe veszve. Ace tekintete puha és sötét. Most nem harcol. Nem vádol. Csak *van*. Ott van velem ebben a zenében.

Nem szólunk, csak némán nézzük egymást, miközben megtölti a teret és a gondolatainkat a zene és a szöveg. Amiben ott vagyunk mi ketten, valahol, egy helyen, amit csak mi ketten ismerünk.

Ace tökéletes választása. Kettőnknek. Mert ő tényleg... érti a zenét. Érti a zenét. S most ketten együtt vagyunk ebben a dalban, mert nem is kérdés, ez a mi dalunk.

A dal, ami Ace csodálatos választása. Időtlen. Érzelmes. Finoman melankolikus.

Ott van benne kettőnk története.

A csendjeink. A félelmeink. A vágyunk, hogy egyszer... valahol... egészen mi legyünk.

Ez a dal. A mi dalunk.

A kocsis hátsó ülésén aludtam ezen az éjszakán. Ace lágyan ébresztett, hanggal, nem érintéssel - lassan feltekert zenével, mintha a zene kúszott volna be az álmaimba, és emelt volna ki a reggeli valóságba.

Nem tudom, nézett-e, amíg aludtam. Csak arra emlékszem, amikor éjjel kérte, hogy üljek a hátsó ülésre és ajtót nyitott nekem, az ökle a nadrágjához szorítva feszült. Mintha fékeznie kellett volna magát, hogy ne érjen hozzám.

A hajnal párás fényében már a Cola House előtt állunk, egyikünk sem mozdul. Kifelé nézünk. Lezárni, elengedni – nehéz. De a pillanatot, ami köztünk történt, nem vesszük be magunkkal.

- Elszívhatok még egy szál cigit? - kérdezem halkán.

Ace biccent. - Csak húzd le az ablakot.

Rágyújtok, az első slukk után lehunyom a szemem, mintha még egy percre a zenével együtt benne maradhatnék az éjszakában.

- Hallgassuk meg még egyszer? - kérdezi Ace, miközben beindítja a lejátszót.
És ez már nem egy dal. Ez már a mi dalunk.

Mintha mindketten a gondolatainkat próbálnánk rendezni.

Vagy legalábbis összeszedjük magunkat annyira, hogy képesek legyünk bemenni. A saját házastársunkhoz.

Túl mély beszélgetésen vagyunk mi ketten túl. Túlmentünk a határokon. Lélekben.

Elszívtam a cigit. Megadóan veszek mély sóhajt és én szállok ki elsőnek. Lesz, ami lesz. Az életfilozófiám. A Cola House-ba lépve Axel mászik az ölembe. Alex szeme azonban vádló, támadó, kétkedő, bizonytalan. Érti rajtam a rezdülést. Annyira rám van hangolódva, hogy tudja: történt valami. Ő szexre gondol. Nem tudja, hogy itt ebben az esetben a szex lett volna a legegyszerűbb és legtisztább megoldás.

- Hiányoztál neki - szól Alex, de a hangjában nem a gyerekről beszél.
- És neked? - kérdezem csendesen miközben félresöpröm a hajam, hogy jobban lássam.
- Igen... nekem is - feleli Alex, de nem néz a szemembe.

Megfeszül bennem valami. Alex rezzenéseit évek óta ismerem. Amit most látok, az nem pusztán féltékenység. Kirekesztettség. Mint amikor valaki érzi, hogy egy kapcsolati hálóban elvesztette a középpontját. Ahol ő volt a biztonság, ott most csak távolság van.

Ace a mentőöv:

- Reggeliztetek már? - kérdezi oldott hangon.
- Még nem - rázza a fejét Alex.
- Akkor én csinálok amerikai palacsintát - mondom miközben a csípőmre emelem Axelt.
- Én meg angol reggelit - mosolyodik el Ace, és már fordul is a konyha felé.

Alex csak annyit mond:

- Akkor én visszapakolom a hangrendszert.

De mindannyian tudjuk, hogy nem a hangcucc miatt megy el. Ki akar jönni ebből a háromszögből. Nem néz Ace-re. És rám sem.

A reggeli alatt halk feszültség lebeg. Mindenki udvarias, mosolygunk, de senki nem őszinte. A tányérok között mintha láthatatlan határvonalak lennének. És amikor Alex rám néz, már nem kérdez, ítél.

Végül Ace tör meg valamit:

- Menjünk át a stúdióba. Hallgassunk valamit.

Mintha új lapot nyitna. Mintha zenével lehetne tompítani azt, ami történt – vagy nem történt – köztünk.

A stúdióban Axel Ace ölében ül, a gombokat nyomogatja, míg Alex és én automatikusan táncolni kezdünk Lou Bega számára. Ekkor lép be Liv.

Megfagy a levegő.

Ő csak int, egy „sziasztok”-at, majd megy is. De én... hirtelen szégyent érzek.

Miatta. Magam miatt. Azért, hogy jól éreztem magam.

Alex utána megy.

- Van SUP-bérletem. Ma kimegyek.

Nem kérdezek semmit. De tudom: haragszik. Nem csak rám. Mindenre.

Ace csak annyit mond:

- Ne is foglalkozz velük. Az éjszaka a miénk volt.

Ez nem csábítás. Ez egy állítás. Hogy ami köztünk történt, az valódi volt. Kimondatlanul is.

7.

Félúton

Délután Alex elviszi a kicsit az apjáékhoz. Ace a stúdióban dolgozik. A ház többi része túl nagy, túl üres – vagy talán csak túl csendes. Nem szeretek ilyenkor magammal lenni. Úgyhogy beülök mellé a stúdióba, a telefonommal. Én recepteket keresek – franciás nevű, de angol ízlésre hangolt vacsorákat. Olyanokat, amiket tökéletesre lehet csiszolni. Mert ha valamit kontrollálni tudok, az ez.

Ekkor megszólal a *Cake by the Ocean*.

Felpillantok.

- Megint figyelted, hogy mit csinálok, mi? – félmosollyal nézem Ace-t. – Azt hitted, pasizok.
- Most épp... süteményreceptet néztél. Témába vágtam – vigyorog Ace.

Nevetek.

- Ez egy jó szám, de a srác nem tud énekelni – jelentem ki kritikusan és magabiztosan.
- Akkor megmutatjuk, hogy kell csinálni? – kérdi Ace már úgy, hogy közben keveri a loopot.
- Miért ne? – ülök feljebb a székemben és Ace mikrofont húz elé. – Tartsd meg az elejét – mondom. – Ráéneklek.

Elindul. Kísérletezünk. Válogatunk. Az én hangom ráúszik az övére, az övé megtartja az alapot, és együtt rakjuk össze a saját verziókat – édesebb, vadabb, jobban nekünk való. A stúdió megtelik a nevetésünkkel, a kis kísérleti hibáinkkal, majd a pillanattal, amikor egyszerre találjuk el a tökéletes refrént.

- Ez jó móka volt – jelentem ki, hátradőlve. – Remek időtöltés. Szoktatok ilyet csinálni Livvel? Ace fáradt, hitetlenkedő horkantása a válasz.
- Livet kábé megerőszakolom a DJ-leckékkel is. Gyűlöli a zenét.
- Azt nem hiszem. Akkor nem ment volna feleségül egy zenei producerhez.
- Liv... ebbe a stúdióba általában csak veszekedni jár be velem – mondja, és a hangja terhelt, nyomasztó.

– Sajnálom...

– Ó, nem kell... Nem kell, hogy egyforma dolgokat csináljunk... csak... ezt most veled nagyon élveztem – mosolyog rám.

A mosolya olyan, mintha egy zárt ajtót nyitna ki bennem.

– Ha így nézel, összehozom veled azt az egész albumot – mondom félig viccesen, de közben az orgazmusos album jut eszembe. Szerintem neki is. Az a kis huncut fény ott van a szemében.

– Kim – figyelmeztet a hangja, de nincs benne harag.

– Azt mondtad, hogy csak este tilos beszélgetnünk.

– Veled mindegy mikor beszélget az ember – rázza a fejét. – Olyan vagy... hogy utoljára Colleennal éreztem így magam. Az exemmel mindig újraértelmeztük a zenéket. Most jöttem rá, mennyire hiányzott.

– Na, most már tényleg kíváncsi lettem Colleenre.

– Hamarosan megismered – mondja röviden.

– Tudod... Alex sokszor olyan, mintha a barátom lenne – vetem közbe.

– A barátság jó házassági alapanyag – feleli Ace. – Ha a házastársad egyben a barátod is, sokáig kitart.

A zene lecseng, és hirtelen csönd ül közénk. Csak a gépek halk zümmögése marad.

– Mitől zsongsz be? – kérdezi Ace váratlanul. – Ami miatt összeállsz a pasikkal?

Nem kerülöm meg a kérdést.

– A jó szemkontaktustól. Ha valaki úgy néz rám... mint ahogy te néztél rám a jakuzziban pár hónapja.

Ace szeme sötétlik, de nem szól. Nem kell, hogy szóljon.

– Aham... ja... – érzem, ahogy a gyomromban felkavarodik valami, amit jobb, ha most nem bontok ki. – Jobb, ha témát váltunk – mondom, és a tekintetem elkapom róla, mintha a stúdió falát tanulmányoznám. Pedig csak menekülök. Mielőtt túl mélyre mennénk. Mielőtt kimondanám, amit nem szabad.

Egy pillanatnyi csend ül közénk. Érzem, hogy figyel. Mintha várná, hogy mégis kimondjak valamit.

– Lehetne egy kérésem? – szólalok meg végül, és a hangom könnyedebb, mint amilyen a gondolataim súlya. – Vezethetem a Fordodat?

Ace szemöldöke megemelkedik, mintha pontosan tudná, hogy ez nekem nem csak egy autó.

– Csak meg ne húzd.

Nem gondolkodom.

– Mert akkor te húzol meg engem? – csúszik ki a számon.

A pillanat elnyúlik. Mintha a levegő is sűrűbb lenne a stúdióban. Ace lassan elmosolyodik – nem szélesen, nem provokatívan, csak éppen annyira, hogy tudjam: értette. Értette, és nem tiltakozik.

Amikor kilépünk, a kinti levegő hűvös, de nem hideg. A fekete Ford a felhős ég alatt csillog, mintha saját fénye lenne. Nem egyszerűen egy autó. Ez Ace terének, világának egy darabja, amit most... a kezembe ad.

A kormány bőre hűvös a tenyerem alatt. Finoman végigsimítok rajta, és közben tudom: ez nem csak egy kocsikázás lesz. Egy rövid ideig én vezetem. Nem csak az autót... hanem talán kettőnk közös irányát is.

A motor mély, telt hangon morran fel, mintha ő is tudná, hogy valami rendhagyó pillanat kezdődik. Ace az anyósülésen ül, karja lazán a térdén, de érzem, hogy figyel – a szemével, a testtartásával, az egész jelenlétével.

– Óvatosan a kuplunggal – mondja félig komolyan, félig szórakozottan.

– Bízz bennem – válaszolom, de magamban hozzáteszem: *tudom, hogy ez most nem csak az autóra vonatkozik.*

Kigurulunk a ház elől, a kavicsok halk ropogása szinte zenének tűnik. A fényszórók aranyszínű foltokat hagynak, az út nedves, mintha az eső épp csak elállt volna.

– Szóval... – kezdem, miközben a sebességváltót simítom – miért ilyen nagy dolog egy férfinak, hogy más vezesse a kocsiját?

Ace oldalra pillant, de nem rögtön felel. – Mert az autó... kicsit olyan, mint a testünk. A tempó, ahogy bánsz vele, a kanyarok, amiket bevállalsz... mindent elmond arról, milyen vagy. És... – itt megtorpan, majd elmosolyodik – nem mindenkinek adod oda a kormányt.

– Tehát... ez most bizalom? – kérdezem, miközben a következő kanyart lágyan veszem.

– Bizalom. És kíváncsiság – feleli. – Kíváncsi vagyok, hogy vezetsz.

A mondat kettős értelme ott lüktet köztünk. Érzem, hogy nem csak a Fordról beszél. A hangja rekedtes, és amikor rám néz, ugyanaz a pillantás van a szemében, amitől a jakuzziban egyszer már elfelejtettem levegőt venni.

– Azt mondtad, hogy a jó szemkontaktustól zsongsz be... – jegyzi meg, mintha csak véletlenül hozná fel.

Rámosolygok, de nem tagadom. – Igen. Főleg, ha valaki úgy néz rám, mint te akkor.

Egy pillanatig nem mozdulunk. A kocsi halkán zúg az úton, a világ leszűkül a kormányra, a sebességre, a hangjára... és Ace tekintetére.

– Csak meg ne húzd a kocsit – mondja újra, de a hangsúlya most már teljesen más.

Félrebillentem a fejem. – Mert akkor... te húzol meg engem? –ismétlem.

Nevet, de nem viccel. Nem kell kimondani, hogy mire gondolunk. A Ford finoman simul az útra, én pedig úgy érzem, hogy nem csak a kerekek, hanem mi is veszélyesen közel kerülünk a határhoz.

A kerekek halk morajjal futnak az országút nedves aszfaltján, az alkony lassan ráborul a tájra. Nem sietünk. A tempó épp olyan, mint a beszélgetés: lassan kibomló, kerülőutakkal és váratlan kanyarokkal.

Ace az ülésben hátradőlve figyel, de látom, hogy minden mozdulatomat követi – ahogy váltok, ahogy a kormányt tartom, ahogy a tükrökbe pillantok.

– Te tényleg... jól vezetsz – jegyzi meg végül.

– Mondtam, hogy bízatsz bennem – felelem, de magamban újra érzem: *ez most nem csak az autóról szól.*

Pár percig csak a motor és az esőcseppek kopogása hallatszik. Aztán ő szólal meg:

– Tudod... valahogy jó, hogy tegnap megemléctem neked apámat. Megleptél vele. Nem szoktam beszélni róla. Gyerekkoromban az apám volt nekem Superman. A család... a mindenem volt. Bár szigorú volt, kemény... de biztonságot adott. Aztán... – elhallgat, az ujjai a combján dobol – aztán végignéztam, ahogy a szüleim kapcsolata széthullik. És onnantól... mintha minden, amiben addig hittem, kicsúszott volna alólam.

Lassan bólintok, nem szakítom félbe.

– Nem tartod a kapcsolatot vele? – kérdezem halkan.

– Alig. Ebben... olyan vagyok, mint Liv. – Egy pillanatra az ablak felé fordul, de tudom, hogy érzi, figyelek rá.

Érzem, hogy ez egy nyitott ajtó – ritka és fontos.

– Nekem... – kezdek bele – tulajdonképpen boldog gyerekkorom volt. Csak amikor felnőttem, és jött a pályaválasztás... apám mindenáron építészmérnöknek akart. Az ő irodájában dolgoztam volna. Én meg... inkább daczból nem akartam. Lázadtam ellene. Így lettem... minden más, csak az nem, amit ő elképzelt.

– Szóval te elmenekültél a tervei elől.

– Igen. Ő az építményeket szerette. Én meg a vásznakat.

Ace halványan elmosolyodik, mintha értené a kontrasztot.

A város fényei lassan elmaradnak mögöttünk, az út mellett egyre több a fák sötét sziluettje. Az eső már csak enyhén szemerkél, a szélvédőn apró gyöngyök futnak szét a lapátok alatt.

Ace halkan szólal meg:

– Fordulj le itt balra.

Egy keskeny bekötőútra kanyarodunk, ami egy dombtetőre vezet. A csúcsnál megállítom a motort. Csak a szél és a fák zúgása marad. Lent, a völgyben apró fények villognak, mint szétszórt gyufaszálak. Manchester látszik teljes panorámában. Gyönyörű a város, a felhőkarcolókkal, az esti fényekkel.

– Ide szoktam jönni, amikor... tisztábban akarok látni – mondja Ace, miközben könyökével az ablakpárkányra támaszkodik.
– És most? – kérdezem.
– Most... nem tudom, tisztábban látok-e. Vagy csak bonyolultabb lett minden.

Csend. Csak nézem az arcát a félhomályban. A profilja éles, a tekintete mély, mintha valahol máshol járna, mégis... érzem, hogy teljesen jelen van.

– Tudod, ha bárki ránk nézne most... nem gondolná, hogy nem történt semmi – mondom ki halkan.
– Nem is „semmi” történt – feleli, és a hangja nem vádló, inkább tényyszerű. – Csak nem az, amit mások gondolnának.

Az ujjaim még mindig a kormányon pihennek. Ő felénk nyúl, de nem ér hozzám. Csak megáll a mozdulat, mintha mérlegelne.

– Jobb, ha most megyünk vissza – mondja végül, halkan, mintha ezzel magát is győzködné.

Visszagurulunk az útra. Az egész hazafelé vezető út alatt nem szólunk. A feszültség ott marad a levegőben, mint egy dal, amit félbeszakítottak, de a dallama még a fülben él.

A házhoz érve ő kapcsolja le a motort.

– Köszönöm... – mondja egyszerűen.

– Melyiket? – kérdezek vissza. – A vezetést... vagy az estét?

Ace elmosolyodik, de nem válaszol. És ezzel talán többet mond, mintha bármit kimondana.

Amikor becsukom magam mögött az ajtót, érzem, hogy ez a pillanat velünk marad. Mint egy híd két part között, amit egyikünk sem mer még átlépni.

8.

Este Liv úgy dönt, hogy nem tart velünk az esti programra. Alex is maradni akar. Tehát csak egyedül készülök a buliba. Livéknél eltört a lefolyócső vagyis ők is a mi fürdőszobánkat használják. A hajamat vasalni órák kérdése. Ez egy nagyon hosszú folyamat. Ace várakozik csak a hálósobában türelmesen. Amikor kijövök a fürdőszobából kiesik a tampon a tenyeremből és a padlón Ace lábáig gurul. Elvörösödöm. Ace végignézi, ahogy a lábához gurul a tamponom, aztán az ágyon ülve felnéz rám.

- Szép lett a hajad - jegyzi meg végül, mielőtt bevonul a fürdőszobába zuhanyozni. Tízszer gyorsabban készül el, mint én és ketten vetjük bele magunkat az éjszakába. Fogalmam sincs mire számítsak. Ketten vagyunk. Ace pedig zárkózott. Nem merem megkérdezni, hogy hová megyünk. A klubjába? Egy szállodába? Mi a terve? Most, hogy ketten bulizunk? Várakozó izgatottság terjed szét bennem. Bármilyen is lesz ma úgy érzem, különleges lesz és meghatározó Ace és köztem.

Ace egy extrém magas toronyház mélygarázsába hajt. Nem tudom, hogy szálloda vagy valami bulihely lesz. Ace leparkol. Kiszállunk. Szó nélkül becsapjuk magunk mögött a kocsit ajtaját. Ace lezárja a kocsit és kézen fog, s maga után húz. A liftben minden emeletnél csak egy vezetéknev van. Vagyis a teljes szint a tulajdonosé. Nagyot nyelek. Ace a legfelső emeleti Brannan nevet nyomja meg. Rengeteg gondolat forog a fejemben miközben a tetőtér felé suhanunk. Ace a liftben sötét szemekkel engem néz. Kimelegedem a tekintetétől. Ideges és forró leszek tőle. Hangtalan nyílik ki a liftajtó és Ace kézen fogva kihúz magával. Egy instant bulihely, de látszik, hogy egy modern luxuslakásban vagyunk. Szerintem mérföldnyi nagyságú a terület. Van tetőtéri medencéje, parkja, egy igazi függőkert, bárrész, szórakozónegyed, szobák. Annyira sokan vannak, mint tíz pubban egy nap alatt. Ki lehet ennyire gazdag?

- Had találjam ki, ide Livet még soha nem hoztad, igaz? - szólalok meg a hangom keresgélve.
- Valóban, nem - feleli rá Ace és végre megtalálja, akit eddig keresett.
- Colleen Brannan – mutat a nőre. Colleen derekát átkarolja és arcon csókolja. Colleen az arcpuszi alatt viszont engem néz.
- Szia, hát... te vagy Kim – Colleen hátraveti a haját, ujjain finom ékszerek csillannak, és mindent tudó mosollyal nyújtja a kezét.
- Kimberly Goodwin – szorítok rá a kezére. – De csak névleg tartozom egy férfihoz – teszem hozzá keményebben, mint szeretném.
- Ace tökéletesen írt le – villantja rám a mosolyát. – Tüzes, lobbanékony, érzéki. És közben kiszámíthatatlan. Olyan vagy, mint egy lávasüti. Már értem, miért vonzódtok ennyire egymáshoz.
- Colleen – figyelmezteti Ace.
- Bocs – teszi ajkára az ujját, de a mosolya megmarad. – Sokat hallottunk már egymásról, igaz? - néz rám.
- Ez a te lakásod? – terelem el a témát, miközben körbenézek.
- A férjemé. De igen. És Ace... nos, ide még nőt nem hozott.
- Persze. Mert ide hozzád járt – vetem oda ironikus félmosollyal.
- Imádom a csajt! – nevet fel Colleen, majd int a bárpult felé. – Gyere, meghívlak valamire.

A bárnál felém fordul:

- Mit iszol?
 - Whiskyt. Tisztán.
 - Akkor én Mojítót. – Koccintunk. – Az ismeretségünkre.
-
- Alkoholmentes Mojito? – kérdezem összehúzott szemmel.

- És te okos vagy – biccent elismerően. – Ez szakmai ártalom. Amikor mi szolgáltatjuk a zenét, vagy üzletet kötünk, nem engedhetjük meg, hogy elveszítsük a kontrollt.
- Tehát nektek ez munka – bólintok. – Még szórakozni is csak profin lehet.
- Alkohol nélkül is lehet jól érezni magad, Kim. Ezt még meg fogod tanulni.
- Ne izgulj, nem pályázom Ace-re – vágom rá, de érzem, mennyire védekező lett a hangom.
- A kérdés inkább az, hogy ő mire pályázik – feleli csendesen. – Liv az unokanővéred, tudom. De attól még nem biztos, hogy Ace azt a nőt kívánja, akivel él.
- Mert szerinted... rám vágyik? – emelem fel a poharam.
- Kim... van benned valami. Egy dallam. És csak akkor leszel boldog, ha ez a dallam szabadon szólhat. Nekem nem kell, hogy bevallj semmit. Csak magadnak. – Kacsint, és elvegyül a tömegben.

Ace jön a bárpulthoz.

- Minden rendben? – kérdezi Ace, miközben felém fordul. Hangja halk, és a szeme olyan, mintha keresne bennem valamit.
- Persze – vonok vállat. – Látom, Colleen jól ismer.
- Azt hiszem, jobban, mint szeretném. Egyszerre az anyám, a barátnőm és a pszichológusom...
- Nemcsak ismer. Célzott is. Elég világosan.
- Ki akarja ugrasztani a nyulat a bokorból. Tudod, ő ilyen.
- De miért nem nekem mondod, amit neki mondasz rólam? Vagy... amit magadnak sem mersz?

Ace elhallgat, aztán a kólás poharát forgatja a kezében.

- Hogy mi vagy nekem? – kérdez vissza. – Egy loop.
- Ezt most tekintsem bóknak vagy elutasításnak?
- Egyetlen dallam, ami újra meg újra visszatér. Egyszerű, de annál erősebben kúszik be a bőröm alá. Nem tudom elfelejteni.
- Szóval ragadtam rád, mint egy zene, amitől nem tudsz szabadulni?
- Inkább mint egy levegővétel előtti csend. Amikor a világ egy pillanatra megáll. Már az első perctől vonzódtam hozzád, Kim. És nem mondtam ki, mert azt hittem, így jobb lesz mindenkinek.
- Én meg... nem is tudom, talán azt hittem, ehhez az egészhez már rosszkor jöttem. Túl későn.
- Lehet. De néha a legrosszabb időzítés rejti a legerősebb történeteket. És mi... túl mélyre mentünk, mielőtt észrevettük volna.
- Mert nem testileg közeledtünk, hanem lélekben? – suttogom.

Ace bólint. A tekintete most annyira őszinte, hogy beleszédülök.

- Ha akkor, az elején lefekszünk egymással, talán lezárhattuk volna. De mi határokat húztunk. És így... elindult valami, amit nem tudok leállítani – vallja be magának is kettőnk helyett Ace.
- Vágy.
- Több annál. Kim, amikor azt mondtam, hogy tartsd magad távol tőlem, nem azért volt, mert nem akartalak. Hanem mert túlságosan is.
- És most?
- Most félek – mondja ki halkan.
- Mitől? Hogy belém szeretsz?
- Nem attól, hogy beléd esem – rázza a fejét Ace, majd rám néz. - Attól, hogy csak én esek beléd.

Ez annyira őszinte, annyira csupasz vallomás, hogy nem tudok megszólalni. Csak figyelem. Ő pedig folytatja.

– Kim, én az elejétől azt kívántam, hogy ne kívánjalak. Hogy ez csak egy gyors, semmibe hulló találkozás legyen. De Liv ragaszkodása mindent összezavart. És amikor a Fordban együtt voltunk... már tudtam, hogy túl mélyre mentünk egymásban.

– És onnan nehéz kijönni.

– És fájni fog. Nekem legalábbis biztosan.

Hosszú, csendes pillanat. Mindkettőnkben dolgozik ez a beszélgetés. Aztán megemeli a tekintetét.

– Értesz engem?

Némán bólintok. Teljesen. Minden szava igaz. Minden, amit én is érzek. Amit magamnak sem akartam bevallani.

– Mit tegyünk? – kérdezem halkan.

Ace elnéz mellettem, majd suttogva mondja:

– Menekülj. Amíg még lehet. Mielőtt... tényleg elkapnálak.

A buli már órák óta tart, a zene dübörög, a nevetések, az italok és az éjszaka fényei összekeverednek valami szédítő mámorban. Épp a terasz szélén iszogatok, amikor Ariel elém toppan.

– Figyu! Kitaláltam egy játékot! Egy versenyt! – csillog a szeme.

– Ne már, Ariel, most tényleg?

– Dehogynem! Van ott két darts tábla, látod? Tökéletes. És két dögös versenyzőm is van hozzá. Kim. És Colleen.

Colleen mellém lép, szőke haja a vállára omlik. Mosolya kihívó, de nem ellenséges.

– Épp ideje, hogy szórakozzunk – jegyzi meg könnyedén.

– Na szóval, a tét: aki elsőként eltalálja a tábla közepét – a bullseye-t – az nyer. De nem ám csak úgy valami snassz ajándékot!

– Ne mondd – mormolom fáradtan.

– Egy csókot. Ace-től – vigyorog Ariel, mint egy gyerek, aki tiltott cukorkát talált.

– Most komolyan? – nézek rá hitetlenül.

– Mi van? Csak egy játék. Ace-t meg úgyse kell féltetni – legyint. – Colleennek már úgyis volt ilyen csók, Kimnek meg... nos, legalább most nyilvánosan is megtudjuk, van-e valami szikra.

Ace eddig csendben figyelt a pultnál, de most megrázza a fejét.

– Ebbe nem mentem bele.

– Túl késő, haver, a tömeg már él. Fogadások is mennek – vihog Ariel. – Nézd meg, szinte pezsegnek!

– Ez örültség – súgom, félíg magamnak.

– De már benne vagyunk – mondja halkán Colleen. – Ha gondolod, kiszállhatsz.

Megfeszül az állkapcsom. Nem a verseny zavar, hanem amit szimbolizál. Egy csókért küzdünk, ami sokkal több lenne, mint egy játék. És épp ettől veszélyes.

– Maradok – felelem halkán.

Colleen mosolyog. – Akkor kezdjük.

A darts nyilak halkán koppannak a faborításon. Az első dobások inkább bemelegítések. A közönség nevet, italozik, szurkol. Ariel kommentál, ujjong, tippeket ad – idegesítő, de közben mindenki nevet rajta, és ettől oldottabb a hangulat.

Én viszont remegek. A karom fájni kezd egy idő után, a koncentrációm inog. A pohár whisky, amit korábban ittam, most már inkább hátráltat, mint old.

Colleen ügyes, kiegyensúlyozott, elegáns. A dobásai céltudatosak, még ha nem is pontosak. Én viszont minden dobásnál máshová találok. Hol a szélét karcolom, hol teljesen célt tévesztek.

Ace mozdulatlanul figyel. Kezében pohár, szeme árnyékban, és mégis pontosan tudom, hogy minden egyes mozdulatomat látja.

Egy óra eltelik. A tömeg fáradni kezd, de a feszültség megmarad. Colleen egyre közelebb jár a középponthoz. Már azt hiszem, veszítek – nem is baj, mondogatom magamnak. Talán jobb is. De a kezem magától nyúl a következő nyíl után.

És akkor... az utolsó dobásnál...

Csend. Egy pillanatra mintha megállna a világ. A nyíl repül. A tábla közepébe fúródik.

Piros. Tisztán, pontosan. Bullseye.

Valaki előbb veszi észre, mint én, és felsikolt. Aztán elindul a hullám – taps, fütty, kiáltások.

– Ez az! Kim betalált!

A nevem zúg a levegőben, de mintha nem is hozzám tartozna. Csak állok, nézem a táblát. Ace feláll, de nem siet. Lassan, szinte lassított felvételen jön felém.

Mindenki vár. Kiáltoznak, füttyögnek, ünnepelnek. De a világon most már csak ketten vagyunk. Ő és én.

Ace megáll előttem. Egy pillanatra még hezitál, aztán tenyerét az arcomra simítja. A hüvelykujja finoman a fülem mögé siklik. Lassan hajol le. És megcsókol.

A csók meleg. Lassan mélyül. A világ zaja távolra úszik. Nincs buli, nincs tét, nincs senki más.

Csak mi vagyunk.

És amikor Ace elhúzódik, a szeme még mindig fogva tart. Valami kérdés van benne, valami kimondatlan, félig megélt.

– Kim... – suttogja. – Hogy tudnálak... titokban szeretni, ha már egyetlen érintésem is elárulja, hogy a világon mindennél jobban akarlak?

A csók után nem maradt semmi, amit mondani lehetne.

Csak az a vibráló csend, amikor egyetlen pillanat felperzsel mindent, ami előtte volt.

A buli folytatódik körülöttünk, de én már nem vagyok ott. Nem is akarok ott lenni. A testem még Ace előtt áll, de a gondolataim...

Zavarosak. Ace azt mondta meneküljek. A csókunk mindent megváltoztat. Idő kell nekem, hogy ezt átgondoljam. Egyetlen helyen lehet jól gondolkodni. A gondolataim már a fenyvesek között járnak. Ott, ahol a levegő tisztább, a szívverés nyugodtabb, és a lelkiismeret is elcsendesül.

Futólag Ace-re nézek. Előveszem a telefonom, az ujjaim remegnek.

— Szia, apa... hazamegyünk.

Csend a vonal másik végén, majd anyám örömujjongása, aztán apa halkán csak annyit mond:

— Várunk.

Aztán becsúszatom a mobilt a farzsebembe, és visszanézek Ace-re. Ő már nem mozdul. Csak néz. Azt hiszem, ez most a vég. Vagy a kezdet. De egyik sem olyan, amit most ki lehet mondani.

Döntöttem. Ace nem kérdez. Tudomásul veszi. Csendben tesszük meg az utat a Cola House felé.

9.

Másnap reggel kávézás közben jelentem be Alexnek:

— Apám hívott — mondom halkán. — Szeretné, ha meglátogatnánk őket.

Csend. Aztán Alex felnéz. A tekintete sötét, fáradt.

— Ez most... spontán jött, igaz?

Bólintok. Nem mentegetőzöm.

— Rendben, akkor ma pakolunk. Ne hagyjunk itt semmit — teszi még hozzá. Azt hiszem, mást ért alatta, mint én.

A ház szokatlanul halk.

Nem az a nyugodt csend, ami jólesik, hanem az, ami mögött ott rezeget a ki nem mondott szó.

A vendégszobánk padlóján félig nyitva hever a bőröndöm. Egyik oldalon összehajtogatott pulóverek, a másikon szétszórt jegyzetfüzetek, ecsetek, festékes tubusok. Összepakolni mindig olyan, mintha rendet raknék a fejemben — de most a rend se jön. Csak a súly.

A folyosón halk lépések. Ace. Megismerném a járását bárhol. Elmegy az ajtó előtt, megáll, talán hallgatózik, aztán továbbmegy. Nem köszön, nem kopog. Én se szólok. Ez a nap ilyen lesz: kikerüljük egymást, mintha a másik túl közel volna ahhoz, hogy biztonságban maradjunk.

Alex a nappaliban ül, laptop az ölében, a tekintete időnként a telefonjára siklik, mintha valamit várna — egy üzenetet, egy mozdulatot, ami feloldja a csendet. De nem jön semmi.

Mindketten tudjuk, mi történt azon az éjszakán. Csak nem ugyanarról az éjszakáról beszélünk.

A konyhapultnál állva mosogatom Axel tányérját. Alex bejön, megáll, aztán inkább a poharak között kezd matatni.

– Minden rendben? – kérdezem.

– Persze – feleli gyorsan, és már ott sincs a hangjában a meggyőződés.

Kint lassan szürkül az ég. A falióra mutatója vánszorog. A nap valahogy sosem akar véget érni.

És tudom: holnap ezek a falak mögött már egyikünk sem lesz ugyanaz, mint amikor ide érkeztünk.

Terhelt és feszült vagyok. Érződik a pakolásomon is. Idegesen csomagolok a bőröndbe. Ahogy a ruhákat rakosgatom, a vásznakra siklik a tekintetem. Mindegyiken ott van egy-egy darab az elmúlt hetekből — színek, amik róla szóltak, pillanatok, amik itt születtek.

Egy ideig nézegetem a vásznakat, aztán végül egy üres vásznat a Cola House folyosóján hagyok, a többi a kocsiba teszem.

Ace egész nap óvatosan kerülget. Igyekeztünk nem találkozni. De ahogy meglátja a vásznat rákérdez.

– Festeni készülsz? – kérdezi, a tekintete nem a vásznat, hanem az arcomat figyeli.

– Talán. Csak még nem tudom, mit.

Egy pillanatig hallgat, majd vállat von.

– Van kedved a stúdióban dolgozni? Te festesz, én szerzek valamit.

A hangja laza, de a szeme egy pillanatra elárulja: ez több annál, mint hogy csak „csináljunk valamit”.

A stúdió félhomályos, a mennyezeti lámpák helyett inkább a hangulatvilágítás derengése tölti meg a teret. Az egyik sarokban ott a billentyűzet, az elektromos zongora, a másikba állítom az állványom. Mintha két külön világ lenne, de ugyanabba a szobába álmodva.

Eligazgatom a vásznat, a festékeimet kipakolom, ecsetek zörrennek az asztalon. Ace a zongora felé indul, közben mezítláb, hangtalan léptekkel megy át a szőnyegen. Leül, és anélkül, hogy rám nézne, leüti az első hangot.

A hang betölti a teret. Mély, lassú, mint egy lélegzet.

Megkeverem a festéket, a szín lassan olvad a vízbe. Ecsetvonás, hang, ecsetvonás, hang. A ritmusunk összeáll, mintha mindig is együtt dolgoztunk volna.

Időnként felpillantok. Ace lehajtott fejjel játszik, néha megáll, a laptopához lép, hangsávokat kattintgat, aztán folytatja. A homlokán laza tincs csúszik a szemébe, amit türelmes mozdulattal félresimít. Látom, ahogy a teste kicsit előrehajlik, amikor valami különösen tetszik neki abból, amit hall.

A festményen színek úsznak össze: kék, mélyzöld, egy árnyalatnyi borvörös.

Nem tudom, mi lesz belőle, de érzem, hogy jó. Nem a vászon miatt. Hanem a levegő miatt köztünk.

Megállok, hátrébb lépek, hogy lássam a képet. Ace ekkor felemeli a fejét.

– Mi az? – kérdezi halkán.

– Csak... működik – felelem.

– Mi? – kérdi, mintha nem értené, de a mosoly a szája szélén elárulja, hogy pontosan tudja.

– Ez. – Körbemutatok. A festékfoltos asztalra, a zongorára, a félhomályra, ránk.

Nem mondjuk ki, de mindketten tudjuk, hogy most látjuk, milyen lenne, ha ez nem csak egy délután lenne. Ha minden nap így kezdődne és így érne véget — két ember, akik a saját művészetükbe merülnek, mégis egy ritmusra lélegeznek.

Ace visszafordul a zongorához, és halkán, szinte csak nekem játszik tovább. Én újra felemelem az ecsetet.

A hang és a szín találkozik a levegőben. És én nem tudom eldönteni, hogy ez az egész egy kísértés... vagy már maga a válasz.

Ace játéka lassul, mintha a dallam maga is figyelni akarna rám. A zongora hangjai úgy simulnak a mozdulataimhoz, mintha kísérnék az ecsetvonásokat, mintha ő adná a festményem pulzusát.

A vásznon most már nem csak színek vannak, hanem mozdulatok. Olyan, mintha a hangok irányítanának, nem is én.

Megállok egy pillanatra, hogy vizet kortyoljak. Ace ekkor játszani kezd valami ismerős, lassú motívumot — a dallam ott volt már köztünk korábban, talán a Fordban, talán valami éjszakai beszélgetésünkben, de nem emlékszem pontosan. Csak arra, hogy hozzám kötődik.

Nem bírok a vászonnal szemben maradni, odamegyek hozzá.

Megállok mellette, a zongora oldalánál, és figyelem, ahogy a kezei a billentyűkön mozognak. Nem siet. Nincs benne semmi hivalkodás, csak az a lassú, biztos nyugalom, amivel mindig eléri, hogy a figyelmem ne tudjon máshová vándorolni.

– Túl szép ez a dallam ahhoz, hogy véletlen legyen – mondom halkan.

Ace felnéz, és a tekintete szinte végigsimít rajtam.

– Semmi sincs véletlen – feleli, és még egy ideig játszik, mielőtt leengedné a kezét. – Mutasd.

– Mit? – kérdezem zavartan.

– A képed.

Visszamegyek az állványhoz, ő pedig feláll, és lassan odasétál.

A vászon előtt megáll, karba tett kézzel nézi. Nem szól, csak vizsgálja, és közben érzem, hogy nem csak a színeket, hanem engem is olvas belőle.

– Milyen érdekes... – szólal meg végül. – Ez olyan, mintha ugyanabban a térben lennénk, de két külön világban. És mégis... egy irányba mozdulunk.

– Talán... ilyenek lennénk – mondom ki mielőtt meggondolnám.

Nem ér hozzám, nem lép közelebb, és mégis olyan, mintha az egész szoba egyszerre szűkült volna össze. A levegőben ott van a mondat, amit egyikünk sem mond ki: hogy ez működne. Nem csak itt, nem csak ma. Mindig.

Ace egy pillanattal később visszasétál a zongorához, és újra játszani kezd. Én folytatom a festést, de már nem a vásznat figyelem igazán — hanem azt, ahogy a zenéje minden mozdulatomat belülről vezeti.

Két ember, két művészet. Egy tér. Egy ritmus.

És ahogy a délután lassan estére hajlik, tudom, hogy ezt az érzést magammal viszem. Talán örökre.

A vászon és a zongora után valami furcsa csend ül ránk. Nem kínos, inkább olyan, mint egy természetes lecsengése annak, hogy órákon át egy térben lélegeztünk.

– Megyünk ma este valamerre? – kérdezem félvállról, miközben leteszem az ecsetet.

– Úgy volt, hogy nem megyünk sehová – vonja meg a vállát. – De valami kaját rendelhetnénk.

– Felejtse el – felelem hirtelen, és magam sem tudom, miért mondom olyan határozottan. – Ma én főzök.

Ace felvonja a szemöldökét, és olyan pillantást vet rám, mintha azt mérlegelné, viccelek-e.

– Te?

– Én. – Letörlöm a festéket a kezemről, és már a konyha felé tartok. – Franciaországban mindennap főzök. Ez... része lett az életemnek.

A Cola House konyhája nagy, de rideg. Nem az otthoni, meleg fényű, sült illatú tér, hanem inkább ipari játszótér, amit ritkán használnak komolyan. Most viszont nekilátok. Az otthonról hozott mozdulatok gyorsan visszajönnek: a kés biztosan jár a kezemben, a sütő ajtaja hangtalanul csukódik, a fűszerek egy mozdulattal kerülnek a kezembe.

Ace eleinte csak a pultnak dőlve figyel. Aztán leül, rákönyököl az asztalra, és nyíltan néz.

– Ezt eddig eltitkoltad? – kérdezi, miközben a fokhagyma illata kezdi betölteni a teret.

– Nem volt alkalom. – Egy mosoly kúszik a szám szélére. – Te már láttál bulizni, festeni... De nem láttál vacsorát főzni.

– Hát, nem – ismeri el. – És most, hogy látlak... azt hiszem, kezd megváltozni a rólad alkotott képem.

A tűzhely mellett állva keverem a ragut, és egy pillanatra ránézek. Az arca árnyékban van, de a szeme csillog.

– Miben változik?

– Abban, hogy rájövök... te pontosan olyan életet élsz, amelyet mindig is szerettem volna magam mellett. – A hangja halk, de minden szava élesen ér célba. – Otthon vagy, csinálod, amit szeretsz, közben... rendet tartasz magad körül. És... rohadt jól nézel ki.

Elnevetem magam, de belül érzem, hogy ez több, mint bók. Ez vallomás, még ha nem is annak szánta.

– Csak mert most nem miniruhában mászkálok?

– Mert most látom, hogy ennél sokkal több vagy – mondja egyszerűen. – És ez... veszélyes.

A sütő csengése megtöri a pillanatot. Kiveszem az aranybarnára sült ételt, és az asztalra teszem. Ace már előkészítette a tányérokat, anélkül, hogy kértem volna.

Alex csatlakozik hozzánk, mikor asztalhoz ülünk. Ace megkóstolja az első falatot, nem szól azonnal. Csak néz.

– Ez... komoly – mondja végül. – Ha ezt tudtam volna rólad, talán már hónapokkal ezelőtt felfogadlak a Cola House szakácsának.

Nevetek, de a szívem közben nagyot dobban. A vacsora lassan halad, közben beszélgetünk mindenről és semmiről. És az egész este alatt végig ott van a levegőben a gondolat: hogy ez a nyugodt, harmonikus együttlét talán épp annyira riasztó, mint amennyire csábító.

Mert amit most látok rajta, az nem a játékos Ace, nem a zárkózott, titkokkal teli férfi. Hanem valaki, aki hirtelen el tudja képzelni magát... velem.

Késő este hallom meg a kulcs csörrenését. Liv lép be, a hajában a hideg levegő illata, a vállán a táskájával, és a munkanap súlyával.

– Sziasztok – mondja, de nem áll meg sehol. A hangja fáradt, mintha a világ összes e-mailje és problémája az ő vállára zuhant volna ma.

Alex felnéz, bólint, de nem mozdul. Ace a konyhában áll, épp vizet tölt magának, és csak ennyit mond:

– Későn jöttél.

– Tudom – feleli Liv, és eltűnik a háló felé.

A ház újra elcsendesedik. A bőröndöm még mindig nyitva. Az este hideg, és mindenki a saját szobájában ül, mintha csak a falak tartanák egyben a történetet, ami most már darabokra esett.

10.

Az óceán művészete

Hajnalban indulunk. Axel azonnal elalszik a hátsó ülésen, ahogy elindul az autó. A ház mögött ott marad a Cola House, Liv, Ace...

Alex vezet. Én az ablaknak dőlök. Kint lassan úszik el a táj.

Felhők a mezők fölött.

A fák árnyéka a szélvédőn.

A fenyők illata egészen más, mint bármi, amit a Cola House-nál érezni lehet. Nincs benne semmi édes, semmi kifinomult – csak a zöld mély, erős, földillatú valósága. Ahogy kiszállunk a kocsiból, Alex Axelt a vállán viszi be a házba. Én hátramaradok, csak nézek a magas fák közé, amik úgy állnak körülöttem, mint egy régi, némán figyelő testőrség.

A szüleim nem kérdeznek sokat. Apám keveset beszél, de amikor megölel, érzem, hogy tudja: most nem a nyugalmat, hanem a menedéket kerestem itt. Anyám vacsorát melegít, minden mozdulata figyelmes, halk. Nem tolakodnak. Csak hagynak lenni. Talán ezért tudok most először igazán lélegezni itt.

Az éjszaka sötétje puhább itt, mint délen. Axel békésen alszik az emeleti szobában. Alex is visszahúzódik a saját gondolatai mögé. És én... én kisurranok a házból, megyek, amerre régen is mentem, amikor össze kellett rakni magam: a tengerhez.

A tengerhez vezető ösvény ismerős. A kavicsok még mindig ugyanott szóródnak szét, mint évekkel ezelőtt, a fűcsomók között. A szél egyre erősebben fúj, hideg, sós illatot hoz, mintha már messziről figyelmeztetne: készülj fel.

Ahogy kilépek a parti homokra, a hullámok hangja egyszerre csap meg. Mély, zakatoló, mégis ritmikus – olyan, mint egy szív, ami túl hevesen ver. A víz feketeskék, a horizonton a felhők

összezáródnak, sötéten tornyosulnak. A szél a hajamba kap, az arcomhoz csapja, mintha minden erővel el akarná takarni a gondolataimat.

Lépéseim alatt ropog a nedves homok, majd egy-egy hideg vízcsepp csapódik a lábamhoz, ahogy a hullám előrecsap. Olyan, mintha a tenger figyelne. Mintha magához hívna. És én nem tudok nemet mondani.

Megállok a víz szélén, karba fonom a kezem, de a testem mégis reszket. Nem a hidegtől – hanem attól, hogy itt, ezen a parton minden őszintébb. Nem tudok hazudni. Sem magamnak, sem másnak.

Ace arca bevillan. A szeme, ahogy rajtam felejtette a tekintetét. A mozdulata, amikor hozzám hajolt és megcsókolt. A hangja, amikor azt mondta: mindennél jobban akarlak. És ahogy belém ivódott minden pillanat, mintha a bőröm alá költözött volna.

A hullámok egyre erősebben csapódnak a partnak, hab fröccsen a bokámra. Egyszerre érzem, hogy ez a víz – akár a szerelem – gyönyörű is, de veszélyes is. Nem enged. Magával ránt. És hiába próbálok elhárítani, már a részemmé vált.

A hajamba túrok, a sós levegő csíp, a szemem sarkában könny gyűlik, de nem sírás. Inkább valami fojtó, kimondhatatlan feszültség. Egy sodrás, ami nem áll meg.

Komolyan szerelmes lennék? Ace-be? A szó szinte idegen tőlem. És mégis, most, miközben a sötétedő óceánt nézem, érzem, hogy igaz. A szívem gyorsabban ver, a tudóm nehezebben telik meg levegővel. Ez nem vágy. Ez nem játék. Ez valami, ami sokkal mélyebb, sokkal veszélyesebb.

A víz ütemesen zúg, mintha választ adna minden belső kérdésemre: a szerelem épít és rombol. Ahogy a tenger. És ha egyszer elsodor, nincs visszaút.

Nem mondhatnám, hogy különösebben megkomolyodtam, amióta eljöttem innen. De most valami más. Nem csak a hely, hanem a hangulat is. Megszólalt bennem valami, amit sokáig azt hittem, nincs is: egyfajta belső iránytű. Ami azt mondja: ez az út... nem helyes. Épp ezért lehet, hogy annyira vonzó.

Ace. Ő egészen más, mint bárki más eddig az életemben. Nem tudom, mi teszi ennyire különlegessé. A pénz? A hatalom? A kiszámíthatatlan, mégis magával ragadó energiája? Vagy csak az, hogy nem szabad?

A gondolataim minden percben hozzá tévednek. Nem szoktam ehhez. Én nem szoktam ilyen érzéseket megélni, csak belemenni egy kapcsolatba, túllépni rajta, elfelejteni. És miközben Livet óvom, támogatom, belül egyre jobban gyötör az, amit Ace iránt érzek.

Egyre mélyebben csúszunk egymásba, akármennyire is próbáljuk kikaparni magunkat ebből a víznyelőből.

A szerelem lehet csak ennyire bonyolult. A szex egyszerű.

S csak egyre tudok gondolni: sosem kellett volna megismernünk egymást...

Nem akarom, hogy ez egy végzetes találkozás legyen, nem akarok semmit. Nem akarok érezni semmit, gondolni semmit. Nem akarok visszamenni a Cola House-ba... mert egyre kevésbé vagyok képes kontrollálni önmagam, a dolgokat, bármit.

Ace szavai nem nyugtattak meg. Azt hittem kettőnk közül, ő az idősebb, a felnőttebb, a férfi, aki képes gátakat szabni, korlátozni, fékezni, elutasítani. Mindazt, amit megszoktam egy pasitól.

De túl mélyen rezonálunk egymásra. Szeizmikus hullámokat keltünk egymás lelkében.

És úgy érzem egyre kevésbé tudjuk irányítani a történéseket.

Jobb lett volna nappal a tengerhez jönni, akkor festhettem volna. Nem nyugtatott le a séta. Ahogy belépek a szülői házba anyám rögtön levágja rajtam, hogy nyugtalan vagyok.

– Kérsz bonbont? – emel felém egy tálcát, mintha csak ezzel le lehetne csendesíteni a bennem tomboló vihart.

– Csak ha szerencsét hoz – mosolygok rá fáradtan.

– Akkor ne válaszd ki azt a középsőt – kacsint. – Mindig csak baj van vele.

Leülök a pult mellé, a könyökömön támaszkodva nézem őt, ahogy lassan a saját bonbonját majszolja.

– Miért csinálom mindig a hülyeségeimet, anya?

– Mert túl szép vagy – feleli egyszerűen. – És a kísértésnek nehéz ellenállni. Te meg olyan vagy, mint egy bonbon a díszdobozban. Már attól kívánni kezdenek, hogy rád nézzenek.

Nevetek, de van valami keserű ebben a nevetésben.

– És ha már tudom, hogy nem szabadna... de mégis érzem, hogy akarom?

– Akkor talán pont ezért akarod.

Csend. Aztán megkérdezi:

– Liv férje?

Bólintok.

– Tudtam – mondja, és úgy néz rám, mintha egyszerre látná maga előtt őt is mellettem. – Az a férfi... valami különös vonzerővel bír. Én is észrevettem az esküvőn. Bár nem az én világom. De gyönyörködni lehet benne. És néha ez is elég egy nőnek, nem?

– Rossz vagy – nevetek rá.

– Tudom – mosolyog. – Tőlem örökölted.

Este egy pohár vizet viszek fel magamnak az emeletre, a konyhából kifordulva az irodaajtóban apám áll. A kezembe nyom egy hosszúkás dobozt.

– Csak egy apróság. Nem a születnapodra, nem karácsonyra. Csak úgy.

Kibontom. Egy sötétkék gravírozott toll. Kim de Noir. Alatta: *Architect in the making*.

– Tudod, hogy mindig várunk vissza az irodába – mondja halkan. – De csak akkor, ha te is akarod. Nincs nyomás.

A torkomban szorul meg valami. Megölelem.

– Köszí, apa. Nagyon szép.

– Tudom – bólint. – Mint te.

A szobámban a két Goodwin már alszik. Felkattintom az íróasztalomnál az asztali lámpát és nézem egy ideig a szerkezetrajzokat a falon. A régi akvarelles épületrajzaim. Nostalgikus érzés ezeket látni. Simára borotvált lábaimat simogatom, miközben törökülésben ülve merengek a régi lánykori szobámban. Az ablaknál a babzsákpárnákon ültünk Alex-el és rajzoltunk. A ruhásszekrényemet nézem merőn. A szekrény tetejére rejtettem a festményeimet. Lehet már ki is dobták azóta, eltelt két-három év mióta kiköltöztem innen. Felrugaszkodom a székemen és lábujjhegyen állva tapogatom a szekrény tetejét. Még itt vannak a lapjaim. Óvatosan húzom le, felkavarom a port a szekrény tetejéről és a lapok tetejéről. Lefújkalom róla a rárakódott port.

Elcsúsztatom egymáson a lapokat. Minden ecsetvonásban benne vagyok. A víz színe, a hullám mozgása... ott van bennem, mindig is ott volt. Csak ezeket tudtam megmenteni, és egy részét Alex hozta el az otthonunkba. Nézegetem a képeimet az asztalon a kis lámpa fényénél, a

telefonom a kezemben. Lefényképezem őket, és elküldöm Owennek. Nem írok semmit. Ő mégis válaszol.

“ Kim de Noir művészetét a tengerparti táj éteri hatásai és az Atlanti-óceán állandó jelenléte ihlette. Kim de Noir Art akvarell művész. Téma: Inspired by the Sea. Owen”

A pasi csúcs! Úgy látszik Liv mindig megtalálja az ilyen férfiakat. Ez az Owen is a szakmája legjobbja.

“ Tökéletes lesz. Az óceán művészete. Kiállítás jövő hónapban: Chateau Le Tilleul, France.”

“ Rendben. Örülök az együttműködésünknek Kim.”

“ Én is.”

A torkom elszorul. Megcsináltam. Elindítottam, amit Alex mindig akart.

Lefekszem mellé. Félálomban kérdez:

– Kint voltál?

– A tengerparton.

– Kivel beszéltél?

– Owen-nel. Beindítjuk a kiállítást.

Alex kinyitja a szemét, félmosollyal néz rám.

– Végre.

– Tudtam, hogy tetszeni fog.

– Azt hittem, csak pasikról tudsz így áradozni.

– Művészet. Az most a pasim.

– Akkor nem leszek féltékeny – mondja, de már hunyja le a szemét.

Odabújok mellé, de a gondolataim már nem itt járnak.

Túl magabiztos lettem. Érződik rajtam. A művészetem egyben én magam vagyok — és most nemcsak láthatóvá, hanem sebezhetővé is tettem magam.

Az északi parton ülve nemcsak a tengert, hanem Ace-t is figyeltem... az interneten. Soha nem tettem még ilyet. Egyetlen férfi után sem kutattam így. Olvastam róla, hallgattam a zenéit. Azt éreztem, mintha egyre mélyebben érteném. Őt. A lényegét. A zenéjén keresztül.

És ebben a felismerésben hirtelen önmagam is megértettem. Ahogy ő a zenében él, én a festézetemben. Ez a mi közös nyelvünk. Ace az egyik képemet akarta — a manchesteri akvarellt. Az övé lett. Tudni akarom, hová tette. De cserébe... én is akarok valamit tőle.

Egy zenét. Csak nekem.

Nem kell több. Nincsenek elvárások. De a festményem nála van. Egy dal jár érte. Egy üzenet. Nekem.

11.

Deja vu

Az északi fenyvesek illata még bennem él, amikor visszagördülünk a Cola House udvarára. Olyan, mintha két külön világ között léptem volna át: otthon a csend, a menedék, itt pedig a vibráló, zúgó éjszakák, amelyek sosem hagyják pihenni a szívemet.

Már a ház előtt hallani lehet a basszust. Ace igazi házibulival készül a visszatérésünkre. A fények villódznak az ablakokon át, az előtérben üvegek koccannak, nevetések visszhangoznak. Nem kérdés: a ház újra megtelt élettel.

Ahogy belépünk a Cola House előkészületek közepébe csöppenünk, poharak csörrennek hosszú ezüsttálcákon, a sarokban a hangtechnikát állítják be. Minden fény más színben villog, a levegőben keveredik a gin és a parfüm illata, a hangszórókból dübörögnek a basszusok.

Északon csend volt, itt tombolás. Ott menedék, itt kísértés. A bőröndöm még a sarokban áll, de én már a tükör előtt készülök. Ma estére szándékosan túl feltűnően öltözök, túl rövid a ruha, túlságosan rám simul, a fényekben aranynak tűnik a bőröm. Vékony pánt, puha anyag, ami követi a testem vonalát. A hajam kiengedtem, a hullámaim szabadon omlanak a vállamra.

Minden mozdulatomban ott bujkál a feszültség. A tükörben rövid pillanatra magamra mosolygok: ez a lány nem az, aki északon a szélben állt. Ez itt valaki más.

Ahogy a házibuliba érek nem kell Ace-t keresnem. Ő is azonnal észrevett. A dj-pultnál áll, félárnyékban, a szeme mégis úgy ég, mintha a szoba minden fényét belőle gyújtották volna. Egyetlen mozdulata sem harsány. A szeme sarkából figyel, ahogy a teraszra lépve lassan cigarettára gyújtok. Nem csak látom, érzem is, ahogy Ace végignéz rajtam, miközben Colleen a vállára hajtja a fejét. Tiltott, mégis égető a pillantása. Valaminek történnie kell.

A nappaliban és a teraszon már mindenkit elsodort a zene.

Elszívtam a cigit. Nincs visszaút.

A dalválasztás már rég eldőlt bennem.

Margaritával a kezemben, Liv mellett felmegyek a kis emelvényre Ace-hez és a füléhez hajolok:

- Játszd be nekünk nimstarr-tól a Deja vu számot!

Amikor Ace berakja a Nimstarr – Déjà Vu első ütemeit, tudom, hogy ez most az én pillanatom lesz. A mikrofon hideg fémje a tenyeremben, a margarita az ereimben, a szívem pedig... Ace felé dübörög. Ő nem mozdul. Csak figyel. Mélyen, sötéten, szinte fájdalmasan. És én minden sorban egyre közelebb húzom őt magamhoz.

A Nimstarr – Déjà Vu szám az én dalom. A saját vallomásom. Azt hiszem... szerelmes vagyok. Énekelek.

A tekintetem nem kerüli el Ace sötét pillantását. Nem tudok nem róla énekelni.

És ő... hallgatja.

Amikor a dal véget ér Colleen tapsol, túl hangosan, túl lelkesen, átkarolva engem, mintha osztozni akarna a pillanatban. De én már tudom: ez nem az övé. Ez Ace-é. És az enyém.

Itt Colleen a régi világ és én vagyok az új! Akár elfogadja ezt bárki, akár nem. Én nem Livre vagyok féltékeny, hanem... Colleenra. De ennek ma... vége.

Colleen átkarolja a derekam, lelkes, irigységgel kevert csodálat van a hangjában:

– Kim, ez a dal... – a hangja túl lelkes, túl selymes – a te hangodon ez maga volt a vágy! – koccan a pohara az enyémhez.

– Nos, igen... – mosolygok, kicsit részeg, kicsit túl harsány önmagamként. – Szeretem a szexet.

Mindegy, milyen. Lehet részeg, másnapos, ötpercenkénti, éttermi mosdóban történő. Jöhet. Nem válogatok. Ha jó. Ha őszinte. Ha ő... – de nem fejezem be. Inkább felhajtok még egy margaritát.

– Gyere, csajszí! – rántom magammal Livet a tömegbe. – Táncoljunk!

Colleen hangja még utánam szól, félrehallhatatlan élességgel:

– Vigyázz, drágám, mert a Cola House-ban minden tettnek ára van. És nem mindig te fizeted meg.

Nem nézek vissza. Csak érzem, hogy a szavai Ace felé suhannak.

Túlpörög a testem. A hangom. A szívem.

Éppen túllépném a határt, amikor Alex elkap. Félrehúzza, a tömeg szélén állít meg. Nem kiabál.

Nem kell. A szava elvágja bennem a zenét.

– Kim, mit csinálsz? – suttogja közletről. A hangja alig hallható, de annál élesebb. A zene, az alkohol és Ace tekintete még mindig bennem zúg.

– Mit csinálnék? Szórakozom! – válaszolok vállrándítással. – Táncolok. Bulizok. Élvezem az estét – fordulok felé, a mosolyom túl széles, túl sok benne az önvédelem.

– Táncoltál Ace-nek. Úgy, hogy mindenki látta. Miután elénekelted azt a számot. Neki. Kim. Ez nem játék. – Alex szemei kemények, de mögöttük ott a fájdalom is. Alex halkan, de élesen figyelmeztet. Tudom, hogy igaza van. – Liv is látta. Ne mondd, hogy nem vetted észre, hogyan nézett rád.

A tekintetem visszasiklik Ace felé, aki a pultnál áll mozdulatlanul, mintha szobor lenne. A körülötte lévő zaj nem érinti. Csak az én mozdulataim.

– És? Nem értem, miért... Ez csak egy dal volt.

– Nem. Az a dal vallomás volt. És te pontosan tudod. – Alex közelebb hajol. – Állj le, Kim. Mert ez már fáj másoknak is. Livnek is.

– Ártatlan szórakozás! – vágom rá gyorsan, de a hangom megremeg.

– Te, Kim... – Alex arca alig egy arasznyira az enyémtől – mondd meg őszintén. Mikor voltál utoljára ártatlan?

Nem válaszolok. Nem tudok. Csak a tekintetemben villan át valami. A büntudat, a dac, a vágy összekeveredett árnyalata. Aztán visszamegyek a táncolók közé, mintha semmi sem történt volna. De a szavai ott maradnak bennem, égő bélyegként.

A táncparketten próbálom elnyomni a feszültséget. Livvel együtt forgunk, tomboló örvényként, és akkor, egyszer csak, újra megszólal a Déjà Vu.

De nem az enyém. Nem az eredeti.

Ez Ace-é. Az ő verziója. Mélyebb, erősebb, karcosabb. A basszusok lassabban lüktetnek, a szöveg átírva, átszöve, személyessé téve. Nem kell, hogy rám nézzen — tudom, hogy nekem szól. Mindenki hallja. De valójában csak ketten értjük.

Az első sor már letép rólam minden önvédelmet:

„Tudom, hogy nem ő vagy... és így nem fog menni. A szerelmed fáj, és nem értem, miért hagyom. A kurvámmá teszek, veszélybe sodorsz... és mégis, bassza meg... szerelmes vagyok beléd.”

A szívem egy pillanatra kihagy. Mintha mindenki más hangja, minden dob, minden fény kialudna körülöttem. A tömeg ugyan üvölt és tombol, de számomra megszűnik létezni. Ez a dal nem nekik szól. Ez nekem szól. Csak nekem.

Nem néz rám. Egyetlen pillantást sem enged. A szeme a keverőpulton, a keze a potméteren. De nem kell, hogy rám nézzen. Tudom, hogy minden szó nekem van vágva, nekem van kiszakítva belőle. Ez nem egy feldolgozás. Ez egy vallomás. Egy fegyver. Egy bélyeg. Egy lánc, amit rám tett.

A testem reszket, miközben hallgatom. Nem akarom, hogy Liv lássa, nem akarom, hogy bárki lássa, de érzem, ahogy minden sejtem felizzik. Ez már nem játék. Ez sosem volt játék.

És amikor a refrén kitör, mintha maga a ház is beleremegne:
„Nem vagy az enyém... de nélküled semmi sincs bennem.”
A mellkasom összeszorul. Azt hiszem, most értettem meg igazán. Amit Colleen soha nem fog.
Amit Liv soha nem fogadhat el.
Ez már a mi történetünk. És ettől a pillanattól kezdve... senki másra nem tartozik.

12.

Whiskeycola

Miután lemegy Ace feldolgozása a *Déjà Vu*-ról, nem bírok tovább maradni a házibuliban.
Túlságosan sok ez az este. Érzelmileg telített, vibráló, nyers... már Liv is visszavonult. Én is. De aludni képtelen lennék. Két ilyen nyílt, zenei vallomás után lehetetlen csak úgy békésen álomba merülni. Valami bennem feszülten élni kezdett.

Minden porcikámban ott zúg még a *Déjà Vu* – az enyém és az övé is. Két vallomás, két sebből szivárgó igazság. Bármit is iszom, nem oldja fel bennem a feszültséget.

Az egyetlen szoba a házban, ahol csend van, Ace stúdiója. Ide húzódok vissza, egy pohár whiskyvel, abban bízva, hogy egy kis lélegzethez jutok. A gondolataim kuszák, a szívem zúg, mint a dagály előtti part. Próbálok rendet rakni. De a zene, az este, a szavai... mind Ace körül kavarnak.

Aztán halk nesz. Az ajtó kattan. Ace lép be. Nem meglepetés. Tudtam, hogy nem fogja engedni, hogy egyedül maradjak ezekkel a szavakkal, amiket egymásnak dontunk zenében. A kulcs elfordul a zárban. Egy pillanat alatt kizárja a külvilágot. Csak mi ketten vagyunk.

– Szia... csak egy kis csendre vágytam – mondom halkan.

– Ide én is azért szoktam jönni – feleli –, de most... ha már itt vagy. – A hangja alig halkabb a csendnél. – Az a variáció... a te hangoddal. Elképesztő volt. Felénekelnéd nekem?

Nem kérdés, melyik számról beszél. A *Déjà Vu* már nem az enyém. Közös lett.

– A *Déjà Vu*-t? – a poharamat a konzolasztalra teszem, nem tudom eldönteni, hogy csalódott vagy megkönnyebbült vagyok.

– Inspirált. Igen. – A poharát mellém teszi. Egy egyszerű gesztus. Mégis azonnal összeköt bennünket.

– Ha valóban akarod... felénekelem.

– Menj be. Beállítom neked a sávokat.

Felállok, a mikrofonhoz lépek. Ő beállítja a sávokat, mozdulatai precízek, otthonosak, mintha a keze tudná, hogy ma este nem egyszerűen zenét, hanem vallomást kever.

Felkapcsolja a ledfényeket. A stúdió finom fényben úszik, a kontrollszoba elcsendesül, csak az intro lüktet lassan. Elindul a zenei alap. Ismerős. Mégis új. Ez a dal... az én vallomásom volt. Neki.

Ace egy pillanatra megállítja az alapot. Rám néz.

– Nem énekelsz?

– Csak... be tudsz számolni nekem?

– Mindenről, bébi – mosolyog, és mutatja a visszaszámlálást.

Énekelek. Talán háromszor. Néha elcsuklik a hangom, megremeg, de ő figyelmes, nem kommentál. Aztán leállítja a sávot, és maga elé húz egy mikrofont. Nem számítok rá. De ő is elkezd énekelni. És halkán, rekedten válaszol rám.

„Ahogy a hullámnak kell a part, úgy kellesz nekem... Amikor ilyen közel vagy, nincs értelme elmennem... Kívánlak tetőtől talpig... beléd szerettem.”

A hangja rekedten tiszta. A szavai hozzám szólnak. Hozzám születtek. A hangzás puha, mégis erős. A képernyőre mered, precíz mozdulatokkal keveri a hangokat. Látom, hogy elmerül benne, mint én a festésben. Művészi transz.

– Szép hangod van – szólalok meg halkán. – Miért nem énekelsz sosem?

– Ez csak demó. A vokálos miatt. Én nem vagyok az a típus, aki kiáll a színpadra. Én a háttérből dolgozom. Onnan tudom, mi működik.

– De ezt... ezt neked kellene énekelni – suttogom.

– Rengeteg ilyen dalom van, egyik sem az én hangommal. Ez a rendszer így működik. Nekem ez a helyem benne.

Felnézek rá. Mint egy alkotóra. Mint arra, aki megért. Aki lát. Az én hangomat keveri. Az én érzelmeimet építi újra.

Figyelem, ahogy összeilleszti a kettőnk sávjait. Képpé formálja a pillanatot.

Ace: „Ahogy a hullámnak kell a part, úgy kellesz nekem.”

Én: „Ahh... ahh... igazán akarom...”

Ace: „Most kellesz nekem.”

Én: „Ohhh igen... ohhh igen...”

Egy új szám születik. Nem az enyém. Nem az övé. A miénk.

Megáll a levegő. Az ő szavai most először szólnak nyíltan hozzám, nem rejtve, nem zenébe burkolva. Csak tisztán. Fájdalmasan tisztán.

A hangunk lassan összeolvad, ő a sávokat igazítja, én a szívemet. Mire a felvételnek vége, nem tudom, hol kezdődök én, és hol végződik ő.

– Nagyon lepegsz – mondja, miközben újra és újra vág. – Szomjas vagy?

– Te küldtél be a mikrofon mögé – nevetek lágyan. Kortyolok a whiskyből.

– Mit iszol?

– Whiskyt, tisztán. Te? Kólát?

– A kóla ízét vétek elrontani.

– Pedig már próbáltad. Colleen teraszán. Akkor nem volt baj az ízével – nézek rá csendesen, de a tekintetemben ott a kérdés.

Milyen volt... az a csók?

Ace felém fordul. A szeme sötét, mély. A szavai rekedten jönnek.

– Kurva jó íze volt. Újra és újra akarnám... most is...

A levegő megdermed. A vágy ott izzik köztünk. Ace a hajam alá nyúl, ujjai finoman a tarkómon pihennek, aztán a vállamon siklanak végig. Cirógató, lassú mozdulat. Libabőrös leszek. És ő is érzi.

De aztán elhúzódik. A pillanat még tart. De nem lépjük át.

– Ace... ezt nem lehet... – súgom.

– Tudom. De, Kim... valljuk be. Ez... meg fog történni.

A hangja remegésnyi, mégis határozott. A poharainkra nézek. Félmosollyal nyúlok a poharáért.

A sajátomhoz nyúlok, és beleöntöm a whiskyt Ace kólájába. Aztán vissza a felét. Az ital sötétbe hajló barnás tónusa elmosódik. A sötét ital összekeveredik, a határok elmosódnak. Whiskykóla.

– Most már nem tiszta – mondom.

– Mint mi – feleli csendesen.

A szavai belém égnek, pecsétként. Nem fenyegetés. Nem ígéret. Tény.

Két világ vagyunk: a whisky és a kóla.

Whiskykóla.

Óceán és tenger.

Én és Ace.

Két világ, aminek sosem lenne szabad összeérnie. De már elkeveredtek. Összeoldódtak.

És most... már csak idő kérdése.

13.

Elvesztett lojalitás

Nem tudok aludni. Egész éjjel csak Ace szavai visszhangzanak bennem:

„Ez meg fog történni.”

Mintha Ace a bőröm alá írta volna, hogy hűtlen leszek.

Az egész testem válaszolt rá. A vágy, amit eddig próbáltam tagadni, most minden idegszálamban ott lüktetett. A whiskykóla sem segített. Csak még élesebbé tette a tudatot: nem tudok nyugodni. Nem bírok aludni.

Feladom. Csendben kimászom az ágyból, lelépkedek a lépcsőn. A nappali sötét. Csak az Irwell felől beszűrődő fények vetnek puha kontúrt a bútorokra. Ace stúdiója nyitva, de sötét. Ő is felment. Egyedül akartam lenni a csennel, de lépteket hallok mögöttem. Halkak, mégis biztosak.

Liv az. Fényes, puha pongyolában áll, selyem, ami lágyan omlik köré, olyan anyag, amit csak Ace világa engedhet meg. A haja kibomlott, a bőre meleg fényben dereng. Ő itt is kifinomult, rendezett, méltóságteljes. Én pedig... csapongó, lázas, törvénytelen.

– Felébresztettelek? – kérdezem halkan. – Nem akartam.

– Nem... – rázza meg a fejét. – Én sem tudok aludni.

Megnyomja a rejtett fénykapcsolót a konyhánál. Tompa, borostyánszín fény dereng, a pult mellett ülök le, ő pedig velem szemben.

– Nem semmi buli volt – szólalok meg könnyedén, mintha tényleg csak erről lenne szó.

– Valóban – bólint. – Még soha nem voltam ilyenben.

Megáll, elgondolkodik, majd kis szünet után hozzáteszi:

– Ez most más volt. Miattad.

Felé fordítom a tekintetem.

– Miattam?

– Az a szám, Kim... amit énekeltél. Nem tudom... érteni kéne a zenei üzeneteket, ugye? Ace mindig azt mondja, hogy „hallani kell, amit nem mondanak ki”. Én ebben sosem voltam jó. De ma este... valamit megéreztem.

Leteszi a poharát, és a pultnak dől. A mozdulatában ott van a fáradtság és az őszinteség.
– Colleent legyőzted ma este. De... úgy érzem, engem is.

Megdermedek. Ez nem az a mondat, amit hallani akartam. Ez az, amitől menekültem.

– Ugyan, Liv – próbálom elütni, de már tudom, nem fog működni.

– Ne játszd meg magad. Láttam, hogyan néz rád. És te sem vagy ugyanaz, ha ő ott van.

A hangja nem szemrehányó, inkább fájdalmasan tiszta. És éppen ettől vág belém.

– Kérlek, Liv... ne kezdjük ezt – felelem halkán, kerülve a tekintetét.

Nem akarom kimondani. Nem akarok fájdalmat okozni. De érzem, hogy már régen nem tudunk úgy tenni, mintha semmi nem történne.

– Nem akarlak elveszíteni sem téged, sem őt – mondja lassan. – De... valami van köztetek. És nem tudom, hogy vége lesz-e. Vagy hogy mikor. Csak azt érzem, hogy... valami átalakult.

Az igazság súlya ott lüktet köztünk, mint egy elfojtott basszus. Nem válaszolok. Nem tudok. A hallgatás önmagában is beismerés.

Liv szeme sötét, mégis puha, mintha egyszerre kérne és engedne el.

Én pedig érzem: mindig is versenyeztettem másokat magam körül. Most már Livet is.

Szeretem Livet. Valahol mélyen, tisztán, igazán. De a köztünk lévő lojalitást lassan felzabálja az a másik érzés, amit Ace iránt érzek.

És talán szeretem Ace-t is. Vagy csak azt szeretem, ahogyan Ace által önmagam lehetek.

De bárhogyan is van... valakit el fogok veszíteni.

Reggel szokatlanul halkán ébred a ház. Nem a szokásos másnapos zsivaj szűrődik át a falakon, hanem valami visszafogott, óvatos némaság, mintha mindenki igyekezne elrejteni magát a másik elől.

Liv már a konyhában volt, amikor lementem. Hosszú, sötét zakót visel a ruha fölött, amit még az előbb dobott magára, és gyors mozdulatokkal pakolja a táskáját. A pulton egyetlen csésze kávé gőzölög, de alig ivott belőle.

- Korán indulsz? – kérdezem halkán, mintha félnék, hogy a hangom megtöri a csendet.
- Sok a meló bent – feleli röviden, és az órájára pillant. – Nem tudom, mikor jövök.

Ennyiben hagyja. Egy pillanatra sem néz a szemembe. Csak megigazítja a kabátját, és már kint is van az ajtón.

A csönd újra visszaköltözik.

Alex az étkezőasztalnál ül, előtte egy újság. Lapozgatja, de látszik rajta, hogy egyetlen sort sem olvas el. A tekintete időnként megakad rajtam, majd gyorsan visszapillant a betűkre.

- Rosszul aludtál? – szólalok meg végül.
 - Te is. – Nem kérdés, hanem ténymegállapítás. Kis szünet után hozzáteszi: – A buli... elég kemény volt.
 - Igen – sóhajtom, és a pohár vizem szélén futtatom végig az ujjam. – Talán túlságosan is.
- Alex lehajtja a fejét, de a hangja élesen hasít belém:
- Egy ideje minden túlzás ebben a házban.

Nem válaszolok. Csak a pohár peremét nézem, mintha onnan várnám a feloldozást.

Délutánig mindenki a maga világába húzódik. Alex a nappaliban maradt, látszólag filmet nézett, de valójában a telefonját nyomkodta. Én a szobámban pakoltam össze a vásznakat, bár pontosan tudtam, hogy úgysem nyúlok hozzájuk. Livről nem jött hír, és a ház mintha Ace nélkül maradt volna.

Aztán, amikor a nap már ferdén sütött be a nappali üvegfalán, megjelent. Mintha semmi sem történt volna. Farmer, fekete póló, a kezében kóla. Egyetlen rezdülés sem árulta el, mit gondol.

- Este klub, saját estem lesz– mondja egyszerűen, és a tekintetét futólag rajtam felejti.

A szívem kihagy egy ütemet. Alex felnéz az újságból, és bólint.

- Jól van, menjetek. Én most kihagyom. Rátok fér egy kis zene.

Ace megemeli a poharát, és már megy is tovább, fel az emeletre. Egyetlen pillantás. Csak ennyi. De nekem ez több volt, mint bármilyen vallomás.

Alex visszafordítja a tekintetét a lapokra, de a hangja halkán utolér:

- Készülődj Kim... de vigyázz magadra.

Félrebillentett fejjel nézek rá, de nem válaszolok. Tudta, hogy nem is fogok.

Az estére készülve érzem: valami elkerülhetetlen vár ránk. Nem program. Nem szórakozás. Hanem végzet.

A szobám félhomályában állok a tükör előtt. A hajam szétterül a vállamon, mintha önálló életet élne, szabadabban, mint én. A rúzs piros színe vakítóan fénylik a szám vonalán, de a kezem alig bírja végigvezetni a mozdulatot – remeg, akár a szívem.

A csipkeruha, amit magamra húzok, sötét árnyalatban simul rám. A bőrömön végigfut a hideg szövet érintése, a minták áttörése alatt mintha minden érzékenyebbé vált volna. A testem tudja, amit az eszem még próbál tagadni: ez az este más lesz. Nem csak buli. Nem csak zene. Valami végérvényesen el fog mozdulni.

Felnézek a tükörbe, és egy idegen lányt látok. Veszélyesebbet, nyersebbet, szebbet. Egy lányt, aki már nem akar menekülni attól, amit érez.

Ace képe villan be. A szeme, ahogy rám tapadt, amikor énekeltem. A hangja, ahogy suttogta: „*Ez meg fog történni.*” A szavak, amelyek még most is égnek bennem.

Próbálom elterelni a gondolataimat, de minden mozdulatom visszavisz hozzá. A rúzs a számra, a csipke a bőrömön, a szívem dobbanása – mind őt idézi.

Amikor kilépek a szobából, a ház furcsán elnémul. Alex a kanapén ül, félig a telefonját nézi, de ahogy leérek a lépcsőn megszólal:

- Jól nézel ki. Túl jól!
- Csak egy buli – ütöm el a megjegyzését.
- Nem annak tűnik.
- Akkor minek? – Nem válaszol. Csak a tekintetéből látom, hogy mindent ért, amit elhallgatok. Liv hazaért, de fáradt. Ace pedig vár rám.

A Ford kulcsa a kezében.

A pillanat, amikor a hideg éjszakába kilépek Ace oldalán, olyan, mint borotvaélen egyensúlyozni. Az utcán fények vibrálnak, de bennem minden sötétség és fény egyszerre kavarog.

Ace kinyitja nekem az ajtót, anélkül, hogy rám nézne. A gesztusban van valami rémisztően természetes, mintha mindig is így lett volna.

Beülök az anyósülésre. A kárpit hűvös, a motor halkán felmorajlik. Ace a volán mögött, egyik keze a sebváltón, a másik a kormányon. Egyetlen pillanatra rám néz... és nem kellett több.

Tudtam.

Amikor visszatérünk a Cola House-ba, már nem leszünk ugyanazok.

Ace estje van a klubban. A Cola House-ból nem kísér minket ma más. Kivételesen egy saját ruhám van rajtam. Otthonról hoztam, északról, a szülői házból. Sosem használt ruhám. A szalagavatómra akartam felvenni. De... valójában ezt az eseményt kihagytam. Fekete csipkeruha. A fekete alsó ruha éppen hogy takarja a fenekemet. Felette a csipkeszoknya viszont teljesen a földig ér. Igazi koktéluha. A teljes lábam hossza a csipkeanyag mögött látszik. Erotikus darab.

Ace zenét indít. Artemis: I like the way you kiss me.

Bakker! Rá kell gyújtanom. Meg sem kérdezem. Az a doboz cigaretta itt van Ace kesztyűtartójában? Lenyitom és még igen, itt van az a mentolos cigaretta, amit Ace vett nekem azon a nedves éjszakán.

Rágyújtok.

Csendben szívom a szálát.

Ace keze a sebváltón.

Az ablakba könyököl. Szótlanul hallgatunk csak egymás mellett. Feszült csend. Érzem, hogy tele van a levegő... mindennel. Feszültséggel. Kettőnk között. Szinte serceg a levegő a kocsiban.

- Vérzel még?

Ledermedek. Ezt a kérdést, így még soha senki nem szegezte nekem. Nem lehet félreérteni. Ace nem beszél mellé. Annyira egyenes, hogy én csak döbbenten tartom a cigarettát a kezemben. Fel sem fogom, hogy Ace a válaszomra vár. Vagy valamit reagálnom kellene.

- Én.. öhm... nem.

Ace nem válaszol. Zavartan szívom meg a cigarettát. A Ford motorja mélyen dorombol, miközben befordulunk a város fényei közé. Az ablakon át narancsos utcai lámpák fényei szűrődnek be, gyors egymásutánban csillannak meg a szélvédőn, mintha minden egyes villanás egy figyelmeztetés lenne: *ne tedd*.

De én már eldöntöttem. Vagy talán a döntés rég megszületett bennünk mindkettőnkben.

Ace nem beszél. A kormányon tartja a kezét, a szeme az úton, de érzem, hogy a csend nem a szokásos nyugodt csendje. Ez most feszült, vibráló, tele kimondatlan szavakkal. Ujjaim a combomon dobolnak, hiába próbálom leállítani őket. A testem elárul: izgulok. Várok. És félek.

Éppen végzek a szál cigivel, amikor Ace leparkol a helyére a klubnál.

A parkolóban már remeg a levegő a basszustól, a neonfények színes foltokban csúsznak végig a kocsi motorháztetején. A sor befelé hosszú, mindenki nevet, villogtatja a telefonját, pózol a villogó fények alatt.

Ace leállítja a motort. A csend hirtelen súlyosan borul ránk, mintha a világ minden hangja odakint maradt volna. Egy pillanatra megállunk. Nem szállunk ki azonnal. Csak nézzük az előttünk villódzó fényeket.

– Biztos, hogy akarsz ezt? – szólal meg végül. A hangja rekedt, mély, mintha ő maga sem lenne teljesen biztos abban, mit kérdez. A klubot? Az estét? Vagy minket?

– Már régen eldől – mondom. Nem nézek rá, mert tudom, ha most találkozik a tekintetünk, túl sok lenne.

Aztán kiszállunk. A hűvös éjszaka csap arcon, de a levegő is forró a várakozástól. Belépünk a klub üvegajtáján, és mintha más világba lépnénk.

Odabent minden lüktet. A falak mentén LED-ek futnak, a pult mögött a fények aranyba és rubinba mártják a poharakat, a táncter fölött lassan forog a fénygömb. Az első ütem úgy csapódik belém, mintha a szívem dobbanásait venné át.

Ace előre megy, a tekintetek maguktól fordulnak utána. Nem kell, hogy megszólaljon, nem kell, hogy mosolyogjon — ez az ő terepe, és mindenki érzi. Én mögötte lépkedek, érzem a kíváncsi pillantásokat. Tudják, ki ő. És most engem látnak mellette.

A pultnál állunk meg. Ace int, a pultos már tudja, mit hozzon. Nekem whiskey kerül az asztalra, neki tiszta cola. Egyetlen pillanatra rám néz. Nem hosszan, csak éppen annyira, hogy a zene is elcsendesedni tűnjön körülöttem.

– Csak ma estére – mondja halkan. – Felejts el mindent odakint.

Elmosolyodom. Nem tudja, hogy én már rég nem tudok felejteni. Ez az este már nem a buliról szól. Nem a táncról. Nem az itálról. Ez rólunk szól.

A pultnál mindig nagyobb a zaj, mint a táncteren. A fények itt tompábban játszanak, de a zene dübörgése a bárpult üvegfelületén is vibrál. Ace úgy ül le a bárszékre, mintha a hely mindig is rá lett volna szabva. Én mellé csúszom, de nem túl közel — éppen annyira, hogy a könyökünk között maradjon egy tenyérszerű tér. Az a tenyérszerű tér azonban izzik.

Colleen persze már ott van. Fekete bőrszoknya, vérvörös rúzs, pohara mindig félig tele. Amikor Ace mellé ülök, villan egy gyors pillantása rám, éles és metsző, majd a következő másodpercben már úgy nevet Thunderzappal, mintha semmi sem történt volna. De a mosolya nem ér a szeméig.

– Végre itt vagytok – szól oda, pohárral int felénk. – A házibuli után azt hittem, bedobjátok a törölközőt.

– Mi sosem dobjuk be – vág vissza Ace, a hangja olyan nyugodt, hogy mégis minden szót súlyosabbá tesz.

Thunderzap közben magyaráz valami legújabb beatjéről, amit szerintem „még a londoni klubok sem bírnának ki”. A többiek nevetnek, Colleen túlságosan is közel hajol Ace-hez, miközben figyel rá. Én a whiskey szélét körbe-körbe forgatom az ujjaimmal, és érzem, ahogy Ace lopva rám pillant.

Nem néz sokáig, csak egy pillanatra. De a pillantás elég. Elég ahhoz, hogy minden más halkabb legyen körülöttem. Mintha a zajos társaság csak díszlet lenne, a valóság pedig ott vibrálna közöttünk, ebben a fojtott térben.

– Ez a ruha nagyon jól áll rajtad – szól oda halkan Ace, csak nekem, csak annyira közel hajolva, hogy más ne hallhassa.

– Nem a ruha az – felelem, és érzem, hogy a mosolyom túl titkos ahhoz, hogy bárki más meglássa.

Colleen közben felnevet, egyik karját Ace székének támlájára dobja, mintha ezzel is jelezné, hogy közéjük senki nem férhet. Ace azonban nem mozdul felé. Csak a poharához nyúl, majd lassan kortyol a colából. A mozdulat egyszerű, mégis minden gesztusában benne van a visszafogott feszültség.

– Táncolni is fogtok? – kérdezi Thunderzap, a szeme mindkettőnk között cikázik. – Vagy csak pózolni jöttetek?

– Majd ha a DJ felpörgeti – mondom könnyedén. Érzem, hogy Ace figyel. Olyan közelről, hogy a bőrömon érzem a pillantását.

A többiek közben egymás szavaiba vágnak, kacagnak, zajonganak. Colleen próbálja magához húzni Ace figyelmét, de ő csak félig reagál. Időnként bólint, de közben mindig visszacsúszik a tekintete hozzám.

És én tudom. Ő is tudja.

Ez az este már nem róluk szól. Nem Colleenről. Nem Thunderzapról. Senki másról.

Csak rólunk.

A pultnál már túl sok minden történik egyszerre: poharak csörrennek, Colleen hangja túl hangos, Thunderzap túl harsány. Érzem, hogy Ace is feszültebb, mint mutatja. Mégis minden rezdülése felém van hangolva.

A zene lüktet, a basszus úgy ver, mintha a mellkasom belsejében dobolna. Amikor felcsendül egy lassabban induló, de aztán egyre mélyebb groove-ba váltó szám, Ace félrebiccentett fejjel felém fordul. Nem mond semmit. Csak a kezét nyújtja.

A mozdulat egyszerű. De a jelentése égető.

A whiskey még félig van, de leteszem a pultra. Beleteszem a kezem az övébe. Szoros, biztos fogás. Nem enged el, ahogy átvágunk a társaságon. Látom Colleen arcán a villanást, az értetlenséget, a féltékenységet. Thunderzap füttyent valamit, de elnyeli a basszus. Nem érdekel.

A táncterre sodródunk. A fények villognak, a testek egymáshoz dörzsölődnek, minden mozdulat nyers és túlfűtött.

Ace mögém áll, kezeim a derekamnál találja meg. Nem durván, de elég erősen, hogy érezzem: most már ő tart. A hajam szinte az arcát éri, érzem a leheletét a nyakamon.

Lassan mozdulok először, aztán egyre jobban átadom magam a ritmusnak. A testem minden rezdülése válasz az övére. Mintha két külön szólam lennénk, de ugyanabban a dallamban.

Nem csókol meg. Nem kell. A testünk beszél.

Az ujjaim a csípőjén pihennek, a mellkasát érzem a hátamon, minden basszus-lüktetés közénk szorul.

Körülöttünk mindenki tombol, de a mi mozdulataink lassabbak, veszélyesebbek. Mint két ragadozó, akik tudják, hogy a végkifejlet elkerülhetetlen — csak még játszanak előtte.

Felpillantok. A stroboszkóp fényében látom Ace arcát: nem mosolyog, nem nevet. Komoly, sötét, éhes. A tekintete rám szegeződik, mintha senki más nem létezne.

És én... érzem, hogy most már nincs visszaút.

A zene lassan ránt magával, minden basszus egy-egy lökés a mellkasomban. Ace teste a hátamhoz simul, a mozdulatai lassúak, irányítóak. A világ körülöttünk elveszti a fókuszát. Csak ő van.

Amikor megfordulok, hogy szembenézzek vele, minden fény szétesik mögöttem. A villódzásban a tekintete olyan, mintha a sötétből világítana. A keze végigsimít az oldalamon, fel a vállamig, majd ott pihen meg, mintha megkérdezné: biztos vagyok-e benne?

Aztán közelebb hajol. Egyetlen lélegzetnyire tőlem. Érzem a száját, de még nem ér hozzám. A világ megáll. Csak várunk.

És én... nem bírom tovább. A kezem a mellkasára siklik, onnan a nyakára. Megemelkedek a lábujjaimon. És abban a pillanatban, mintha egyszerre döntenénk, összeér az ajkunk.

A csók. Vad, tiltott, forró – egy csók, ami már régóta meg akart születni.

Nem puha, nem bizonytalan. Túl sok benne a tiltott vágy, a hetek óta halmozott feszültség, minden, amit hetek óta tagadni próbáltunk, egyetlen robbanásban tör felszínre. Olyan, mintha hirtelen minden zene bennünk robbanna ki. Az ajkai kemények, mégis forrók, Ace keze a tarkómon, a hajamba markol, mintha sosem engedne el. Az ujjaim a mellkasán, a szívverését érzem. Mintha a zenébe kapaszkodnánk, de valójában egymásba.

Aztán... lassan elhúzódik. A homlokát az enyémhez támasztja, szeme lehunyva, a lélegzete szaggatott.

– Most mennem kell – szól rekedten, alig hallhatóan. – Ez az én estém. Egy órám van ott fent, a DJ-pult mögött.

Nem magyarázkodik. Csak egy gyors, feszült pillantást vet Colleen felé, aztán rám. És eltűnik. A tömeg elnyeli, de én érzem, hogy minden mozdulata nekem szól.

Felmegy a pult mögé. Azonnal átveszi az irányítást. A klub tombolni kezd, ahogy lejátssza a saját mixeit – kemény basszusok, váratlan váltások, sötét és vibráló ütemek. Mindenki őt nézi. Ez az ő terepe. Ő a vezér, a mágnes, akinek mindenki engedelmeskedik.

Én közben a bárpultnál állok, próbálom visszafogni a remegést az ajkamon. A testemben még mindig ott ég a csók íze. Colleen távolról figyel. Nem szól. Csak fogja a poharát, és a szemében ott van a felismerés: elveszítette őt.

Ace egy órán át uralja a klubot.

Úgy érzem Ace rövidre zárta az estjét. Mintha fejben máshol lenne. Az utolsó szám, amit ő kever a Royal Deluxe No limits. Üzenet.

Nincsenek határok. Bármit megtehet. S a dalban ott van, ma meg is szeg minden szabályt. Készüljek.

Aztán, amikor a szett véget ér, hirtelen eltűnik a pult mögül. Nem keresem.

Pár perc múlva megjelenik mellettem, közel hajol, szinte a fülemhez ér a szája.

– Gyere – mondja halkan, határozottan. Ace csak int a pultnál a többieknek és én némán csatlakozom hozzá. Egyszerűen olyan erős magabiztosság lengi körül, és ez a magabiztosság ellenállhatatlanná teszi.

Elindul, és én követem. A klub hátsó folyosóin át, el a zaj, a fény, a tömeg elől. Csak a sötét, a rejtett ajtók, a bársonyos falak. Egy titkos ajtón át privát hálósobába vezet. Bent félhomály fogad, a plafonról meleg fényű lámpák vetnek aranyszínű árnyakat egy festményre, ami az enyém. A Manchesteri vörös téglák az éjszakai fényekben festményem, amit Acenek ajándékoztam. Itt van. Ennek a szobának a falán.

Az ajtó becsukódik mögöttünk. A klub dübörgése tompa morajként szűrődik át a falakon, mintha egy másik világ lenne odakint. A szoba csendje olyan, mint egy lecsendesedett hangverseny utózenge. Megállunk egymással szemben.

Ace a kulcsot hanyagul az asztalra dobja, a szeme végig rajtam. Nincs benne bizonytalanság, csak nyers akarat és az a tekintet, amittől minden porcikám reszketni kezd.

– Most már nem érdekel, ki látott. – A hangja mély, rekedt, végzetes. – Te kellesz.

És ebben a pillanatban tudom: a klubban kezdődött el valami, amit már nem lehet megállítani.

15. fejezet
Titkok tengere

– Döntöttél? – kérdezem, alig hallhatóan.
– Igen – feleli Ace. – És tudom, hogy te is. Ne mondj semmit, Kim. Csak... hadd legyek most veled.

Nem válaszolok. Bólintok.

– Kim... – suttogja a nevem. – Ha most megcsókollak újra, nem fogom tudni abbahagyni.
– Akkor ne állj meg – rebegem.

Ace lassan közelebb lép. Nem siet, de a tekintete olyan, mintha már levetkőztetett volna százszor. A levegő feszült, minden lélegzetem rövidebb. A hátam a falnak simul, amikor megáll előttem.

– Kim... – suttogja rekedten, és a szája az enyémre talál. Forrón, éhesen, olyan erővel, mintha hetek óta csak erre a pillanatra várt volna.

A kezeim a nyakára fonódnak, beletúrok a hajába, magamhoz húzom. A teste kemény és feszes, az érintése egyszerre birtokló és könyörtelenül gyengéd. Nem hagy időt gondolkodni. Nincs menekvés, nincs kifogás. Csak mi ketten, és a vágy, ami eddig minden pillantásban ott lappangott.

A teste a testemhez simul, ujjai a tarkómon, ahogy magához húz, a hajam közé tűr, mintha biztosra akarna menni, hogy még itt vagyok. Hogy ez tényleg megtörténik.
Ace a falhoz nyom. Nyoma sincs a korábbi gyengéd, finom csóknak.

Vadul faljuk egymást. A mozdulatunkban nincs semmi finomság, kedves becézgetés, csak színtiszta, gyors, elemi vágy.

Ace a csipkeshoknyámat markolja és megfordít. Marokra fogva a hajam félresepri az útból és szájával a nyakam, majd a vállam ívét kezdi kószolni, aztán lejjebb vándorol. Ívben feszülök hátra Ace mellkasának, a torkomból sóhaj tör fel. A derekamig feltűri a szoknyát. Nincs türelme. Félrehúzza a bugyit, és belém hatol. Mélyen, erővel, könyörtelenül. Egyetlen pillanat alatt eláraszt az érzés: mintha minden eddigi vágy most robbanna ki belőlem.

Csak zihálok és sikoltozom a gyönyörtől. Nem bírom abbahagyni, az élvezet adta hangjaim önkéntelen buknak ki a számon. Körmeim Ace karjába vájnak, nem bírom tovább tartani magam, sikoltva élvezek el alatta ... s tudom a közös éjszakánknak ez csak a kezdete volt...

Ace a csípőmre markol, felemel, és az ágyhoz visz. Ledob, mintha nem bírná tovább visszatartani magát. A ruhám vállpántja lecsúszik, Ace keze már a bőrömon. A nyakamtól a kulcsontomig perzsel a szája. A szívem gyorsabban ver, mint a basszus odakint. A testem

minden idegszála feszül, várja, hogy újra megtörténjen. A csipke ruha szinte magától kerül le rólam, mintha eddig is csak arra várt volna, hogy Ace letépje rólam.

Az ujjaim a mellkasán. Minden réteg, ami eddig köztünk volt, most lefoszlik.

A csókjai a nyakamon, kulcscsontomon égne, a bőröm mindenhol felvillan, ahol hozzám ér. A hangja mély és rekedt, amikor a fülemhez hajol:

– Tudtam, hogy ez meg fog történni. Nem bírlak tovább nem akarni.

A szívem dübörög, a testem válaszol. Én is tudtam. Már az első pillantásnál. Csak idő kérdése volt.

Most nincs több idő. Nincs több talonban tartott szó. Csak a testünk beszél.

Ő a tenger, én az óceán – és most végre összeértünk.

A csókja mély és forró, nem ígéret, hanem elvesz. Az első pillanattól birtokba vesz, és én nem tiltakozom. A szám kinyílik, a nyelve vadul keresi az enyémet, és minden józanság szétfoszlik bennem. A kezeim a mellkasán, aztán fel a tarkójára, beletúrok a hajába, magamhoz húzom, mert kevés, mindig kevés az, ahogy hozzám ér.

A keze lassan a derekamra csúszik, ujjai erősen markolnak, mintha meg akarna győződni róla, hogy tényleg itt vagyok. A testem az övéhez simul, a csípőm önkéntelenül követi a mozdulatát. Felnyögök, amikor érzem rajta a vágy nyers bizonyítékát.

– Nem bírom tovább... – mormolja a számba, miközben csókol. – Megőrjít, hogy ennyire akarlak.

Az izmai keményen feszülnek, miközben fölém hajol. A szeme fekete, mély, tele éhséggel.

A bőrömön vándorol az ajka, lassan, komótosan, mintha tudná, hogy minden másodperc kínzóan hosszú nekem. A combomhoz ér, a lábaim szétcúsúznak alatta, és minden érintése hangot csal belőlem. A nevét suttogom, ő pedig mintha csak ettől kapna erőt, még mohóbb, még vadabb lesz.

Amikor belém simul, egyszerre szakad ki belőlem a sóhaj. Mély, remegő, felszabadító. Mintha hetek óta visszatartott levegőt engednék ki. Ace erős, lassan kezd, minden mozdulata súlyos és szándékos. Az ujjaim a hátán, a körmeim belevájnak az izmokba. Ő felmordul, és gyorsít.

A világ megszűnik körülöttünk. Csak a testek csattanása, a bőrömön az ő bőre, a szívem ritmusa, ami egyre szaggatottabb. A fülemhez hajol, szavai rekedten forróak:

– Kim... te vagy a végzetem.

És én érzem, hogy igaza van. Az ajkamba harapok, hogy ne kiáltsak, amikor a csúcspont elragad, hullámként, amely mindent elsodor. Ace is velem zuhan, a testünk összerándul, a sóhajaink összekeverednek.

Percekig csak zihálunk, egymás mellett, egymásba kapaszkodva. A világ odakint tombol, de itt bent minden lecsendesült. Már nincs kérdés. Nincs miért tagadni.

Ez nem volt hiba.
Ez sors volt.

Édes álomból ébredek. Puha, könnyű a párna a fejem alatt, szinte belesüppedek ebbe a meleg kényelmes ágyba. Aztán újra megszólal az az éles szünni nem akaró hang, ami ébresztett. Ez egy ébresztő. Valaki átnyúl a fejem felett, hogy kinyomja az ébresztőhangot. Ahogy felnézek a fejem felé, telibe tetovált kart látok. Egy törött horgony képe néz rám.

A két tenyeremet a homlokomra nyomom és lehunyom a szemem.

Bakker! Ne! Ne! Ne! Tényleg megtettem! Lefeküdtem Ace-el! S ami a legrosszabb!? Hogy vele is aludtam! Én ilyet soha nem csinállok! Soha!

S egyszerre felidéződik bennem az éjszaka. Kimerülésig csináltuk. Egyáltalán nem illett rá mindaz a leírás, amit Liv korábban mondott róla. Eszméletlen volt az ágyban. Életemben nem volt még ilyen pasim. Erős, férfias, impulzív, vad és határozott. Szenvedélyes.

A testem csak kielégülten ernyedten pihen itt a puha széles franciaágyban. A függönyön át beszűrődő nappali fényben Ace-re nézek.

- Mond, hogy csak álmodom.
- Akkor elég vad álmaid vannak.
- Ez hiba. Nekünk kettőnknek egy ágyban lenni, ez... nem helyes - nézek magam mellé. Tisztesen be vagyunk takaródzva mindketten. De a takaró alatt meztelenek vagyunk.
- Aham. Ja - feleli Ace majd lassan felemeli a kezét és hüvelykujjával végigsimít az ajkaimon, s az arcomon. - Hol voltál eddig az életemből te lány? - suttogja az ajkaimra.
- Lássuk csak, tekintve hogy kb. húsz év van köztünk? Hát először is fel kellett nőnöm - de nem jutok többre, mert Ace gyengéd csókkal zárja le a szám. Ujjaival a hajamba túr és hanyatt fekve magához húz. A mellkasára nehezedek.
- Szeretkezzünk még egyet, Kim...
- Arról volt szó...
- Tudom, nincs csók, nincs szemből szeretkezés, nincs együtt alvás... De mint mondtam, minden szabályt meg akarok szegni veled... annyira akarlak... kívánlak, nem bírok betelni veled Kim - leheli és képtelen vagyok tiltakozni, az éjszakai vad, fékezhetetlen

vágyunk már kielégült. Szelíden, lágyan tesz a magáévá. Szinte... szerelmesen. Ez már nem szex, ez szerelmeskedés. A testünk egymáshoz simul, izzón, reszketőn. Nem siet. Nem akar birtokolni, csak velem lenni. Minden egyes érintése egy újabb válasz arra, amit még nem mertünk kimondani. Nincs bennem semmi kétség. Csak vágy. Elengedés. Elfogadás. Ace nem csak szeretkezik velem. Megérint ott is, ahol eddig senki. A testem reagál, de a lelkem az, ami igazán átadja magát neki.

Órákkal később, amikor mellé simulok a takaró alatt, a tekintetem a szemközti falra téved. Ott lóg a festményem: *Manchester vörös téglái az éjszakában*. Tökéletes panorámakép ez a festmény itt, mintha rálátnánk Manchesterre az ágyból. Most először látom igazán. Nem városkép többé, hanem a bennem tomboló szenvedély lenyomata is. Mintha a vászonról tükröződne vissza az, ami köztünk történt. Ez a mi titkunk lenyomata. Minden ecsetvonásban ott vibrál ez az éj, a vágy, ami összeért bennünk.

– Mindig is kíváncsi voltam... – szólok meg merengve. – Vajon hová került a festményem... Ace odafordítja a fejét, tekintete követi az enyémet.
– Pont oda, ahol lennie kell – feleli. – Ennek a szobámnak a falára. Hogy minden este lássam, ha itt vagyok.
– Jó helyet találtál neki – mosolygok halványan. – Mintha... mindig is ide tartozott volna.
– Vagy mintha te tartoznál ide – mondja rekedten. Ace a tenyerét az enyémre fekteti, ujjaink összefonódnak.

Ace elhallgat, de a csendben ott feszül valami kimondatlan. Végül mégis megszólal:
– Amikor először megláttam a képet... tudtam, hogy nem csak egy vászon és festék. Hogy benne vagy te is. A nyugtalanságod, a szabadságod, a vágyad... minden ott van. És... talán kicsit az enyém is lett vele.
A szavai lassan, komolyan hullanak közénk, mintha attól félne, hogy ha gyorsan mondja, eltörik a varázs.
– Azért tettem ide, Kim. Hogy soha ne felejtsem el, milyen érzés volt, amikor beléptél az életembe.

Elakad a szavam. Csak szorosabban fonom az ujjaimat az övéi közé. És közben tudom: ha egyszer elmegyek innen, a festmény akkor is beszélni fog helyettem. Őrizni fogja ezt az éjt. Emlékeztetni fogja Ace-t rám, a vágyra, a titokra, arra, hogy itt voltam.

Egy pillanatra tényleg elhiszem. Hogy ez a kép, ez a szoba, ez az éj... örökre megmarad.

Tudom, hogy egyszer elmegyek innen. De a vászon marad. És ha majd Ace ránéz, újra hallani fogja a sóhajaimat, újra érezni fogja, amit most. Ez a kép lesz az én árnyékom a falán, akkor is, ha már nem leszek Manchesterben.

– Ez most nem csak egy éj volt – mondja halkan.
– Tudom – felelem, és tudom, hogy a festmény örökre emlékeztetni fog minket erre.

A tekintet pecsétje

A klub reggel egészen más arcát mutatja.

A fények tompák, puhák. A neonok már nem vibrálnak, a zene elhallgatott, csak a pultos srác zörgeti halkan a poharakat, mintha ő is félne felébreszteni a falakat. Minden kissé megfáradt, mint aki túl sokat élt az éjszaka alatt.

Ace a kávézórész sarkában ül egy mély rozsdabarna fotelben. Kapucnis pulóverben, kócos hajjal, ahogy csak az tud lenni, aki éppen átaludta az éjszakát egy másik világban.

A bögre a kezében gőzölög, az arca árnyékban. De amikor belépek, a tekintete azonnal megtalál.

Egyik lábát lazán a másikra veti, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb reggele. Nem siet, nem rejteget semmit. Ő itthon van. Hosszan néz rám, ahogy megjelenek a kávézójában, frissen mosott hajjal, a tegnapi ruhámban, mégis valahogy másként, mint este.

Mezítláb megyek át a padlón. A tegnapi ruhám alsó rétegét viselem: egy egyszerű, pántos kislefekete, amit a csipkeruha takart. Most valahogy mégis másnak érzem magam benne. Ahogy közeledem, a csend elmélyül. Ace nem szól. Csak a szemével követ, mintha minden mozdulatomba belekapaszkodna.

– Hozzak neked is? – kérdezi végül halkan.

– Egy feketét. Tej nélkül – válaszolom. A hangom elcsendesedett, mint a tér maga. Már leülnék, amikor...

Az ajtó kinyílik.

– Na ne már...

A hang ismerős, túlságosan is. Colleen.

Ott áll a bejáratnál, lófarkba fogott hajjal, fekete pulóverben és bőrkabátban, ahogy mindig. De most más a tekintete. Éberebb. Élesebb.

Megáll.

Karba tett kézzel mér végig minket. Ace nyugodtan kortyol. Én mereven ülök. A csend elviselhetetlenül lassú. Látszik rajtunk, hogy a klubban aludtunk.

– Hát... végül is... – morogja Colleen, miközben a pulthoz lép. – Volt már rosszabb reggelem.

Tölt magának egy kávé. Nem néz ránk, mégis minden mozdulatából érződik, hogy pontosan tudja, mi történt.

– Rég sejtettem – mondja aztán. – Hogy valami lesz köztetek. Csak reméltem, hogy mégsem.

Ace lassan leteszi a bögrét.

– Nem terveztük – szólal meg halkan.

Colleen felhorkan egy fanyar mosollyal. A tekintete végre ránk fordul.

– Nem is kell. Az ilyesmi nem tervezés kérdése. Csak történik.

– Colleen... – kezdeném, de felemeli a kezét.

– Nem kell mondanotok semmit. Egyszerűen... csak kávé akartam inni itt a klubban. Csak épp most szembesültem vele, hogy hárman ülünk itt. Egy múlt, egy jelen, meg egy döntés.

Leül velünk szemben, keresztbe teszi a lábát, a gőzölgő bögrét két kézzel fogja.

Már hárman merengünk itt a kávé felett.

Colleen engem néz. A szeme nem haragos, inkább... valami fura, régi szövetség fénye csillan benne.

– Kim... ha Ace téged választott, az engem nem lep meg. Csak... megváltoztat mindent. És tudod mit? A klubot ismerem, Ace-t is. Tudom, milyen, ha valaki egyszer csak ott terem a képletben, és minden megváltozik.

A szívem a torkomban dobban. Nem tudom, mit mondhatnék. Semmi sem tűnik méltónak vagy elég finomnak.

– Sajnálom – suttogom végül.

Colleen elfordítja a fejét. A mosolya szelíd, de fáradt.

– Ne sajnáld. Nem történt baleset. Csak elmozdult valami. Én már korábban is láttam a szemetekben. A házibulin. A dal alatt...- Ace és Colleen összenéznek. – Tudod Kim, amikor először találkoztam Ace-el, azt mondta nekem: „*A zene mindig előbb mondja ki, amit mi még nem merünk.*” És igaza volt. Akkoriban én értettem meg először, mit jelent neki egy dal.

Kicsit elmosolyodik, de a mosolyában keserűség van.

– Azt hittem, örökre csak én leszek az, aki hallja ezeket a kimondatlan szavakat. Most viszont... meghallottam azt a típusú párbeszédet a házibuliban. A dalodban. És Ace válaszában. Az már nem a mi nyelvünk volt. Hanem a tiétek.

Ace némán bólint.

– Akkor hát... – szól Colleen újra. – Most kicsodák vagytok egymásnak? Szeretők? Múzsák? Társak?

Hosszú csend. A kérdés túl pontos. Túl közeli.

– Nem tudjuk – válaszolja Ace végül.

– És lesz folytatása? – kérdezi Colleen nyíltan. – Vagy csak egy éjszaka volt?

– Nem tudjuk – mondom most én. – Még... a hatása alatt vagyunk.

Colleen bólint. Iszik a kávéból. A gőz eltakarja az arcát egy pillanatra, mint egy függöny.

Ace felnéz rá.

– Én nem akarom, hogy ezt véletlennek tekintsük – mondja lassan. – Nem bántam meg.

Colleen nem válaszol rögtön. Csak biccent.
Aztán feláll. A bögréjét a pultra teszi.

Eltűnik az ajtó mögött. A reggel csendje újra leül közénk.

Ace a kávésbögréjével játszik. A tekintete már nem zárt. Csak... mélyebb. Valahogy nyugodtabb is.

– Nem gondoltam, hogy így lesz – mondja. – De jó, hogy tudja. Komolyan mondtam. Semmit sem bántam meg Kim.

- Most már legalább tudom, hogy hova került a festményem. Abba a szobába. Mi neked a Cola House? – kérdezek rá könnyedén.
- A Cola Houset és a klubot is a zene adta nekem. Mint olyan sok mindent. Ha itt körbe nézek csak erre tudok gondolni, hogy ez mind... a zene ereje. Nekem mindezt a zene adta. A zene adott nekem mindent. Most... te vagy a zeném. Kim... veled minden félrelépés több, mint hiba... – élmény.
- Szeretnék tőled egy dalt. Egy zenét. Ami nekem szól – jelentem ki egyenesen Ace-re nézve.- Írj nekem egy dalt... ami rólam szól.
- Rendben. Írok egy dalt rólad – néz rám komolyan Ace.

Ace lassan az ujjaimat keresi az asztalon. Megérinti. Csak egy apró mozdulat.
De benne van minden.

A Ford belsejében csönd ül közöttünk. Nem feszültség ez, inkább valami más – valami sűrű, tapintható jelenlét, amit a szavak már nem tudnának megfogalmazni.

- Mit érzel most? – kérdezem óvatosan.
- Hallgasd meg ezt, Kim. Ez a válaszom - Ace az ujjával koppint a kijelzőn, a hangrendszer felé nyúl, és elindítja a zenét.

Az első hang ütésként ér. Isabel LaRosa: *I'm Yours*.

A légzésem elakad.

A zene nem csak szól – elnyel, kitölt, mintha Ace valahol a zene mögé rejtette volna azt, amit nem mondhatott ki. Egy üzenet. Egy vallomás. Egy kérdés és válasz egyszerre. Ülök mellette mozdulatlanul, és érzem, ahogy ez a dal most örökre összefon bennünket. Visszavisz a közös éjszakánkhoz.

Szótlatlanul ülünk egymás mellett. De nem is kellenek a szavak, mert a zene többet elmond helyettünk is.

Ebben a dalban, minden szavában, minden érzésében, minden hangjában most együtt vagyunk. Ace és én.

Mintha valaki belém hatolna. Nem fizikailag, hanem lelkiileg.

A zene... az mindent elárul.

Én csak ülök hátradőlve, a hajamat simítom, és próbálok nem azokra a sorokra figyelni, amik szó szerint a reggeli suttogásainkat idézik vissza. A lélegzet, amit Ace a nyakamba fűjt. A pillanat, amikor már nem volt visszaút.

A Cola House garázskapuja lassan záródik le mögöttünk. A motor elhallgat, de a dal még mindig ott zúg a testemben.

Ace nem mond semmit. Én sem. Csak kiszállunk, hangtalanul, mint akik megállapodtak valamiben, amit még maguknak sem mernek bevallani.

Ace mellettem lépdel. Nem mondunk semmit, mégis úgy érzem, minden mozdulatunk kiabál. A reggel súlya ott lebeg közöttünk – a túl sok közelség, a túl kevés magyarázat.

Bent a Cola House-ban meleg van, otthonos. Axel nevetve gurít egy labdát a nappali szőnyegén. Őt látjuk meg leghamarabb. Ace a stúdió felé veszi a lépteit.

Én Alex-hez megyek, aki a konyhában áll, hátat fordítva. Csak egy pillanatra néz fel. A tekintete hosszabb ideig időzik rajtam, mint kellene. A tekintete nem kérdez. Az ítélet már megvan.

– Gondolom kávét már nem kérsz – szólal meg Alex. Hosszú csend következik. Axel nevetése betölti a házat.

– Aludtatok valamennyit? – kérdezi Alex, mint aki próbálja fenntartani a normalitás illúzióját.

– Valamennyit – felelem. Elharapom a többi. Hogy nem is az alvásról szólt az éjjel. Hogy még mindig érzem Ace illatát a bőrömon. Hogy nem vagyok ártatlan.

Alex a kávéját kavargatja, mintha nem is az íze, hanem a hangja számítana. A fémkanál lassan köröz a porceláncsésze alján, mint valami lejárt időzítő.

– Alex... – kezdeném, de megelőz.

– Nem akarok semmit hallani. Tényleg. Csak... – felém fordul, és a tekintete megállít. – Szeretném tudni, hogy mi zajlik köztetek. Nem a fizikai részére vagyok kíváncsi. Hanem hogy... mi mozog benned, Kim?

Lehunynom a szemem egy pillanatra. Az arcomon lassan dolgozik a büntudat.

– Semmi. Te képzeled bele.

– Akkor miért érzek mást, amikor rám nézel? – hangja halk, de benne feszül a felismerés.

Túl éles, túl őszinte. Olyan, mint egy penge, ami végigkaristol a mázon, amit egész nap próbáltam megőrizni magamon.

Ace ekkor lép be a konyhába.

Alex leül Axel mellé. Megfogja a gyerek kis tenyerét. A mozdulata gondoskodó, mégis olyan, mintha közben darabokra hullana belül.

Ace a pultnál áll meg, ujjai könnyedén koppannak a kávéscsészén, mintha csak véletlen volna. A szeme mégis rám talál.

Egy pillanat. Csak ennyi. De abban a pillantásban minden ott van: a közös éjszakánk súlya, a kimondatlan vallomás, a titok, amit senki más nem érthet. Talán nem is tudatosan. Talán csak... reflexből.

Visszanézek rá. A tekintetünk összeér. És nem kell kimondani semmit.

Mert a válasz már ott szól: „*You know I'm yours.*”

És abban a csendben, amelyet csak Axel kacaja tör meg, Alex is felnéz ránk. Nem szól, de látja. Érti. A tekintetünk súlya elég, hogy ő is megértse: valami végérvényesen átalakult.

A szavak feleslegessé válnak. A konyha néma kinyilatkoztatássá változik.

17.

Dirty little secret

Az „*I’m Yours*” dallama és az Ace szája sarkában bujkáló mosoly. Ez van a fejemben, amikor festővásznat keresek. Muszáj alkotnom. Muszáj valamiben kiöntenem azt, amit érzek. Ami történt velem. Mert belül beleremegek. Ő is én is értem az üzenetet. A zenében tudunk együtt lenni és beszélni szavak nélkül. Nyíltan. Egymással.

Úgy teszünk, mintha semmi sem történt volna. De a csend közénk feszül, mint egy frissen feszített vászon, amin ott a tegnap sziluettje. Fejemben ezerszer is felcsendül a dallam. Én csak ülök, próbálok nem túl erősen lélegezni. A kezem a combomon. A pillanat nehezebb, mint kellene. Ki kell festenem magamból.

A zene és a festés – ez lett a titkos nyelvünk.

A nap fénye átfordul a ház felett, mire befejezem a festést. Kész mindaz az érzelem vászonra öntve, amit érzek. Kibeszélve a vászonnak, nyomot hagytam rajta, mint Ace bennem.

A ház csendes. Alex a kocsiban altatja Axelt, nincs itt a jaguár a kocsifelhajtón. Csak egy ismeretlen koci.

Ace stúdiójának ajtaját nyomom be. Ahogy belépek Ace hangját hallom.

- ... egy ízléses, de kicsit szemérmetlen számot akarok... mint amilyen Kim.

Ariel ül mellette a laptopjával babrál, de már felnéz rám.

- ...A múzsa....
- Ja, mint Kim.
- Mármost itt van, a stúdiódban – néz rám Ariel.
- Ó. Kim – fordul felém Ace, hangja megtorpan egy pillanatra. – Csatlakozol?

Bólintok. Leülök a stúdió sarkában a kanapéra. Csak figyelem őket. Ace mozdulatai céltudatosak, mégis valahogy nyugtalanok. Mintha keresne valamit – talán a hangokban, talán a saját gondolatai között.

- Valahányszor átjössz... szemérmetlen vagy – énekli bele a mikrofonba.

A hangja mély. Szinte forró.

- Ma a magángépemen ülsz, a lábad az égben, hajnalig nem fejezzük be, mutasd hová, és odaviszlek...

A sorok olyanok, mint egy kódolt vallomás. Hallgatom, és közben érzem: nemcsak egy dalt ír. Ez rólunk szól.

Ariel elismerően nevet. Ace rám néz, és ahogy megmozdul a szája sarka, tudom, mit akar mondani.

- – Ez a szám... csak a tiéd – mondja nekem Ace.

Annyira forró a pillantása.

- ...megkaphatod amire vágysz... mutasd hová és odaviszlek, amint a hátadra fektetlek, nem fejezzük be napkeltéig, mert megduglak...húzd félre a bugyid s dőlj hátra mert ma este messzire megyünk... együtt messzire megyünk...”

Nem jutok szóhoz. A dal... amit nekem írt. Ace írt nekem egy dalt. Írt rólam egy dalt.

Igazi művész. Az érzelmei ott vannak a dalban.

- Bakker ez iszonyat jó Ace! Szabadszájú, szemérmetlen, szexi! Ace mindig ilyeneket kellene írnod! – vigyorog Ariel kikerekedett szemekkel.
- Ő hozza ki belőlem! – mutat rám nevetve Ace. – Nem bírok magammal.
- Kim jól teszel ennek a stúdiónak. Ace megspékelte a dalt, nem kicsit pajzán lett. Az a bugyis rész! Állatira jó! – áradozik Ariel
- Figyelj, ha nincs idő levenni, hát félrehúzzuk – mutatja Ace. – A csajom pajzán – egy pillanatra mind ledermedünk. Ace zavartan a kóláspohara után nyúl – Mármost a verzeiben. Érted, a versszakban...
- Ez rólam szól – teszem hozzá pontosítva.
- Rossz vagy, te is tudod – sandít rám Ace.
- Rossz vagyok és nem is titkolom – bölintok rá magabiztosan. – Iszok valamit!
- Kész vagyok ettől a számtól Ace – vigyorog Ariel. – Imádom.
- Vágjam én, amit feléneklek? – kérdezi Ace, miközben alkoholt keresgélek, margaritát hozok magamnak. – Ma iszonyatosan pörgök – hallom Ace hangját. S tudom is mi történik. Én is kifestettem magamból, most Ace is alkot. Mindketten művészek vagyunk. Én festek, ő szerez egy dalt. Így tudjuk a legjobban kifejezni magunkat.
- Kim bele fog szeretni – mondja Ariel.
- Vagy belém – vigyorog vissza Ace, miközben fülessel a fülén hangsávokat húz.
- Bejátszhatok közben egy dalt? – kérdezem a srácoktól. Üzenetet küldök Ace-nek. The Weeknd: One of the girls számát játszom be. Ace figyel, tudom és választ kapok rá. Artemistől játssza be a Dirty little secret számot és feláll a székéből és magához húzva táncol velem rá. Karjai átölelnek. A homlokomat a mellkasára döntöm, mert szédülök. Tőle, a margaritától, mindattól ami árad bennem itt Ace stúdiójában. Ace tetovált karjaival simogatja a hajamat. A vörössesszőke tincseimbe túrja az ujjait. Ariel sunyi mosollyal néz minket.
- A te hibád! – mutat rá Ace.
- Én?
- Ja, az a csók. Colleen-ék tetőteraszán.
- Bedobtam a gyújtóst. ez vagyok én: Ariel Acid. AA+

Megfordulok, és Ace öléhez twerkelek. Ace a tenyerét a csípőmre feszíti és magához ránt.

Lihegek, ahogy az érintése megborzongat. Lehelete a fülemnél libabőrössé tesz.

- A piszkos kis titkod leszek, Kim – leheli.
- Hogy tetszik a dal? – morogja Ace a fülembe, miközben keze bizalmasan jár a testemen.
- Imádom, mocskos, szókimondó, szexi. Mint te és én! Együtt...
- Ez a szám csak a tiéd. Soha senkinek nem adom. Az én hangommal. Neked.
- Mi a dal címe? – lehelem a hajamba túrva.
- Már nem is kérdés. Nem valami túlgondolt. Nem kell megfejtetni... „Aranyvörös” – mondja Ace halkán. – A hajad után... de valójában... a tűz után, amit hozol ide. Mindig, amikor bejössz ebbe a stúdióba.

Axel álmodik a kiságyban, a babamonitor visszafogottan villog a konyhapulton. A Cola House-nak van egy sajátos éjszakai ritmusa.

Lefelé menet meglátom, hogy Liv már a nappaliban ül. A sarokfotelben kuporodik, egy szürke kötött takaróba burkolózva. A lámpafény aranyszínű glóriát von a vállai köré, de az arca feszült.

Egy pohár bor van a kezében. A borostyánszín folyadék a pohár oldalán billeg, ahogy megmozdul.

Nem kérdezem, csatlakozhatok-e. Csak leülök a kanapéra. Egy darabig nem szólunk.

Aztán Liv halkán megszólal:

– Néha az az érzésem, hogy minden nő, aki megfordul ebben a házban... - visszafojtom a lélegzetem. Tudom mit akar mondani. Hogy Ace csaja volt, vagy lesz. De végül Liv csak ennyit mond: - ... jobban tudja, mit akar, mint én.

A tekintete a poharába süllyed, de tudom, hogy nem kifejezetten rám célzott. Vagyis... nem csak rám.

– Vagy csak jobban eljártsszák – mondom csendesen.

– Lehet – bólint. – De én már nem tudom, mit játszom. Egy boldog feleség szerepét? Mikor játszom már egy fiatal anya szerepét? Vagy csak... próbálom kitalálni, hogyan legyek újra az, aki régen voltam. – Liv fáradtan kifújja a levegőt: - Már azt sem tudom ki voltam.

Félrebiccentem a fejem. A hangja fáradt, de nem törött. Olyan, mint egy nő, aki még remél.

– És ki voltál régen? – kérdezem halkán.

– Azt hiszem... Egy csaj, aki szeretett merészen öltözködni, túlságosan erősen sminkelni, és minden új zenét meghallgatott kétszer, mielőtt ítélkezett volna. Aki örülten tudott szerelmes lenni. Aztán jött Ace, és hirtelen... már nem volt fontos, hogy ki vagyok. Csak az, hogy ő mit lát bennem.

– És most?

Liv szusszan egyet. A szeme sarkában fénypontok gyűlnek.

– Most... próbálom kitalálni, hogy még mindig lát-e valamit bennem.

Csend. A ház lélegzik körülöttünk.

– Ace... bonyolult – mondom végül.

Liv felnéz. Tudja, hogy többet tudok, mint amit mondok. De nem kérdez rá. Csak biccent.

– És te, Kim? Te ki vagy? És miért jöttél ide?

Egy pillanatig nem válaszolok. A kanapé kárpitjába mélyesztem az ujjaimat.

– Lássuk csak... mindenki bajkeverőnek tart. Pedig... Nem keresem a bajt. De ha már rám talál, nem fogok elbújni előle. S miért vagyok itt? Mert hívtál.

– De Angliában mehetnél volna máshova – jegyzi meg halkán. – Mondjuk..., Kendalba vagy Északra... a szüleidhez.

– Talán... nem akartam, hogy ott lássanak – felelem. – Talán itt akartam látni magam. Veletek.

Liv bólint. A poharat leteszi a dohányzóasztalra. Most először tűnik úgy, hogy valóban rám néz.

– Jó, hogy itt vagy – mondja csendesen. – Tudod... nem is tudom, mit várok ettől az egészsztől.

Ettől a háztól, Acetől. Csak... valahogy úgy érzem, hogy ha most nem találom meg magam, akkor el fogok veszni benne örökre.

Odasétálok hozzá. Letérdelek mellé és megfogom a kezét.

– Nem fogsz elveszni, Liv. Mert én itt vagyok. És nem hagylak.

A szemében könny ül. De nem sír. Csak hátradől és a vállamra hajtja a fejét.

– Képzeld – kezdem, mintha teljesen természetes beszélgetés lenne –, egyszer, amikor először használtam a kastélyban a mosogatógépet, betettem Alex tusfürdőjét a gépbe. Azt hittem, koncentrált bio mosószer. Franciául volt írva. És nem érttem. Fél órán belül minden edény grapefruitillatban úszott. A poharakban is. A villák is. Aztán amikor Alex ivott egy korty vizet, azt mondta: „Kim, ez most vagy pezsgő, vagy halál.”

Liv pislog. A szemében valami megvillan.

– Ne... – sóhajtja. – Tényleg?

– Tényleg – bólintok vigyorogva. – Aztán ráírt egy cetlit a mosogatógépre: „*Figyelem: nem wellnessközpont.*” Alex túlélte. Azóta csak olyan terméket veszünk, amire angolul is rá van írva, hogy micsoda.

Liv felnevet. Nem sokáig, de őszintén. A hangja megreszket, ahogy a nevetésből egy pillanatra könny lesz, aztán újra mosoly.

– Kim... te mindig így csinálod. Mondasz valamit, és valahogy... nem vagyok annyira egyedül.

– Azért jöttem – mondom halkan.

Liv keze a pohárra fonódik. A szeme rám mosolyog. Ott van benne minden hála, amit nem tud kimondani. De nem is kell.

Így maradunk. Egy ideig. A pohárban lassan felmelegszik a bor, a házban sűrűsödik az éjszaka. Két nő, akik egy férfit osztanak meg – másképp, más szándékkal, más időben. De most csak együtt léteznek. Egy lélegzetben.

Liv szuszogása ritmikusan emelkedik a vállamon. Az arca kisimult, mint egy altatásba merült gyereké. Mintha a fájdalom is csak álom lenne benne, nem valóság. De én tudom, hogy az. Csak most pihen.

Nem mozdulok. Nem akarom felébreszteni. De bennem nincsen nyugalom. Bennem egyre csak forog valami. Egy kékszürke spirál, mint festékszál a vízben, ami nem oldódik, csak örvénylik, egyre mélyebbre.

Ace illata még mindig él itt a Cola Houseban mindenütt érzem. Magamon is. A karomon. A hajamban. A reggel egy lopott dimenzió volt. Egy másik világ. Ahol nem volt Liv. Nem volt Alex. Nem volt következmény. Csak egy dal... és két test, ami azt hitte, tudja, mit csinál.

De nem tudjuk. Vagy ha tudjuk is, nem biztos, hogy akarjuk tudni.

Liv itt alszik rajtam. És én... Én egyszerre akarom őt védeni, és meg sem érdeklek. A büntudat, mint egy puha, szép párna — nem lehet tőle aludni, bármilyen kényelmes is.

Mégis: ő hívott ide. Ő mondta, hogy „gyere”. Hogy „vidíts fel”. De vajon tudja, hogy a nevetés mögött néha könnyek is vannak?

És vajon... ha tudná, amit én tudok... akkor is itt feküdne a vállamon?

Nem tudom.

És félek megtudni.

18.

Kétféle boldogság

A reggel valahogy túl világos.

Nem csak a napfény miatt. Mintha valami feszültség vibrálna a levegőben. Az asztal meg van terítve – Alex már kávéfőz, Axel vidáman kanalazza a zabpelyhet. Én pirítóst kenek, de a vaj megcsúszik a késen, és egy kis darab az ujjamra tapad. Meg sem érzem.

Ace lejön a fürdőszobából, a reggelét a stúdiójában kezdi. Követem. Szótlan. De Ace-nél ez sosem furcsa. Tudom, hogy ő a zenén keresztül kommunikál.

A Wake me up in Paris című számot indítja. Nekünk, kettőnknek.

„Ébredjünk Párizsban”... jó is lenne... egy másik dimenzióban. Talán.

„Vagy Dallasban, Rióban vagy bárhol...”

„Minden bűnünk megbocsáttatik...”

- Ace! ACE! – Liv kiáltása hallatszik végig a Cola House-on.

Liv belép a stúdióba. A Wake me up in Paris dal közepébe és számot kér Ace-től. Nem kért ilyet előttem még sosem. Nem is értem. A haja még kócos, de a szeme... valami más. Élénkebb. Mintha valamit rejtene, amit nem tud (vagy nem akar) egy percig sem titkolni.

Csak Ace reakcióját figyelem. Próbálom értelmezni, hogy mi történik...

Liv körbenéz. A tekintete megáll rajtam. És hirtelen levegőt vesz – mélyet, majd elmosolyodik.

– Terhes vagyok – mondja ki.

Egy pillanatra megfagy a stúdió.

Mind a ketten csak Livet nézzük.

Én is. És közben valami nagyon furcsa történik bennem.

Először öröm. A legmélyebb, legigazibb fajtából. A gyomrom összeugrik, és azt érzem: *igen, megérdemled. Végre. Végre valami szép történik veled.*

Aztán... valami más. Egy árnyék, ami belém húzódik, mintha a bordáim alól kúszna elő. A tegnap reggel képe, Ace érintése, az „I’m Yours” dallama... a szívem, ami másik ritmusra vert akkor.

És most itt áll Liv. A legjobb barátnőm. Az unokanővérem. A nő, aki megbízott bennem. Aki a vállamon aludt el. Aki rám néz, és azt várja, hogy osztozzak az örömében.

Úgy mosolygok rá, mint aki nem remeg belül. Mintha nem tartanék attól, hogy egy nap ez a mosoly összeomlik.

– Liv – suttogom. – Ez... ez csodálatos.

Átölelem. A testem meleg, a karjaim feszesek körülötte. És tényleg sír. Boldogan. Tényleg örül. És én... én is örülök.

De a szívem egy pillanatra kihagy egy ütemet, amikor Ace rám néz.

A tekintetünk találkozik. Ő döbbent. Őszintén látszik, hogy még nem fogta fel, hogy ez mit jelent.

És így... én vagyok az egyetlen ebben a szobában, aki tudja: mi mindent veszítettünk el ezzel a hírrel.

Van, hogy kétféle boldogság nem fér meg egymás mellett. Van, amikor az öröm, amit valaki másnak kívántál, egyszerre vesz el tőled is valamit. És ilyenkor... csak állsz, és próbálsz hinni benne, hogy egyszer majd helyére kerül minden. Akkor is, ha most még fáj. Akkor is, ha most még túl sok vagy túl kevés vagy hozzá.

Ace és Liv orvoshoz mentek.

Ace annyira rossz hangulatban tért vissza egyedül, hogy semmit sem mertünk tőle kérdezni.

Kijön a stúdióból, kezében kóláspohár.

Tele vagyunk kérdésekkel, amiket senki nem akar elsőként kimondani.

Észrevesz, int a fejével, hogy menjek ki.

A levegő hidegebb kint, mint bent. Ace a korlátnak támaszkodik, kezében a kólás pohár, de alig iszik belőle. Inkább forgatja, mintha az üveg felületén keresne választ.

Mellé lépek. Nem szól. Csak hallani, ahogy lassan kifújja a levegőt.

Nem néz rám rögtön, csak a kertet figyeli – az ösvényt, ahol Axel reggel kis motorjával száguldozott. A szeme alatt árnyék. Az ujjai feszesen az üveg pohár köré záródnak. Úgy érzem szétroppantja azt a poharat a kezében.

– Gratulálok – szólok meg halkán. – Apa leszel. Még egyszer.

Ace arcán fanyar mosoly húzódik, és én pontosan tudom, hogy az a mosoly nem egészen boldog. Nem egészen felhőtlen.

– Kösz. Tudod... furcsa. Azt hittem, ha egyszer újra megtörténik, más lesz. Tisztább, könnyebb. De most... valahogy nehezebbnek tűnik.

Csend. Hallgatom, de nem vágok közbe.

– Liv boldog. Látszik rajta. Ez neki most... minden. – Ace tekintete a kert felé réved, ahol Axel kis motorjával reggel még köröket futott. – Én is próbálok örülni. De közben... olyan, mintha minden pillanatban kétfelé szakítana valami.

Felpillantok rá. A szeme árnyékos, mély.

– Kétfelé? – kérdezem halkán.

Egy pillanatig tétovázik. Aztán vállat von.

– Mintha bármikor, amikor közelebb lépek Livhez, automatikusan távolabb kerülnék tőled. És ha közeledek hozzád... akkor őt árulom el. – Elhallgat. – A kettő együtt... nem fér meg bennem.

A szívem összerándul. Elfordulok, nehogy lássa, mennyire betalált.

– És mégis itt vagyok – mondom halkán. – Mellettetek.

– Mert hűséges vagy – feleli Ace. – És mert nálad a lojalitás nem póz. Hanem tényleg... hit. Ezért kérek tőled olyasmit, amit talán nem lenne jogom kérni.

Megáll bennem a levegő.

– Mit?

– Maradj még. – Ace hangja mély, lassú. – Nem miattam. Hanem Liv miatt. Kell neki valaki, aki nőként ott van mellette. Aki erőt ad. Én... nem mindig tudom, hogyan kell.

A keze egy pillanatra az enyémhez ér, de nem tart meg. Csak egy érintés, amivel biztosít arról, hogy érti: ez a kérés többről szól, mint a gyerekszoba.

– És közben te? – kérdezem alig hallhatóan. – Te hol vagy éppen?

Ace rám néz. Most először. Nem rejteget semmit, nem bújik a rutin, a zene mögé. A tekintete nyers.

– Középen. Két élet között. És mindkettőhöz tartozni akarok. De lehet, hogy végül mindkettőt elveszítem.

Pontos megfogalmazás. Hasonlóan érzek. Én pedig tudom, hogy ebben a pillanatban egyikünket sem tudom megmenteni.

Oldalra néz rám.

– És te? Hogy vagy?

A torkomban megakad egy szó. Nem akarom megmondani az igazat. De nem is tudok hazudni.

– Összezavarodva – mondom ki végül.

Ace bólint. Megérti. Talán túlságosan is.

– Tudod, amikor először jöttél ide... azt reméltem, hogy majd segítesz Livnek. Hogy feloldod őt. Megneveltetted. Hogy elfeledtetted vele, mennyire bonyolult minden.

– És elfelejtette? – kérdezem halkán.

– Egy darabig... igen – mondja Ace. – De most... mintha minden visszatérne. Csak már más formában.

Hallgatunk.

Aztán Ace leteszi a bögrét a korlátra, és egy kicsit közelebb lép.

– Kim... itt van a gyerekszoba... még nincs kész. Kim, ha valaki, hát te úgy tudsz teremteni, hogy abból valami születik. Festhetnél oda valamit. Valami szépet. Valami nyugtatót. Olyat, amilyent csak te tudsz

– Ha szeretnéd, festek nektek egy gyerekszobát – mosolyodom el keserédesen.

– Igen – bólint. – Egyfajta védelmet. Amit te adsz. Azzal, ahogy vagy.

Érzem, hogy valami megremeg bennem.

És aztán megjelenik Alex, az ajtófélfának dőlve, csendben, de figyelve.

– Hallottam, miről beszéltek – mondja, és belép a körbe. – Jó ötlet. Maradjunk addig, míg kész nem lesz a szoba. Utána... hazamegyünk.

A tekintete rajtam pihen. És hirtelen érzem, hogy ezt az együttlétet már nem lehet visszafordítani. Hogy mi hárman, négyen... most összefonódtunk valami egészen különös sorsvonalon.

– Addig maradunk – mondom. – De utána... visszamegyünk Franciaországba. Muszáj lesz. Az otthonunk ott van. És ez... ez itt nem lehet menekülés, csak egy megálló.

Alex bólint.

Ace csak egyetlen szót mond:

– Rendben.

Talán ez az élet egyik legnagyobb próbája: maradni, amikor menni lenne könnyebb. És elmenni, amikor már minden ideköt. Talán az is szeretet, ha nem magad miatt maradsz, hanem másokért. És talán az is szeretet, ha fáj, de akkor is szép.

A fény másképp törik meg ebben a szobában.

Mintha maga a ház is visszafogná a lélegzetét, míg én lassan kinyitom a festékes dobozokat. A levegő enyhén oldószerillatú, friss festékszagú. A gyerekszoba csupasz falai olyanok, mint egy üres napló első oldala. Tele lehetőséggel. És én tele büntudattal. Tele kívánsággal, hogy valami jót hagyjak hátra.

Nem kapcsolok zenét. Csendben akarok dolgozni. Csendben akarok gondolkodni.

A fal tiszta fehér, de rideg. Nem beszél, csak néz vissza rám, mintha kérdezné:

"Mit akarsz ide hozni? Miféle történetet írsz rám?"

A válasz nem egyszerű. Mert én magam sem tudom.

De kezdek egy ívvel. Egy halvány hullámmal a plafon alatt. Lány kékkel. Aztán egy felhőpamaccsal. Egy madár árnyékával. Nem gyerekszobát festek – egy érzést próbálok megidézni. Valamit, ami megnyugtat, ami emlékeztet arra, hogy a világ lehet egyszerre szelíd és vad.

A kezem festékes, a hajam a tarkómra csúszva tapad, ahogy görnyedek az ecsettel. És közben... tisztulok. Nem felejték, nem mosok el semmit. De másképp nézek rá. Mint amikor egy sötét tónus után világos színt viszel fel, és hirtelen minden értelmet nyer.

A múlt nem tűnik el. Csak átalakul.

Liv áll meg az ajtóban. Nem kopog. Csak néz.

– Ez... gyönyörű – mondja szinte suttogva. – Mintha nem is gyerekszoba lenne, hanem... valami álombeli hely.

Felé fordulok. A tekintete hálás, fáradt, de benne van az a finom csillanás, amit ritkán látok nála: a béke lehetősége.

– Azt akartam, hogy ha a kicsi erre a falra néz majd, ne csak színeket lásson. Hanem... valamit, ami megnyugtatja. Amitől tudja, hogy nincs egyedül.

Liv belép a szobába, mezítláb. Megérinti a fal egy pontját.

– Te is ezt érezted, miközben festetted?

– Azt hiszem, én is ezt szerettem volna. Tudni, hogy nem vagyok egyedül.

Egy hosszú pillanatig csak állunk ott. A festék szaga, a félig kész minták, a félhangos gondolatok

– minden mintha lelassulna.

Aztán Liv elmosolyodik.

– Ace imádni fogja. És... én is.

Talán nem minden döntés jó. Talán nem minden érintés tiszta. De ha abból, amit magadból adsz, képes vagy szépet teremteni, akkor mégsem volt teljesen hiábavaló. Ez a szoba nem csak a kicsinek szól. Hanem nekem is. Egy emlékeztető. Hogy lehet újrakezdeni. Akár nap mint nap.

A második napra már megszoktam a csendet. A színek nyelvét, az ecset ritmusát. Megszoktam, hogy egyedül vagyok a gondolataimmal, miközben minden ecsetvonással valamit elengedek – vagy legalábbis megpróbálok.

Akkor hallom meg a lépteket a lépcső felől.

Alex.

– Azt hittem, kávét jössz kérni – szólok ki anélkül, hogy hátranéznék.

– Épp ellenkezőleg. Azt gondoltam, hozok neked. – A hangja meleg, halk, nem vádaskodó. Egy régi változata önmagának.

Leteszi a bögrét a kis sámlira mellettem. Érzem az illatot – tejhab, fahéj, pont, ahogy szeretem. Mindig is így készítette, amikor valamiért bocsánatot akart kérni. Vagy amikor én nem tudtam szavakat találni.

Leül mellém. Nem kérdez. Csak nézi a falat.

– Kicsit szürreális – mondja halkan. – De jó értelemben.

– A kicsinek festem. Vagy magamnak. Vagy mindkettőnknek.

– Vagy mindannyiunknak – válaszolja.

Csend. De nem a feszülő fajta. Hanem a békés.

Alex letérdel a földre, felvesz egy szivacsot és vizes tálkát húz maga elé. Lassan, óvatosan kezd el törölni a parkettán elcseppent festéknymot. Szinte ceremoniálisan dolgozik, mintha ő is valamit le akarna mosni a múltból.

– Tudod... – szólal meg később, miközben nem néz rám – én azt hittem, elég lesz, ha csak... együtt vagyunk. Hogy a gyerek, a közös élet majd... egyensúlyban tart mindent.

– Én is ezt hittem – felelem.

– Aztán elromlott valami. És mire észrevettem volna, te már... máshol jártál.

Nem tagadás. Nem vád. Inkább fájdalmas felismerés.

– A festés segít – mondom végül.

Alex felnéz.

– Mihez?

– Ahhoz, hogy el tudjam képzelni a jövőt. Hogy ne csak azt lássam, amit elrontottam, hanem azt is, ami még jó lehet.

A szemünk összeér.

Nem csók. Nem érintés. De valami újra megmozdul.

Alex leteszi a szivacsot, megtörli a kezét egy rongyban, majd egyszerűen leül mellém a földre. Hátunk a falnak támasztva, vállunk összeér.

Két ember. Akik között volt valami, ami talán még nem halt meg teljesen.

És miközben nézzük az újonnan festett árnyalatokat, Alex félhangosan megszólal:

– Nem ez a gyerekszoba lesz az első közös alkotásunk, amiben mindketten ott vagyunk. Számtalan szobát festettünk már ki mi ketten a kastélyunkban. Franciaországban. Valójában ezt is szeretem veled csinálni, Kim.

- A felújításokat?
- Igen. Jó csapat vagyunk együtt Kim. Nem ez az első szoba, amit mi ketten együtt alakítunk át.

Bólintok. A torkomban egy érthetetlen feszültség. Nem tudom, sírni fogok-e vagy nevetni.

De csak annyit mondok:

– És talán nem is az utolsó.

19.

Maradék színek

Már majdnem sötét van, amikor befejezem a fal utolsó ívét.

A festék még nedves, de a színek élnek. Mintha lélegeznének a falon. Lágy akvarelltónusok, hullámvonalak, néhány mélytengerből felkúszó árnyalat, a plafon szélén halvány csillagokkal – a kicsinek. De benne vagyok én is. Én, és az a Kim, aki megérkezett ide, a Cola House-ba. És az is, aki most indulni készül.

A folyosóról halk léptek hangja szűrődik be.

Ace.

Nem szól. Nem kérdez. Csak megáll az ajtóban, és végignézi a falat.

A fények hátulról világítják meg – a mennyezeti lámpa tompa, meleg derengést ad a vállának, mintha festménybe lépne ő maga is.

Ace az árnyékból lép elő, olyan hangtalanul, mintha mindig is ott állt volna, és csak rám várt volna, hogy észrevegyem.

A tekintete rajtam pihen – nem tolakodó, de nem is közömbös. Mint egy reflektor a színpadon, amiről nem tudod eldönteni, melegít vagy éget. Magához vonz, akár az elektrosztatikus vonzás a reflektorlámpához a porszemeket. Ez elemi vonzás. A fizika törvénye.

Nem szabad.

De ez most nem egyszerű tiltás. Inkább olyan, mint a parton a dagály: először csak bokáig ér, aztán combig, majd hirtelen már minden mozdulatodat a víz sodrása diktálja. Tudom, hogy ha egy lépéssel közelebb engedem, elragad. És azt is, hogy egy részem valahol ezt akarja.

Ahogy mellém ér, véletlenül – vagy éppen nem – súrolja a kezét az enyémhez. *Tiltott érintés.* Ez most olyan, mint mikor hóesésben parázs hull a tenyeredbe: először hideg, aztán éget. Nem tudom, melyik érzés maradna meg bennem örökre.

A szeme sötét, mély, mint egy kút, amibe ha belenézel, nem látod a feneket, csak magadat tükrözve, torzan, veszélyesen közel. Ő nem mond semmit, és én sem. Csak tudom, hogy ebben a csendben több minden van, mint amit szavak elbírnának.

A mi vonzalmunk olyan, mint az elektromosság. Egyszerre mulatságos és kellemetlen. Mókás, ha égnek áll tőle a hajad, de kellemetlen, ha megráz. Most talán áramütés ért minket.

Aztán beljebb jön.

Szeme végigpásztázza a falat. A tenyerét lassan végighúzza egy vízszintes kék csíkon, mintha tapintani akarná a festék mögötti történetet.

– Ezt nem lehetett rendelni az Ikeában – szólal meg halkán.

– Nem – felelem, félig mosolyogva. – Ez most a saját készítésű fájdalmunk, örömünk és bizonytalanságunk.

Ace egy pillanatra rám néz. A tekintete tiszta. Nincs benne bujaság, se vágy. Csak... megértés.

– Tudod – mondja –, sok mindent építettem ebben a házban. Hangszigetelést, stúdiót, beépített sávokat, rejtett szobákat... De ez az első tér itt, amiben tényleg otthon van valaki más.

Hallgatok. Nem merek megszólalni.

Ace lassan végigsétál a szobán. A sarka nyikordul a padlón. Megáll a kicsi kiságyának helyénél, és mély levegőt vesz.

Ace odalép mellém, az arcát alig egy arasznyira az enyémtől tartja, mégsem ér hozzám.

– Amikor majd nem leszel itt... – mondja, és a szeme a falra téved – ... akkor is itt maradsz.

És ez most nem egy flört. Nem egy újabb játszma. Ez egy beismerés.

Beismeri, hogy hatással vagyok rá. Hogy elveszített valamit, amit talán soha nem is birtokolt igazán.

Beismeri, hogy ez a szoba nem csak a születendő gyereküknek szól, hanem rólam is szól.

És ez elég.

Nem csókol meg.

Nem kér semmit.

Csak ott áll. A csendben.

És én tudom, hogy ennél közelebb már nem is lehetne.

A búcsúestünkön a kocsma meleg. Melegebb, mint odakint.

Az üvegek mögötti fények aranyba hajlanak, a falak sötétek, öregek, a bútorok kopottak, de ismerős érzést adnak. Mintha valakihez tartoznának.

Egy hosszú asztalt foglaltak le nekünk. Liv ötlete volt: egy búcsúsör Kimnek.

„Mert te megérdemled, hogy egyszer valaki elbúcsúzzon tőled rendesen” – mondta félig viccelődve, félig komolyan.

És itt most mindenki eljött.

Alex mellett ülök. Keze a székem támláján pihen, nem ér hozzám. De nem is húzódik el.

Ace a másik oldalon ül, a korsója előtt. Ujjaival finoman dobol a poháralátéten, tekintete a pulton túl időzik, de néha visszanéz rám. Olyankor nem történik semmi – és mégis minden történik.

A dalok a háttérből szólnak. Nem tolakodóan. Csak kísérik minket.

Liv vidám, talán kissé túl vidám. Túl sokat nevet, de ismerem őt már annyira, hogy észrevegyem: a nevetése mögött valami kapaszkodik. Valami marasztalna.

– Mikor is indultok pontosan? – kérdezi Colleen, aki a túlsó végéről hajol felém.

Mostanra megennyhült velem. Nem barátként, inkább... egyfajta elismeréssel. A csendes nők közti tisztelettel, amit nem kell kimondani.

– Holnap hajnalban – felelem. – Alex ragaszkodik hozzá, hogy még a reggeli forgalom előtt elinduljunk.

– Jól teszitek – szólal meg Ace halkán. A hangja semleges, de túl gyorsan kapja el a tekintetét, mikor találkozik az enyémmel.

Koccintunk. Valaki újabb kört hoz. A poharak csörögnek, a nevetések felszabadultak, de én csak figyelek. Mindegyikükre. Emlékeket vésnek a fejembe.

Liv hozzám hajol.

– Azt akartam, hogy gyere, mert nem bírtam tovább nélküled – mondja őszintén. – De most, hogy mész... nem tudom, mit kezdek majd magammal.

– Eljössz hozzánk. Bármikor. És nem csak te – nézek végig rajtuk. – Mindannyian jöhettek. A Cola House vendégszeretete Franciaországba költözik.

Nevetnek. Ace nem.

Colleen ekkor megemeli a poharát.

– Kim – mondja. – Te nem betolakodtál. Te kibírtad. Ami ritkaság. Amit kevés ember tud itt megtenni.

Felelek neki a poharam emelésével.

– Talán, mert nem akartam semmit elvenni. Csak hozzá tenni valamit.

Egy pillanatra elcsendesedik minden. Liv meghatottan pislog, Alex rám mosolyog, de a szeme mögött fáradtság ül.

Ace csak néz. Az asztalon túlról.

Hosszú ideig.

Aztán halkán mondja:

– A szoba, amit festettél... még sosem volt ilyen otthonos ez a ház.

– Köszí – nyögöm ki. – Ott hagytam magam benne.

Ace bólint. Akar valamit mondani, de nem mondja. Talán csak annyit, hogy „**maradj**”, talán mást.

De most minden szó nehéz lenne. És felesleges.

A poharunkat emeljük. Az utolsó koccintásra.

A háttérből halkán felcsendül **Isabel LaRosa – I'm Yours** című száma.

Nem tudni, ki kérte.

De Ace rám néz.

És én visszanézek.

És ennyi elég.

Holnap indulunk.

De ez a pillanat, ez **itt marad**.

A ház alszik.

Vagy csak úgy tesz, mint én.

A bőrönd már az ajtó mellett vár. Fekete, kopott sarkain egy-egy fehér festéknyom – mint én: kicsit elhasznált, de most újraindulásra készen.

A konyhában narancsos félhomály van. Csak a pult alatti világítás ég. Az utolsó reggeli csészém a Cola House-ban. Gőzölög a kávé, a levegőben a friss presszó és a padlófűtés illata.

Axel még alszik. Alex halkán öltözik a vendégszobában. Minden mozdulatunk halk, visszafogott, mintha nem akarnánk felzavarni a ház emlékeit. Vagy a saját lelkiismeretünket. A festett gyerekszoba ajtaja nyitva van. Belesek. A falfestés színei most, a hajnali szórt fényben még élőbbnek tűnnek. A tengerparti árnyalatok, a naplemente-narancs és mélykék egymásba hajlása...

Mintha maradna belőlem valami.

A kezem nyomán.

A szívem nyomán.

Lépek még egyet. A stúdió ajtaja zárva. Tudom, hogy Ace odabent van. Nem aludt. Ő sosem alszik, ha érzelmek dolgoznak benne.

Talán ír.

Talán csak ül a gépnél, és egyetlen hangot pörget újra és újra.

Talán azt a sort:

„You know I’m yours.”

Nem kopogok. Ez most nem az a pillanat.

Felveszem a sálamat. Az egyik, amit Livtől kaptam. Valami selymes, világoskék – a szemem színéhez hasonló. Ahogy a nyakamba csavarom, érzem: nemcsak elmegyek. Viszek is valamit magamból.

A folyosón halk ajtónyitódás.

Liv áll ott.

Arcán fáradt, de őszinte mosoly. Csak bólintunk egymásnak. Nincs szükség szavakra.

Odajön. Átölel.

Egy nő, aki tudja, mit jelent valakit elengedni... és mégis megtartani.

Nem sírunk. Már nincs mit. Ez most nem a könnyek ideje, hanem a csendes érésé.

– Vigyázz magadra, Kim – súgja.

– És te is. Aztán majd eljössz. A fiúkkal. A lányoddal. Aztán együtt punnyadunk a francia kanapén.

Nevet. Halkan, de igazi a hangja.

Visszamosolygok rá.

Alex szól, indulni kell.

A ház ajtaját lassan csukom be magam mögött. Egy utolsó pillantás.
A Cola House, ez a vibráló, lüktető, sötét és mégis fényekkel teli ház...
Most nem a múlt, hanem **egy közös jelen** maradványa.
Beszállok az autóba. Axel szuszogása kitölti a csendet. Alex indít. A motor felmorajlik, a ház elhalványul mögöttem.
A kocsiban még visszanézek.
És bár nem látom, érzem:
Ace az emeleten áll, és figyel.
A zárt ablak mögül néz utánunk.
Nem integet. Nem hív vissza.

Az autópályán a fények hosszú, arany színű csíkokban húzódnak el mellettünk. A kocsi belsejében meleg van, a fűtés lágyan fújja a lábunkhoz a levegőt, és csak a motor egyenletes moraja tölti ki a csendet.

Ellazulok a jaguár kényelmes ülésen. Mintha eddig minden izmom megfeszült volna és most végre kiengedhetek. Végre lazulhatok, újra csak Alex-el. Ezt imádtuk a legjobban: együtt lógni. Délre tartunk. A mi Devonunkba.

A rádió halkán szól, valami könnyű jazz – nem Ace, nem a Cola House, nem Manchester.

Alex a kormányra könyököl, egyik kezével lazán fogja, a másik a sebvártón pihen.
– Jó lesz újra a kastélyban – szólal meg Alex könnyedén, mintha saját magát is meglepné a kijelentéssel.
– Jó – felelem, és figyelem, ahogy a szélvédőn túl elmosódnak a fák. – Már hiányzott, hogy újra csak mi legyünk, a mi saját világunkban. Hiányzik a műterem. Meg a reggeli francia bagettem és a kávé a saját konyhámban. Ahol senki nem fakad ki, hogy miért nincs rajtam nadrág.

Nem nézünk egymásra, de érzem, hogy Alex mosolyog.
– Meg a csend – teszi hozzá. – Otthon nem kell... folyamatosan figyelni.
Tudom, mire gondol. Nem a munkára. Nem is a vendégekre. Hanem arra a feszültségre, ami Manchesterben körülöttünk vibrált, minden szoba sarkában, minden félmondat mögött.

Állandó feszültség volt. Félmondatok. Titkos szavak. Titkos üzenetek. A társaság, az emberek.

– Húzócs volt – mondom végül.
– Húzócs – ismételi meg Alex, és a szélvédőn túl messzire néz.

Hallgatunk. A levegőben ott van minden, amiről nem beszéltünk, és talán nem is fogunk. Nem volt szükség kimondani: mindketten átléptünk határokat. Máskor, mással.

– Azért... voltak jó pillanatok is – mondja óvatosan.
– Voltak – felelem, és érzem, hogy a szám sarkában valami keserű mosoly bujkál. – Csak most jó lesz visszatérni az apróságokhoz.

Alex bólint.

- Apróságok. Mint hogy beázik a tető a saját vendégeinknek fenntartott vendégszobában.
- És hogy hideg a kőpadló reggel.
- És hogy Axel mindig lever valamit a műteremben.

Nevetünk. Nem hangosan, csak halkán, mint akik hosszú ideje először engednek ki egy kicsit a szorításból.

A kastély felé vezető út végén, amikor a fák fölött megpillantom a tornyot, valami lassan kisimul bennem. Mintha tényleg itt lenne vége egy túlfűtött, túlsűrített fejezetnek. És bár tudtam, hogy a Manchesterben történt dolgok nem tűnnek el, egy darabig talán... elcsendesednek.

20.

Still yours

A kulcs még mindig nehezen fordul a zárban.

Hiába vagyunk hazaérkezők, az ajtó mintha kicsit megsértődött volna a távollétre. Kattan, nyikkan, aztán enged. Belépünk. A ház hűvös. Csöndes. De nem ellenséges. Csak olyan, mint amikor valaki aludt, és most óvatosan ébred.

Axel azonnal elszalad a nagyszalonba, mintha újra birtokba kellene vennie mindent. Játékait, a kanapét, a szőnyeget, az ablak alatti kis olvasósarkot, ahol sosem olvasott, de szeretett ott kuporogni a takaróval.

Alex a bőröndöket teszi le, aztán szusszan egy nagyot.

– Még áll a ház.

– Még mi is – felelem.

A francia vidéki levegő más. A Cola House zajos, és túlfeszített lüktetése után itt valami kitágul bennem. A ház fala, a padló nyikorgása, az udvaron száradó levendula illata, mind azt suttogják: *lassíts, Kim.*

Az ablakon túl a szőlősorok párásak. A reggel nyirkos, de nem hideg.

Axel a játékreplőjét dobja felém. Elkapom. Ő nevet.

Ez az a hang, ami mindent visszahoz.

A nappali asztalán régi újságok, pár üzenet a szomszédtól.

„Levendulát metszettünk. A tyúkok jól vannak.”

Nevetek. Itt a világ más ritmusban él.

Felmegyek az emeletre. Kinyitom a műterem ajtaját.

A vászon még ott áll, félig festve, mintha várt volna.

Ecsetek, olajfestékek, megkezdett tubusok. Az ablakon átszűrődő hosszanti fény csíkokban metszi fel a padlót.

Leteszem a táskám.

Leülök.

Nem nyúlok még az ecsethez. Előbb hallgatnom kell. Ezt tanultam meg. A Cola House dübörgése után most figyelni akarok.

A csendre.

Magamra.

Alex a konyhában kotyogós kávét főz.

Axel már a kertben szaladgál.

Az otthon: nem mindig ott van, ahol hagytad. Hanem ahol képes vagy újratereíteni.

Előveszek egy új vásznat. A kezem még remeg, de nem a félelemtől. Hanem a lehetőségtől.

Hogy megint nulláról indulhatok.

Hogy megint festhetek.

Nem Ace-nek. Nem Alexnek. Nem a Cola House-nak.

Magamnak.

Axel mélyen alszik.

A kis test hangtalanul szuszog a szobában, a függönyök résein át a délután fénye halványan simogatja végig az arcát. Én csak ülök mellette, könyökölök az ágy szélén, és nézem a mellkasa egyenletes emelkedését. Mindig is így tudott igazán megnyugtató: nem szavakkal, nem játékkal, hanem a pusztá létezésével. Az alvásával. Azzal, hogy rám van bízva.

Lassan kiszököm mellőle, betakarom. Az emeletre megyek.

A műteremben csend van, még a madarak hangja is kiszűrődik. A festékek kupakja mind ott, ahol hagytam. De most nem festeni akarok. Csak ülök az asztalomnál. Előhúrom a zsebemből a telefonom. Nem tudom, hogy mit csinállok, csak írni kezdek.

Ace,

Ma először éreztem azt, hogy nem tudom, hol vagy. Hogy létezel-e még azon a módon, ahogy én emlékszem rád. Mert bennem még mindig élesen ott vagy.

Mióta hazaértünk, minden lecsendesült. Az utcák, a ház, a testem. De a gondolataim nem. Ma, festés közben, megint te voltál ott. A vonalakban, a színek között. Mintha nem is tudnám, hogyan létezzek nélküled a vásznon.

Nem tudom, mi vagy te nekem. Nem vagy múlt. Nem vagy jelen. Valami köztes tér lettél, amihez újra meg újra visszanyúl a kezem, még ha nem is látlak.

Nem küldöm el.

De ez is te vagy most: egy el nem küldött üzenet.

Az utolsó sor még bennem zeng, mikor meghallom a csengőt.

A posta.

Letípegek, a lábam vastag otthoni mamuszban. Egyetlen csomag. A címzés Manchesterből. A kézírás felismerhetetlenül ismerős. A doboz nem túl nagy, de lapos. Felviszem, felvágom a tetejét.

Benne egy reprint, vastag papírra nyomtatva: az én festményem. Az a festmény. Ace klubjában a franciaágyal szemben a falon a Manchesteri vörös téglák az éjszakában.

A hátlapján egyetlen kézzel írt üzenet, dőlt betűvel, fekete filccel:

Still yours.

Eláll a lélegzetem.

Nem Ace aláírása kell.

A betűk hajlása, a ritmusa – az ő hangja.

Pontosan az a hang, amit azóta is hallani vélek, valahol legbelül.

A kezem a festmény sarkára csúszik. Lassan visszahajtom a papírt, mintha valami titkot kellene elrejtennem előle, amit ő már úgyis tud.

Nem válaszolok.

De érzem: abban, hogy egyszerre gondoltunk egymásra, több van, mint véletlen.

Este a mobil a párkányon rezeg, én épp ecsettel a kezemben ülök a friss vászon előtt. Egy új kép készülne – de még csak a háttér rétegei vannak rajta. Az ujjaim között sötétzöld és mélylila keveredik, de a rezgés nem hagy nyugodni. Ránézek.

Liv.

Egy pillanatig tétovázom. Aztán leteszem az ecsetet, és felveszem.

– Szia, Liv – mondom halkan. A hangom, mint amikor az ember sötét szobában kapcsol villanyt: nem tudja, mi lesz láthatóvá.

A vonal túlvégén csend. Aztán:

– Kim... – És ebben a szótagban benne van minden. Az elfogyott erő. A feldolgozatlan fájdalom. Az, hogy nem lehet többé ugyanaz, ami eddig volt.

– Itt vagyok – mondom, és ezzel most nem valamit, hanem magamat ajánlom fel. A figyelmemet. A jelenlétemet. Azt, hogy vagyok még neki.

Liv halkan beszél, mintha nem is akarná, hogy meghallja valaki más – talán még önmaga sem.

– Elment... a baba. Nem tudom, hogy fogalmazzam meg... De tudnod kell. Mert... nem bírok már úgy csinálni, mintha... nem történt volna semmi.

Nem kérdez. Nem bonyolítja túl. Csak kimondja. Mintha egyetlen seb lenne, amit már nem lehet tovább elrejtteni.

Én némán ülök. Axel fent alszik. A fények puhák. A világ pillanatokra megremeg.

– Sajnálom, Liv – suttogom. Mert ennél többet nem lehet mondani. Nincs ok. Nincs magyarázat. Csak az űr, amit egy meg nem született élet hagy maga után.

A vonal csendes.

Aztán Liv újra megszólal.

– El kellett jönnöm. A Cola House-ból. A saját gondolataimból. Abból, ami történt. Vagy nem történt meg. – Elhallgat, majd halkan hozzáteszi: – El tudnál viselni pár napra?

– Mikor indulnál? – kérdezem azonnal.

Ez a válaszem. Nincs kérdés. Nincs feltétel.

Csak az, hogy ha jönni akar, jöjjön.

– Egyedül jönnék – mondja. És ebben benne van minden. Az is, hogy nem Ace-szel. Nem Alexszel. Nem Axel miatt. Csak velem.

– Jó lesz. Sütök majd valamit – próbálom megkönnyíteni a kimondhatatlant egy mosollyal, amit a hangomba rejtek.

Liv halkan felnevet – fáradtan, de valóban.

– Meg tudsz még nevetetni, Kim. Tudod? Ezért akarlak látni.

– Akkor pakolj. Itt van a helyed.

A vonal elhalkul, majd Liv újra megszólal.

– Kim... Köszönöm. Nem is tudom, hogy mi lennék most nélküled.

– Még mindig te vagy, Liv. Csak most egy kicsit összefolyt benned minden.

– Igen... – suttogja. – De talán nálad tisztul majd valami.

A francia reggel lassan bontakozik ki az ablakokon túl. A kertben csillognak a harmatcseppek, és minden olyan csendes, mintha az egész ház visszatartaná a lélegzetét. Kimért mozdulatokkal húzom fel a vendégszoba ágyneműjét. A levegő friss, a huzatból levendulaillat száll fel.

A párnát igazítom, amikor Alex megáll az ajtóban egy csésze kávéval.

– Valaki jön? – kérdezi egyszerűen.

Ránézek, aztán vissza az ágyra.

– Liv. Ma. Nem tudom, meddig marad.

Alex bólint. Nem kérdez többet. Csak néz egy ideig, aztán leteszi a csészét az ablakpárkányra.

– Jó, hogy jön – mondja végül.

Aztán visszalép a folyosóra, és én magamra maradok a nyugodt rendben, amit percek múlva majd úgyis felforgat egy bőrrönd, egy ölelés, egy múlt.

Délutánra a nap lebukik a domb mögé, és a kertre aranyló fényeket vet. Axel a játszószőnyegen szundikál, a ház elcsendesült. A kapucsengő halkán szól, de bennem mégis felharsan. Leteszem a könyvet, amit úgysem olvastam, és az ajtóhoz megyek.

Liv áll ott. Farmerdzsekiben, kócosan, karikás szemekkel. Mégis... szép. Másképp. Megtörtén. Élesen. Valódióban.

Nem szólunk. Csak megöleljük egymást. A kabátján érzem Manchester illatát – és valami más is. A veszteség súlyát. A kimondatlan mondatok hidegét.

– Gyere – mondom.

A konyhában borospoharakat veszek elő. Egy bordó üveg kerül a pultra, lassan töltök. Liv ül, a könyökét az asztalra támasztja, a szeme alatt sötét árnyék.

– Emlékszel, mikor utoljára így ültünk? – kérdezi hirtelen. – Talán még a Cola House első estéjén. Akkor még más volt minden. Mielőtt... – nem fejezi be.

– Igen – mondom. – Mielőtt minden kibillant.

Csend. Kortyolunk.

– A testem... – kezd bele újra. – Mintha üres lenne. De nem csak... fizikailag. Hanem minden értelemben. Érzelmileg. Lelki síkon. Mintha kivettek volna belőlem valamit, amit nem is ismertem, csak vágytam rá. És most... csak a hiány maradt.

Nem szólok. Nem kell. Nézem, ahogy lassan forgatja a poharat az ujjaival.

– Azt hittem, rossz feleség vagyok. Most meg... rossz anya sem lehetek.

– Liv... – kezdeném, de a tekintete megállít.

– Tudom, hogy nem így van. De most ez az érzés. És azt hiszem, az érzéseknek is meg kell adni az idejüket. Hagyni, hogy fájjanak.

Bólintok. Ez az a pillanat, amikor már nem próbálunk menteni. Csak ülünk. És figyelünk. És vagyunk.

– Tudod, miért jöttem? – kérdezi végül.

– Mert el kellett menekülnöd?

– Nem. Mert veled lenni... mindig olyan, mintha kinyílna bennem valami. A humorod, a cinizmusod, az örült ötleteid... Mindig kiszakítasz a sötétből. Kim, te egy lámpás vagy. És én most nagyon sötétben vagyok.

– Akkor lógj itt egy darabig – felelem mosolyogva. – Van elég bor és párnára is futja.

Megmutatom, hol van a legpuhább takaró.

Kora reggel a nap még csak félénken bújik át a fáink lombján, halvány aranyszálakat fonva a párás kertbe. Minden harmatos és csendes. Axel még alszik. Alex is.

Liv vastag dzsekiben van a teraszon. Követem. A kávésbögréje még meleg, gőzölög. Én is hozom a magamét. Nem beszélünk össze, mégis ugyanarra indulunk: lefelé az úton, a kis dombig, ahonnan belátni az egész völgyet.

– Jó itt – mondja halkan, szinte csak magának.

– Tudom, mi ezért költöztünk ide – felelem.

Liv a dzsekije zsebébe dugja az egyik kezét. Az arca kevésbé fáradt. Kevésbé szétcsúszott. Talán csak most kezd visszatérni magához.

– Mikor idejöttetek, azt hittem, ez egy menekülés – szólal meg, ahogy a kis fahídhhoz érünk.

– Az is volt – mondom. – De néha a menekülés nem gyávaság. Hanem az első lépés a gyógyulás felé.

Megállunk a hídon. A patak alattunk csillogva fut, tiszta és hideg. Egy sárga levél sodródik rajta, forog, lebeg, majd eltűnik a kanyarban.

– Félek, hogy sosem leszek ugyanaz, mint előtte – szólal meg Liv. A hangja törékeny, de nem sírós.

– Nem is kell – felelem. – A veszteség nem vesz el belőled. Csak más rétegeket hoz felszínre. Néha sötétebbeket. De azok is hozzád tartoznak.

– Te mindig ilyen mély vagy reggelente? – kérdezi halkan nevetve.

– Csak ha festés nélkül indítom a napot egy depressziós barátnőmmel – vágom rá mosolyogva.

Liv felnevet. Tiszta, valódi hang. Nem sokáig tart, de olyan, mintha valamit tényleg sikerült volna kioldanom benne. A csendben kicsit megállunk. Kortyolunk a kávéból.

– Kim... miért segítesz nekem ennyire?

– Mert te mentettél meg engem akkor, amikor a legtöbben csak néztek, de nem láttak. Én akkor depressziós voltam Liv. Mélyen. A kastély, ez a kastély, amit akkor mutattál, az fény volt. A kiutam fénye a depressziómból. Te mutattad ezt az utat. Szóval... én ismerem azt az érzést, amikor minden összeomlik belül, és senki nem kérdez semmit, csak ott van. Most én vagyok ott. Liv bólint. A szemét lesüti, de a mozdulata ellazultabb.

– Sajnálom, hogy... hogy az utóbbi hónapokban elhanyagoltalak. Néha úgy éreztem, te is csak plusz bonyodalmat hozol az életünkbe. De közben meg... te vagy az, aki mindig valami fényt gyújt, ha épp túl sötét lenne.

– Fényt hozni a bonyodalomban – mondom elgondolkodva. – Ez akár az életem mottója is lehetne.

Nevetünk.

A nap lassan megemelkedik a domb fölé. A fény végigcsorog a patak mentén, a fák közé szökik, és egy pillanatra minden tisztának tűnik. Legalább most.

– Köszönöm, hogy itt vagyok – mondja halkan.

– Én meg azt, hogy jöttél.

Csendesen sétálunk vissza a ház felé. A kert ébredszik, a madarak már énekelnek, és a ház felől hallani Axel nyöszörgését – a nap tényleg elkezdődött.

Este a kandallóban a tűz pattogva ropog. A kastély régi kövei hangtalanul isszák be a hőt, mint megfáradt test egy gyógyító ölelést. Liv a pokrócot igazítja a lábán. Alex Axel hajába tűr. egy forró teáscsészével a kezemben ülök a kedvenc fotelemben. Minden halk, puha és meleg. Egy pillanatra úgy tűnik, a világ visszatért a tengelyére.

Odakint köd ül a dombok között. A fák fekete árnyként hajlanak össze a szürkességben, mintha valamit rejtegetnének. Aztán...

Egy távoli, alig hallható zörej – a kavicssal felszórt úton lassan gördülő autó zaja. Senki sem figyel fel rá először, a tűz zaja betakarja. De aztán Axel felegyenesedik.

– Valaki jött – mondja.

Felállok. Átsétálok a kastély előterébe, megszólal a csengő. Ajtót nyitok.

Az ajtóban Ace áll.

Fekete kabátban, alatta fekete pulóver. A haja csapzott, a szeme alatt árnyékok. Mintha nem aludt volna napok óta. A köd körülöleli mögötte a bejáratot, mintha egy másik világból lépett volna át ide.

Nem szólok.

Ace sem.

Csak nézünk egymásra. A pillanat közöttünk végtelenné feszül.

Aztán lassan, halkán, mégis kérlelhetetlenül megkérdezem tőle:

– **Hozzá jöttél, vagy hozzám?**

A válasz nem hangzik el.

Vége – egyelőre. ☺